

அனுத்தினமும் கேவனுடன்

ஒக்டோபர்
நவம்பர்
டிசம்பர்
2006

‘கஸ்த்தரிட்டில் ஓன்றை
நான் கேட்டேன்,
அதையே நாடுவேன்’
(சங்கீதம் 27:4)

சத்தியவசனம் வெளியீடு

Digitized by Noolaham Foundation,
noolaham.org | advanam.org

பரிசுத்த வேதாகமத்தை ஓராண்டிற்குள்
வாசித்து முடிப்பதற்கான கால அட்டவணை

ஒக்டோபர்

திகதி	காலை	மாலை
01	ஏசாயா 35,36,37	எபேசியர் 3
02	ஏசாயா 38,39,40	எபேசியர் 4
03	ஏசாயா 41,42,43	எபேசியர் 5
04	ஏசாயா 44,45,	எபேசியர் 6
05	ஏசாயா 46,47,48	பிலிப்பி 1
06	ஏசாயா 49,50,51	பிலிப்பி 2
07	ஏசாயா 52,53,54	பிலிப்பி 3
08	ஏசாயா 55-58	பிலிப்பி 4
09	ஏசாயா 59,60,61	கொலோ 1
10	ஏசாயா 62,63,64	கொலோ 2
11	ஏசாயா 65,66	கொலோ 3
12	எரேமி 1,2,3	கொலோ 4
13	எரேமி 4,5	1தெசலோ. 1
14	எரேமி 6,7	1தெசலோ. 2
15	எரேமி 8,9,10	1தெசலோ. 3
16	எரேமி 11,12,13	1தெசலோ. 4
17	எரேமி 14,15,16	1தெசலோ. 5
18	எரேமி 17,18,19	2தெசலோ. 1
19	எரேமி 20,21,22	2தெசலோ. 2
20	எரேமி 23,24	2தெசலோ. 3
21	எரேமி 25,26	1தீமோத். 1
22	எரேமி 27,28,29	1தீமோத். 2
23	எரேமி 30,31	1தீமோத். 3
24	எரேமி 32,33	1தீமோத். 4
25	எரேமி 34,35	1தீமோத். 5
26	எரேமி 36,37	1தீமோத். 6
27	எரேமி 38,39	2தீமோத். 1
28	எரேமி 40,41,42	2தீமோத். 2
29	எரேமி 43,44	2தீமோத். 3
30	எரேமி 45-48	2தீமோத். 4
31	எரேமி 49-50	தீத்து 1

அனுதினமும் தேவனுடன்

சத்தியவசன வெளியீடு (DAILY DEVOTIONS)

ஒக்டோபர் - நவம்பர் - டிசம்பர்
2006

BACK TO
THE
BIBLE®

நிர்வாக இயக்குனர்
திரு. ஜேம்ஸ் கவுகநாயகர்

தமிழ்யூதிவாறுப்பாளர்
திரு. நியாஸ் பெர்க்கான்போ

தபால் முகவரி:
சத்தியவசனம்
த.பெ. 1012, கொழும்பு
இலங்கை.

நேரில்:
120A, தர்மபால மாவத்தை
கொழும்பு - 7
இலங்கை

TEL: 011-2695441, FAX: 011-2698843

Email: svsl@slt.net.lk

கிறிஸ்துவுக்குள் பிரியமானவர்களே, ஆண்டவரும் மீட்பருமா யிருக்கின்ற கிறிஸ்து இயேசுவின் நாமத்தில் அன்பின் வாழ்த்துக்கள்.

இம்முறை ஒக்டோபர் தியானங்களை பல்வேறு தலைப்பு களிலும் டிசம்பர் தியானங்களை 91ம் சங்கீதத்திலிருந்தும் சகோதரி சாந்தி பொன்னு அவர்கள் அருமையாக எழுதியுள்ளார்கள். நவம்பர் தியானங்களை எஸ்றா நூலின் முதல் 4 அதிகாரங்களிலிருந்து சகோதரி ஜென்ட் அவர்கள் முதற்தடவையாக எமக்கு எழுதியுள்ளார்கள். எஸ்றா நூலின் தியானங்களில் இடைக்கிடையே வேதாகமத் தில் உள்ள வேறு சம்பவங்களும் தொகுத்து எழுதப்பட்டுள்ளது. எனவே வாசிப்புக்கென கொடுக்கப்பட்டுள்ள வேதாகமப் பகுதிகளை வாசித்து, சம்பவங்களைப் புரிந்துகொண்ட பின் தியானங்களை வாசியுங்கள்.

மேலும் எஸ்றா நூல் எழுதப்பட்ட சரித்திர பின்னணியை அறிந்து, தியானங்களை வாசிப்பது உங்களுக்கு உதவியாக இருக்கும் என நம்புகிறேன். எஸ்றா புத்தகத்தின் பின்னணியாவது, கி.மு.538ல் பெர்சியாவின் ராஜாவாகிய கோரேஸ் பாபிலோனை கைப்பற்றியபோது, பாபிலோன் அரசனால் சிறைபிடிக்கப்பட்ட இஸ்ரவேல் மக்களுக்கு அவன் விடுதலை அளித்து, அவர்களை யுதேயாவுக்குத் திரும்பிச்செல்ல அனுமதியளித்தான். அவர்களில் ஒரு பகுதியினர் செருபாபேலின் தலைமையில் திரும்பிவந்து எருசலேமில் அழிவற்றிருந்த தேவாலயத்தை மீண்டும் கட்டி யெழுப்பினர். (எஸ்றா 1 - 6 அதிகாரங்கள்) சில ஆண்டுகளுக்குப்பின் எஸ்றாவின் தலைமையில் இஸ்ரவேல் மக்களின் மற்றொரு பகுதியினர் திரும்பி வந்தனர். (எஸ்றா 7 - 10 அதிகாரங்கள்)

வழமைபோலவே இம்முறையும் தியானங்கள் உங்களுக்கு ஆசீர்வாதமாய் அமைய ஜெபத்தோடு வெளியிடுகிறோம். தொடர்ந்து எமது ஊழியங்களையும் ஊழியர்களையும் தேசத்தையும் உங்கள் ஜெபங்களில் தாங்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறோம். அத்தோடு, தியானங்கள் குறித்த உங்கள் நிறை குறைகளையும் தயைக்காரந்து எழுதித் தெரிவியுங்கள்.

இப்படிக்கு

கார்த்தரின் பணியில்

நீரியன் ஏப்ரியாண்டீஸ்
(சத்தியவசனம் - தமிழ்பணி பொறுப்பாளர்)

ஓரே வாஞ்சை

‘கார்த்தரிடத்தில் ஒன்றை நான் கேட்டேன்,
அதையே நாடுவேன்’ (சங். 27:4)

இன்று புதிய மாதத்தின் முதல் நாள், இது வாரத்தின் முதல் நாள், இது பரிசுத்த நாள். சபைக் குடும்பமாக நாம் ஒன்றுகூடி தேவனை ஆராதிக்கும் நாள். ஆனால் இந்த நாளை நாம் எவ்வித மன்னிலையோடு எதிர்கொள்கிறோம், அல்லது எதிர்கொண்டோம் என்பதே மிக முக்கியம். நான் ஏன் இன்று ஆலயத் திற்குப் போகிறேன்? அல்லது போனேன்? நூயிறு என்றால் ஆலயம் போக வேண்டும் என்ற பழக்கத்தினாலா? இன்றைய ஆராதனையில் பங்கெடுக்க வேண்டும் என்பதனாலா? அல்லது இன்று நல்லதோரு பிரசங்கியார் வருகிறார் என்பதனாலா? ஆராதனை என்பது தேவனுக்குரியது; அவரை மகிழம்படுத்துவது. ஆகவே நமது நோக்கத்தைச் சரிசெய்வது நல்லது.

நமது கிரியைகள் நல்லதாக இருக்கலாம். அது பலரை மகிழ்விக்கிற தாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் அதன் நோக்கம் சரியாக இல்லாவிட்டால் அதனால் பலன் என்ன? பலவித இன்னைக்கள் சோதனைகளைக் கடந்துசென்ற தாவீதின் வாழ்விலே, பல பொறுப்புகள், உயிராபத்துக்கள் இருந்தபோதும், அவன் வாழ்வின் நோக்கத்தில் ஒருபோதும் மாற்றம் இருந்ததில்லை. அவன் வாழ்விலே இருந்த மிகப் பெரியதும் முக்கியமானதும் முதன்மையான ஒரு வாஞ்சை தினம் தினம் தான் தேவசமுகத்தில் வாழவேண்டும் என்பதுதான். அவன் தனது சங்கீதங்களில் அடிக்கடி இந்த வாஞ்சையையே வெளிப்படுத்தி ஜெபிப்பதை நாம் காணலாம். “கார்த்தாவே, உமது ஆலயமாகிய வாசஸ் தலத்தையும், உமது மகிழமை தங்கிய ஸ்தானத்தையும் வாஞ்சிக்கிறேன்” (சங்.26:8) ஆகையினாலேதான் அவர் தன் முதிர்வயது வரைக்கும் தேவனுக்குப் பிரியமுள்ளவராக வாழ்ந்தார்.

இன்று நம்முடைய முதன்மையான வாஞ்சை எது? ஆராதனைக்குப் போவதற்கு முன்னர் அதைத் தீர்மானித்துவிட்டுப் போவது நல்லது. தாவீது, தன் வாழ்நாள் முழுவதும் தேவசமுகத்தில் வாழுகின்ற ஒரு காரியத்தையே தேடினார்; நாடினார். அப்படி இறுதிவரைக்கும் வாழும் பாக்கியத்தைப் பெற்றுக்கொண்டார். அதுவே தம்மைவிட்டு எடுப்பாத நல்லபங்கு என்பதை அவர் கண்டுகொண்டார். அந்த மேன்மையான பாக்கியத்தை நாம் வாஞ்சிக்கிறோமா? இன்று, விகவாசிகள் என்று சொல்லுகின்ற அநேகரிடம் இந்த உயரிய வாஞ்சை இல்லையே. ஜெபம் இல்லையே, வேதவாசிப்பு இல்லையே, தேவனுக்கு தம்மை ஒப்புக்கொடுத்து வாழ்வதில்லையே ஏன்? மகனே, மகளே, நீ தூர்பாக்கியசாலியாக இருக்கவே கூடாது. தேவனுக்குரிய காரியங்களை வாஞ்சிப்பாயா? இப்போதே உன் வாஞ்சை என்ன என்பதை சீர்தூக்கிப் பார்த்து சீர்ப்படுத்திக் கொள்வாயாக.

“கார்த்தாவே, உமது சமுகத்தில் என்றும் வாழும் பாக்கியத்தைத் தாரும். உம்மை விட்டு எடுப்பாத அந்த ஒன்றே என் வாஞ்சையாயிருக்கட்டும். ஆமென்.”

ஓக்டோபஸ்

2

திங்கள்

ஜீவனுள்ள நாளெல்லாம்

...நான் என் ஜீவனுள்ள நாளெல்லாம் கர்த்தருடைய ஆஸ்யத்தில் தங்கியிருப்பதையே நாடுவேன்' (சங். 27:4)

"பெரியவர்களாகும்போது என்னவாக இருக்க விரும்புகிறீர்கள்?" ஷ்சர் கேள்வி கேட்டதுதான் தாமதம், "ஷ்சர் நான் ஊசி போடுகின்ற டொக்டர்", "நான் உங்களைப்போல ஷ்சர்", "நான் பைலட்" ஒவ்வொரு பிள்ளைகளும் மாறி மாறிச் சொன்னார்கள். ஆனால், குமார் அமைதியாக இருந்தான். இதை அவதானித்த ஷ்சர், அவனைக் கூப்பிட்டு, "நீ என்னவாக வரப்போகிறாய்" என்று கேட்டார். அதற்கு அவன், "ஷ்சர், எனது ஒரே விருப்பம், இயேசுப்பாவுடன் எப்போதும் இருக்கவேண்டும் என்பதுதான்" என்றவன் தொடர்ந்தான். "ஏன் தெரியுமா? என் அப்பா, இப்போது அங்கேதான் இருக்கிறார். எனவே, என் அப்பாவுடன் நானும் இருக்கவேண்டும் என்றால் இப்பவே இயேசுப்பாவுடன் இருக்கப் பழகவேண்டும் என்று அம்மா சொல்லித் தந்தாள்" என்று சொன்னான்.

'என் ஜீவனுள்ள நாளெல்லாம்' இவ் வார்த்தையின் பாரம் எவ்வளவு தெரியுமா? அதற்காக, தாவீது, வாழ்வை வெறுத்து வளாந்தரத்தை நாடிப்போக வில்லை. தான் ஒரு பரிசுத்தவான் என்று மார்த்தடிக் கொள்ளவுமில்லை. ஆனாலும், அவன் நம்மைப்போல பாடுகளுள்ள மனுஷனாயிருந்தும், 'கர்த்தருடைய இருதயத்திற்கு ஏற்ற ஒருவன்' என்று அவன் பெயர் பெற்றது எப்படி? தாவீது தன் வாழ்வில் கொண்டிருந்த ஒரே வாஞ்சை தேவன் மீதுமட்டும்தான். மானானது நீரோடையை வாஞ்சித்துக் கதறுவதுபோல அவர் தேவசமுகத்தை நாடிக் கதறினார். அவருக்கும் சோதனைகள் வந்தன. ராஜாவாக அபிஷேகம் பெற்றிருந்தும், அதை அனுபவிக்க முடியாமல் தவித்த வருடங்கள் எத்தனை? வீண் ஆசையில் விழுந்து வருத்தத்தை அனுபவித்த நாட்கள்தான் எத்தனை? ஆனாலும் வாஞ்சையில் மாற்றம் இருக்கவில்லை. இது எப்படி? ஒன்று, இந்த உலகத்துடன் இணைந்திருப்பதால் தனக்கு மகிழ்ச்சி கிடைக்காது என்றும், தனது விருப்பம் நிறைவேறாது என்றும் தாவீது அறிந்திருந்தார். அடுத்தது, தன் வாழ்விற்கு பிரதானமானது தேவபிரசன்னம் என்பதையும், அதை அதற்குரிய முதலிடத்தில் சரியாய் வைத்திருக்கவும் அறிந்திருந்தார்.

தேவபிள்ளையே, உன் ஜீவனுள்ள நாளெல்லாம் அதாவது, ஒரு நாளைக்கூட களவாடாமல், வாழ்நாள் முழுவதும் தேவ சமுகத்தில் இருப்பதை நீ நாடுகிறாயா? நித்திய நித்தியமாய் அவரோடே வாழுகின்ற ஒரே நோக்கம் உனக்குள் இருக்குமானால், உன் வாழ்விற்கு பிரதானமானதை, அதற்குரிய சரியான இடத்திலே வை. அதுவே உனக்கு ஜெயம் தரும். உன் ஒவ்வொரு முச்சும் தேவனோடு இணைந்திருக்கட்டும். நீ எப்பொழுதும் முதல்வனோடிரு!

"கர்த்தாவே, என் ஜீவன் உள்ளளவும் உமது பிரசன்னத்தை நாடித் தேடுகின்ற ஒரே வாஞ்சையைத் தவிர எனக்கு வேறே விருப்பம் இல்லை, இயேசுப்பா நாள்முழுவதும் நான் உம்மோடே நடக்க உதவி செய்தருளும். ஆமென்."

அனுதினமும் தேவனுடன்

4

சத்தியவசன வெளியீடு

முதலாவதும் முதலிடமும்

‘தேவையானது ஒன்றே...’ (ஹக்கா 10:42)

குடித் தங்கைக்கு அழகான பொம்மை ஒன்றைக் கொடுத்த அப்பா, ஆயிரம் ரூபாவை தன் முத்த மகளிடம் கொடுத்து, ‘நீ உனக்குத் தேவையான எதை வேண்டுமானாலும் வாங்கிக்கொள்’ என்று சொன்னார். ஆனால் அவளோ, இந்த ஆயிரம் ரூபாய் வேண்டாம், தங்கைக்கு கொடுத்ததுபோல வடிவான பொம்மைதான் எனக்கு வேண்டும் என்றாள். ஆனால் அந்தப் பொம்மையோ வெறும் நூறு ரூபாய்தான். இங்கு முத்தவள் உண்மையான மதிப்பைக் குறித்த அறிவு இல்லாதவளாகவே காணப்பட்டாள்.

இப்படித்தான் நாமும் பலதடவைகளில் உண்மையான மதிப்பைக் குறித்து உணர்வற்றவர்களாக இருக்கிறோம். வீட்டுவேலைகளில் முழுகித் தவிப்பவர்களை, மார்த்தாளை உதாரணம் காட்டி கேலிபண்ணுவதுண்டு. அதேசமயம் மார்த்தாள் போன்றவர்களும் தேவைதானே என்று மார்த்தாளுக்கு பரிந்து பேசுகிறவர்களும் உண்டு. அந்தளவிற்கு மார்த்தாள் செய்தது என்ன? வீட்டிற்கு வந்தவரை வரவேற்றி, பசியோடு வந்திருப்பார்களே என்று குறிப்பிற்கு உணவு ஆயத்தம் செய்ததுதான் அவள் குற்றமா? அல்லது தனது சகோதரியும் பொறுப்புணர்வோடு நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்று நினைத்ததுதான் அவள் குற்றமா? இவை எதுவுமே குற்றமில்லை. மாபெரும் பாவமான காரியத்தை செய்துவிட்டாக, இயேசு அவளைக் கண்டிக்கவில்லை. அப்படியானால் அவள் செய்த தவறு என்ன? “உண்மையான மதிப்பைக் குறித்து அவள் உணர்வற்றுப் போய்விட்டாள்.” சரீர பசிக்காக சமையலறையில் சமைக்கும் உணவா, வாழ்வைப் புதிதாகச் சமைத்தெடுக்கும் இயேசுவின் வார்த்தைகளா? எது முக்கியம்? அன்று மார்த்தாள் தனக்கென்று உணவை சமைக்கவில்லை. ஆண்டவருக்கும் சீஷருக்கும்தான் சமைத்தாள். ஆண்டவர் அவள் செய்த சுயநலமற்ற ஊழியத்தைப் பாராட்டாமல், அவள் முக்கியமான காரியத்தை முதலாம் இடத்தில் வைக்காததையே கடிந்துகொண்டார்.

நாமும் ஆண்டவரை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம். அவருடைய பிள்ளைகளாய் பல காரியங்களைச் சாதிக்க பிரயாசப்படுகிறோம். குடும்பப் பொறுப்புகளையும், தேவ ஊழியத்தையும் செய்ய முயற்சி பண்ணுகிறோம். அது நல்லது. ஆனால் முதலாவதற்கு முதலாவது ஆண்டவர் பாதத்தில் அமர்ந்திருக்கிறோமா? ஆண்டவருக்காக நாம் செய்யும் ஊழியத்தைப் பார்க்கிலும், நம்மையே அவர் முதலாவது நேசிக்கிறார். நாம் முதலாவது அவரது பாதத்தில் வந்து இருப்பதையே விரும்புகின்றார். நாம் ஆயத்தமா?

“கர்த்தாவே, நீர் என் கிரியைகளில்லை, என்னிலே மகிழ்ந்திருக்கிறவர். உமது பாதத்தில் அமர்ந்திருப்பதை முதலாவதாய்க் கொள்ள கற்றுத்தாரும். ஆமென்.”

சாயான நேரகுசி

‘மரியாள் தன்னை விட்டெடுப்பாத நல்ல பங்கைத் தெரிந்துகொண்டாள்’ (லூக்கா 10:42)

நமது நாளாந்த நேரகுசி அல்லது நேர அட்டவணை என்ன? பல காரணங்களால் இரவு வெகுநேரம் விழித்திருந்து, காலையில் அவசர அவசர மாக எழுந்து, காலை வேலைகளை முடித்து, பின்னரே அன்றாட வேலைகளை கவனிக்கிறோம். தினமும் காரியாலய வேலை, குடும்பத்தைக் கவனிக்க வேண்டிய பொறுப்பு, காரியாலயத்திலும் மதிய போஜன இடைவெளியில் நடத்த வேண்டிய ஜெபக்கூட்டம்; மாலையில் வேதப்பாடிப்பு; வீட்டு ஜெபக்கூட்டம் இதற்கிடையில் சந்திக்க வேண்டிய மக்கள், இப்படி எத்தனை! இந்த அவதிக்குள் அவசர அவசரமாக வேத வாசிப்பு, தியான வாசிப்பு, ஒரு ஜெபம் இவையும் நமது அன்றாடக நேரகுசியில் அடங்காமல் இல்லை. இவற்றில் எதைத் தவிர்ப்பது? எதைக் கூட்டுவது? ஐந்து நிமிடம் வீட்டிலே இருப்பதில்லை; பின்பு தேவ பாதத்தில் அமர்ந்திருந்து கற்றுக்கொள்ள நேரமேது?

தமது வாயிலிருந்து புறப்படுகின்ற வார்த்தையே, மரியாள் தெரிந்து கொண்ட நல்ல பங்கு என்று ஆண்டவர் தாமே தமது வார்த்தையைக் குறித்துச் சொன்ன சாட்சி ஒன்றே, வார்த்தைக்கு முதன்மையான மதிப்பைக் கொடுக்கப் போதுமானது. உலகம் தோன்றுவதற்கு முன்னும், பர்வதங்களும் மலைகளும் குன்றுகளும், சமுத்திரமும் பூமியும் சிருஷ்டிக்கப்படுவதற்கு முன்னும் இருந்த அதே வார்த்தைதான், சகல முடிவுக்கும் நல்ல பங்காயிருக்கிறது. அந்த வார்த்தையின் வல்லமை, அதன் அதிகாரம் என்றும் மாறாது. அது நாளை மாறிப்போகும் சரிர்ப் பசியை அல்ல; நம்முடைய அழியாத அதைமாவையே நிரப்புகிறது. இருபூருமும் கருக்குள்ள பட்டயமாக மனுஷனுடைய இருதயத்தில் ஊடுருவிப் பாய்ந்து, வெட்டவேண்டியதை வெட்டி சரிசெய்து, வாழ்வையே மாற்றிவிடுகிறது. அப்படிப்பட்ட இந்த வார்த்தை நல்ல பங்கா? நமது நல்ல செயல்கள்தான் நல்ல பங்கா? ஊழியம் நல்ல செயலே. ஆனாலும் தேவ வார்த்தையே முதன்மையானது. ஏனெனில், அது இம்மையிலும் மறுமையிலும் நம்மைவிட்டு எடுப்பாதது. ஒருபோதும் மாறாதது. மரியாள் அதையே தெரிந்தெடுத்தாள். மார்த்தானோ தேவ வசனங்களை விட்டுவிட்டாள்.

மாறிப்போகும் அநித்தியங்களை விட்டுவிட்டு, நம்மை விட்டெடுப்பாத நல்ல பங்கைத் தெரிந்தெடுக்க தேவ ஞானத்தைக் கேட்டு நிற்போமாக. தேவ வார்த்தையாகிய நல்ல பங்குக்கு அமர்ந்திருந்து செவிகொடுக்க உங்கள் நேரகுசியில் எவ்வளவு நேரம் ஒதுக்கப்போகிற்கள்? இதுவே சரியான நேரம். அந்த நேரத்தின் பெறுமதியை வேறு எதனோடும் ஒப்பிடமுடியாதே!

“கர்த்தாவே, என் வாழ்வின் முதற்பங்கும், என்னை விட்டெடுப்பாத நல்ல பங்கும் உமது வார்த்தைகள்தான். அல்லும் பகலும் அதை நான் தியானிக்கவும் உம்மோடு எப்பொழுதும் வாழவும் எனக்கு உதவிசெய்தருளும். ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

ஊடுருவும் வார்த்தை

‘தேவனுடைய வார்த்தையானது ஜீவனும் வல்லமையும் உள்ளதாயும்...’ (எபி. 4:12)

மனிதர்கள் தமக்குச் சாதகமானவற்றை விரும்புவதும், தமது மனதுக்கு பிடிக்காதவற்றை விலக்குவதும் இயல்பான விடயமே. அதிலே தவறேதுமில்லை. ஆனால் நாம் விரும்புவதும் விரும்பாதவையும் எப்படிப்பட்டவை என்பதுதான் முக்கியமானது. எமக்கு சந்தோஷம் தருபவை, நாம் நல்லவை என்று நினைத்த பல காரியங்கள், நமக்குத் தீமையையே ஏற்படுத்திவிடுகிறது. அதே சமயம் நாம் கஷ்டம் என்று எண்ணும் விடயங்கள் முடிவிலே நமக்கு நன்மையானவற்றையே கொண்டு வருகின்றன. பிள்ளையானவன் தனக்குப் படிக்க விருப்பமில்லை என்றால் அப்படியே அவனை விட்டுவிட முடியுமா! முடியாதல்லவா?

இப்படித்தான் இன்று தேவனுடைய வார்த்தைகளை, அவர் பாதம் அமர்ந்திருந்து கற்றுக்கொள்வதை குறித்து பலர் தவறான கணக்குப்போட்டு வைத்திருக்கிறார்கள். வேதத்தை வாசிப்பது மிகவும் நல்லது. சிலர் நான்கு ஆறு தடவைகள் தமது வேதத்தை முழுமையாக வாசித்திருக்கின்றனர். ஆனால் அதே வார்த்தைகள் எவ்வளவாய் நமது வாழ்வில் ஊடுருவ இடமளித்திருக்கிறோம் என்பதுதான் முக்கியமான காரியம். அதனை நாம் விரும்புவதில்லை. ஏனெனில் வார்த்தை தனக்குத் தானே ஜீவனுள்ளதும், வாழ்வைப் புதிப்பிக்கும் வல்லமை உள்ளதும், பாதைக்குத் தீழும், பலன் தரும் விதையும், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக ஊடுருவிப்பாயும் மகா பெலமும் கொண்டது. இருபுறமும் கருக்குள்ள அந்த வார்த்தை ஊடுருவும்போது நாம் யாராயிருக்கிறோம், யாராக இல்லாது இருக்கிறோம், விட்டுவிடவேண்டியவை எவை, நமக்கு விருப்பமில்லாவிட்டாலும் நம்மோடு சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டியவை எவை என எல்லாவற்றையும் வெளிக்கொண்டு வந்து, நமது சரீர் ஆக்தமும் வாழ்வின் அடி ஆழங்களையே உலுப்பி விடுகிறோமா? இப்படி இல்லாதக் காரணத்தினாலேயே நம்மில் அநேகர் தேவனுடைய வார்த்தையை மேலோட்டமாகவும் நமது தேவைக்கேற்றுபடியும் பாவித்துக்கொண்டு அதன் வழிநடத்துதல்களுக்குத் தப்பிக்கொள்கிறோம்; கீழ்ப்படியவும் மனதில்லை. அதிலும் வேதனைக்குரிய காரியம் என்னவெனில் தேவனின் வார்த்தைக்குத் தப்பித்து கொள்கிறோம், கீழ்ப்படியாது இருக்கிறோம் என்ற உள்ளஞ்சிலே நமக்குள் இருப்பதில்லை.

தேவனுடைய பிள்ளையே, வேத வசனம் தேவனைச் சோதித்துப் பார்ப்பதற்காக அல்லவே; நம்மை நாமே சோதித்துப் பார்த்து தேவனுக்கேற்ற பாதையிலே அவருடைய வசனத்தின்படி நடப்பதற்கென்றே கொடுக்கப்பட்டு இருக்கிறது. அது நமது வாழ்வில் தன் வேலையைச் செய்ய வேண்டுமானால் அமர்ந்திருந்து நேரமெடுத்து அதை நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இல்லையானால் நமது வாழ்வு இருண்டுபோகும்.

“கர்த்தாவே, வாழ்க்கையை மாற்றிப்போடுகின்ற உமது வசனத்தை நித்தமும் உட்கொள்ளும்படி, உம் பாதம் அமர்ந்திருக்க அருள் செய்யும். ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

ஓக்டோபர்

6

வெள்ளி

பெரிய தவறு

'நித்தியஜ்வன்வரைக்கும் நிலைநிற்கிற போஜனத்திற்காகவே கிரியை நடப்பியுங்கள்' (யோவான் 6:27)

நமது வாழ்க்கையைக் குறித்து என்ன நினைக்கிறீர்கள்? ஏதோ பிறந்தோம்; வாழுகிறோம்; நானை சாவோம்; என்பது மாத்திரம்தானா நமது வாழ்க்கையின் நோக்கம்? உண்மையில் இப்படி நம்மில் அநேகர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். அதனால் சிலசமயம் வாழ்க்கை நமக்கு பிரச்சினையாக பாரமாக இருக்கிறது; பலசமயம் நாமே வாழ்க்கைக்கு பிரச்சினையாக மாறுகிறோம். நமக்கு கடவுள் தேவை என்பதை உணர்ந்து அவரைத் தேடுகிறோம்: ஆனால் எதற்காகத் தேடுகிறோம்? இதன் விடையை, கடவுளைத் தேடுவதற் குரிய முக்கியத்துவத்தை நாம் அமர்ந்திருந்து சிந்தித்தால் வெட்கமடைய நேரிடும். இன்று நீங்கள் ஏற்றுத்த ஜெபத்தை சிந்தித்துப் பாருங்கள். எதற்காக ஜெபித்தீர்கள்? எதையெல்லாம் ஆண்டவரிடம் கேட்டார்கள்? அவை தேவை தானா? அவற்றில் இந்த உலகத்திற்கு அடுத்த காரியங்கள் எத்தனை?

திரளான ஜனங்கள் இயேகவைத் தேடித்தேடி, அவர் இருக்கும் இடத்திற்குப் போனார்கள். நாங்கள் அங்கே தேட, நீர் இங்கே இருக்கிறே, எப்போ வந்தீர் என்றெல்லாம் கரிசனையோடு விசாரித்தார்கள். ஆனால், அம் மக்களின் கரிசனை ஆண்டவர் மீதோ அவரது ஊழியத்தின் மீதோ அல்லவே; ஜயாயிரம் பேரை ஆண்டவர் போவித்தபோது அவர்களும் சாப்பிட்டு திருப்தி அடைந்ததால் ஆண்டவரைத் தேடினார்கள் என்று அவர்களுடைய உள்ளத்தை அறிந்த ஆண்டவரே சொல்லிவிட்டார். ஏறக்குறைய இன்று நமது நிலைமையும் இதுதான். குழந்தைகளைப்போல நாம் கேட்ட சில காரியங்களை கர்த்தர் சந்தித்துவிட்டதால் அவரிடம் நமக்கு ஒரு பரிவு. வியாதியில் சுகம் கிடைத்ததால் ஒரு சந்தோஷம். ஆனால் நானை இன்னும் பெரிய கஷ்டங்கள், வியாதிகள் வந்தால் இதே பரிவும் சந்தோஷமும் தொடந்து நமக்குள் இருக்குமா?

நாம் செய்யும் பெரிய தவறு என்ன தெரியுமா? நாம் இவ்வுலகிற்குரிய வர்கள் அல்ல என்பதையும் நாம் நித்தியத்திற்குரியவர்கள் என்பதையும் சிறிதும் சிந்திப்பதேயில்லை. நமது வாழ்வின் ஒவ்வொரு அசைவையும் நித்தியத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்து வாழ நாம் கரிசனை எடுப்பதில்லை. எதையும் பரம நித்திய வெளிச்சத்தில் வைத்துப் பார்த்து வாழ பழகிக் கொண்டோமானால் நமது வாழ்வின் முதன்மையானவைகள் என்று நாம் போட்டுவைத்திருக்கும் கணக்கும் முன்னுரிமைப் பட்டியலும் முற்றிலும் மாற்றமடையும். நவீனங்கள், ஆடை அலங்காரங்கள், புகழ், செல்வத்தின் மீதான வாஞ்சை, சகலதும் மாறும். அங்கே ஆண்டவரே முதலிடத்தில் நிற்பார். அது ஆசீர்வாதம் அல்லவா! அந்த பரம ஞானத்தை தேடி நாடுவோமா?

"கர்த்தாவே, உலக காரியங்களுக்காக இனி உம்மைத் தேடாமல், எதையும் நித்திய வெளிச்சத்தில் வைத்துப் பார்த்து வாழ உதவி செய்யும். ஆமென்."

அனுநினமும் கேவனுடன்

ஒக்டோ

7

சனி

ஆவிக்குரிய குருட்டுத்தன்மை

...காணப்படுகிறவைகள் அநித்தியமானவைகள்.
காணப்படாதவைகளே நித்தியமானவைகள் (2கொளி. 4:18)

காணப்படுகிற காரியங்களைக் காண சர்வ கண்கள் எவ்வளவு அவசியமோ, காணப்படாதவைகளைக் காண ஆவிக்குரிய கண்கள் மிகவும் அவசியம். அது என்ன ஆவிக்குரிய கண்கள்? அதுதான் விஶவாசக் கண்கள்; நம்பிக்கையின் கண்கள். அது இவ்வுலகின் அழிந்துபோகும் காரியங்களை நோக்காது; என்றால் நிலையாயிருக்கும் நித்தியத்தையே நோக்கி பார்க்கும். ஆவிக்குரிய கண்கள் உலக ராஜாக்களையல்ல; நித்திய ராஜாவாகிய பரம பிதாவை நோக்குகிறது. கொஞ்சக்காலம் அனுபவிக்கிற இந்த உலக பாடுகளை அல்ல; சாவாமையைக் கொண்ட நித்திய சந்தோஷத்தை நோக்குகிறது. சர்வக் கண்கள் குருடானவை. இவ்வுலக உண்மைகளை அறியாமல் குருடாயிருக்கிறது. கண்ணால் காணப் பெல்லாம் மெய்யல்ல. ஆனால் ஆவிக்குரியவற்றை நன்கு அறிந்து உணர்ந்து அனுபவிக்கின்ற நாமோ, நித்தியமான வாழ்வுக்கு அழைக்கப்பட்டவர்கள் என்பதையே மறந்து இவ்வுலகில் உழலுவது எப்படி? அப்படியானால் நாம் ஆவிக்குரிய குருடர்கள் தானே!

அம், இந்த ஆவிக்குரிய குருட்டுத் தன்மைக்கு மனிதனின் பாவநிலை தான் காரணம். காலத்துக்குக் காலம், அவனவனுக்கு ஏற்றபடி மதிப்புள்ளவை தேவையானவை என்று தான் கருதுவதை நித்தியத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கத் தவறிவிடுகிறான். இதன் விளைவாக தனது நேரம், திறமை, தாலந்து யாவையும் அழிந்துபோகும் சந்தோஷங்களைச் சம்பாதிக்க செலவழித்து தனது நித்திய வாழ்வினை இழந்து போகிறான். “இவ்வுலகில் வாழுகின்ற எந்த மனுषனானாலும், இயேசு கிறிஸ்துவின் மூலமாய் தேவனோடு சரியான உறவைப் பெறாது போய்விட்டால், ஒரு நாளில் தன்னை சிருஷ்டித்த கர்த்தருக்கு முன்பாக நிற்கும் வேளையில், இந்த பூமியிலிருந்து அவன் சாதித்து, தனக்கென சொந்தமாக்கிக் கொண்ட அனைத்தும் ‘ஒன்றிற்கும் மதிப்பில்லாதவைகள்’ என்ற உண்மையைக் கண்டு திகைத்துப்போவான்! இது நிச்சயம்” என சகரியா பூணன் அவர்கள் எழுதுகிறார்.

தன் துயரங்களையெல்லாம் எப்பொழுதும் நித்தியத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்து, தனது ஆவிக்குரிய கண்களை எப்பொழுதும் பாதுகாத்துக் கொண்டவர் களில் ஒருவர் பவுலடியார். தேவீபிள்ளையே, பரம கண் வைத்தியராகிய ஆண்டவரிடம் இன்றே போய், உன் ஆவிக்குரிய கண்களின் பார்வையைச் சரி பார்த்துக்கொள். சர்வக் குருடு சர்வத்தோடு முடிந்துவிடும். ஆனால் ஆவிக்குரிய குருட்டுத்தன்மையை சரிபார்க்காவிட்டால் நமது நித்திய வாழ்வு அழிந்துபோகும். “என் ஆவிக்குரிய கண்களை இதோ உம்மிடம் தருகிறேன். ஆண்டவரே என்றால் நித்தியத்தை நோக்கும்படியான தெளிந்த பார்வையை தந்து தொடர்ந்தும் என்னை வழிவிலகாது நடக்க செய்தருஞும். ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

9

சத்தியவசன பெளியிடு

இக்டோ

8

நூற்று

எற்றுக்கொள்ளமுடியாத உண்மை

பாவஞ்செய்கிறவன் எவனும் பாவத்துக்கு அடிமையாயிருக்கிறான் என்று மெய்யாகவே மெய்யாகவே உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்'

(யோவான் 8:34)

வார்த்தைக்கு முதலிடம் கொடுத்து, நாம் நித்தியத்திற்குரியவர்கள் என்ற எண்ணத்துடன் வாழுவதை சுடுதியில் தடுப்பது எது? நமது சீர்க் கண்கள் விழித்திருக்கிற அளவுக்கு ஆவிக்குரிய கண்கள் விழித்திருப்பதில்லை. அதனை எப்போதும் மயக்க நிலையில் வைத்திருக்கும்படி நம்மைச் சுற்றிலும் தந்திரமும் வஞ்சகமுமான வலை விரிக்கப்பட்டிருப்பதைக்கூட நாம் உணர்வதில்லை. புராதனகாலத்தில் அடிமையானவன் தான் ஒரு அடிமை என்று அறியக்கூடிய விதத்திலே அடிமையாகவே நடத்தப்படுவான். ஆனால், நாம் சுதந்திரவாளிபோல விடப்பட்டும், இப்பொழுது அடிமையாக நடத்தப்படுகிறோம். அதாவது பாவத்துக்கு அடிமையாக இருப்பதையோ, பாவம் நம்மை ஆண்டிருப்பதையோ அறியவோ ஏற்றுக்கொள்ளவோ முடியாத ஒரு சிறைக்குள்ளே நாம் அடைக்கப்பட்டிருப்பதை மறுக்கமுடியாது.

இதனால் ஒவ்வொருவரும் தமது செயல்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு காரணம், தர்க்கம், நிருபணம், நியாயம், என்றெல்லாமே ஆயத்தமாக வைத்திருப்பார்கள். தன் கையடக்க தொலைபேசியில்(sms) எழுத்து வடிவிலே தன் நண்பர்களோடு அடிக்கடி பேசுகின்ற மகனை, அம்மா படிப்பிலே கவனம் செலுத்து என்று கண்டித்தார்கள். அதற்கு அந்த மகன், அம்மா நீங்கள் இன்னும் உங்கள் காலத்தில் இருக்கிறீர்கள். நான் என் நண்பர்களோடு நல்லவற்றைத் தான் பேசுகிறேன் என்று அதுடனான். நாள்டைவில் பல செய்திகளை பகிடியாகவும் கேளியாகவும் பரிமாற்றம் செய்த அவனது தொலைபேசி பொலிஸில் அகப்பட்டதால், இறுதியில் சிறையில் வாடும் நிலை ஏற்பட்டது. அப்போது அவன், “அம்மா, என் பாதை தவறு என்பதை நீங்கள் உணர்த்தியபோது நான் உணராததால்தான் இன்று எனக்கு இந்த நிலைமை” என்று அழுதான்.

இன்று பிசாசானவன் நமக்குள், விசேஷமாக கிறிஸ்தவர்கள் மத்தியில், விதைத்திருக்கும் தீய விதை என்ன தெரியுமா? பாவத்தை பாவம் என்று உணர முடியாத பாவநிலைமைதான். அன்று தாவீதுகூட பாவம் செய்யும்போது உணர்வற்றவராகவே இருந்தார். ஆனால் உணர்த்தப்பட்டபோது உணர்ந்தார். ஆனால், இன்று உணர்த்தினாலும் உணர்வற்ற தன்மைதான் காணப்படுகிறது. நம்மை அப்படியே அடக்கி ஆளும் தன்மை பாவத்திற்கு உண்டு. நாம் நடக்கவேண்டிய வழியை அது கட்டளைகூட இடும். இந்த நிலைமைக்குள் அகப்பட்டு அழிந்து போகாதபடிக்கு நம்மையும் நமது வழிகளையும் இப்போதே சீதாக்கிப் பார்த்து மனந்திரும்புவோமாக.

“கர்த்தாவே, நான் அறியாமல் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் நிலைமையை எனக்கு உணர்த்தும். எங்கள் நீதியெல்லாம் குப்பையே. நான் என் பாவத்தை உணர்ந்து அதை வெறுத்து விட்டுவிட என்னை நடத்தும். ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

10

சத்தியவசன வெளியீடு

இலவசம்

‘நீங்கள் அப்பமல்லாததற்காகப் பணத்தையும், திருப்திசெய்யாத பொருளுக்காக உங்கள் பிரயாசத்தையும் செலவழிப்பானேன்?’
(ஏசாயா 55:2)

அன்று தான் சேகரித்த பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஏதாவது வாங்கிச் சாப்பிடலாமென்று கடைக்குப்போனான் குமார். கண்ணாடி அலுமாரிக்குள் அடுக்கி வைக்கப்பட்ட பழத்தட்டு கண்களுக்குத் தெரிந்தது. இன்று ஒருநாளைக் காவது நல்ல பழங்களை சாப்பிடலாம் என்று சொல்லி, தன்னிடமிருந்த முழுப் பணத்தையும் செலுத்தி, அந்தப் பழத்தட்டு பொதியைப் பெற்றுக்கொண்டான். வெளியே வந்தவன் ஆவல் பொறுக்காதவனாக ஆப்பிள் பழத்தைச் சாப்பிட என்னி பழத்தட்டை வெளியே எடுத்தான். அவனுக்கு ஏமாற்றம் தான் காத்திருந்தது. அத்தனை பழங்களும் பிளாஸ்ரிக்கில் செய்த பொய்யான பழங்கள். என்ன செய்ய, விலை கொடுத்து வாங்கிவிட்டான்.

நமது காரியங்களும் இப்படித்தான். நான் முழுவதும் பிரயாசப்படுகி ரோம், எதற்காக? காலம் முழுவதும் விரயமாக்குகிறோம், எதற்காக? உணவுக் காகவா? நமக்கு உணவு அவசியம். அதற்குப் பணமும் அவசியம். ஆனால் அந்த உணவு ஒரு கொஞ்ச நேரத்துக்குத்தான் உதவும். கொஞ்சக் காலத்துக்குத்தான் பெலன் தரும். அதேவிதமாக எவ்வளவோ பணத்தையும் நேரத்தையும் செலவழித்து நமக்கு விருப்பமானவற்றைத் தேடிக்கொள்கிறோம். ஆனால் அதனால் திருப்தி ஏற்படுகிறதா? இல்லை. ஆனால் என்றைக்கும் குன்றிப்போகாத பெலத்தையும், திருப்தியான மனதையும், நித்திய வாழ்வையும் தருகின்ற அப்பம் ஒன்று உண்டு. அதுவே உண்மையான அப்பம், ஜீவ அப்பம். அந்த அப்பத்தை எந்த விலை கொடுத்தும் வாங்கமுடியாது. ஆனால் தேவன் அதை நமக்கு இலவசமாகத் தருவதற்கு அழைக்கிறார். அது வேற்றுமில்லை; தேவனுடைய வார்த்தைத்தான். “நீங்கள் எனக்குக் கவனமாய்ச் செவிகொடுத்து...” என்று ஆண்டவர் நம்மை அழைக்கிறார். அந்த அப்பத்தை நாம் பெற்றுக்கொள்ள, பணம் தேவையில்லை. செய்யவேண்டிய காரியம் மிக எளிதானது. முதலாவது, நாம் அவரிடத்திற்குப் போகவேண்டும். இரண்டாவது, கவனமாய்ச் செவிகொடுக்க வேண்டும். முன்றாவது, அதைத் தேடி அதற்காக தேவனிடம் ஜெபிக்கவேண்டும். நான்காவது, அதை உட்கொள்ளவேண்டும்.

தேவபிள்ளையே, நமது ஆத்தமாவைத் தேற்றி, போவித்து அதற்குச் சுக்ததைத் தருகின்ற ஜீவனுள்ள வார்த்தைகளையே ஆண்டவர் நமக்கு இலவசமாகத் தந்துள்ளார். இலவசம் என்பதனால் நமக்கு அதன் பெருமை தெரியவில்லை. தேவனுடைய வார்த்தைக்குப் பஞ்சம் வரும் காலம் அதிக தூரத்தில் இல்லை. ஆகவே இப்போதே நாம் மண்டியிட்டு ஜெபிப்பதோடு கூடவே தேவனுடைய வார்த்தையை வாஞ்சித்து ஜெபிப்போமா!

“கார்த்தாவே, அழியாத என் ஆத்தமாவுக்குத் தேவையான உமது வார்த்தையை என்றும் வாஞ்சித்து, அதை உட்கொள்ள எனக்குக் கிருபை தாரும். ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

ஓக்டோ

10

செவ்வாய்

தெய்வமா? பிசாசா?

...இப்பிரபஞ்சத்தின் தேவனானவன் அவர்களுடைய மனதைக் குருடாக்கினான்' (2கொரி. 4:4)

புதிய கண்வில்லையைப் பதிப்பதால், கிடைக்கும் ஒளியையும், அப்போது உண்டாகும் மகிழ்ச்சியையும் நான் அனுபவித்திருந்தேன். அதே எதிர் பார்போடு இரண்டாம் முறையும் போனேன். கட்டுக்களை அவிழ்த்தபோது மிகுந்த எதிர்பார்ப்போடு கண்களைத் திறந்த எனக்கு ஏமாற்றமே காத்திருந்தது. இருட்டு; முழு இருட்டு. ஒன்றுமே தெரியவில்லை; தடுமாறினேன். ஏறத்தாழ ஒரு கிழமை கண்ணில் பார்வை இல்லை. (பின்னர் சிறிது சிறிதாக பார்வை கிடைத்தது) அந் நேரம் பார்வை கிடைக்காத துக்கத்தைவிட, கண் குருடாவது இத்தனை பயங்கர மென்றால், சவிசேஷத்திற்கு மனது குருடாகினால் எவ்வளவு பயங்கரமாக இருக்கும் என்ற சிந்தனைதான் என்னை அதிகம் குழப்பியது.

நாம் நாடித் தேடவேண்டியது தேவனுடைய பிரசன்னமே. நமக்கு அவசியமான ஒன்று தேவனுடைய வார்த்தையே. இன்று நாம் தியானிப்பதும் நமக்குத் தேவையானதும் ஒன்று கிறிஸ்துவின் வார்த்தைகளே. இந்த சவிசேஷம் நமது வாழ்வில் வரும்வரை, நாம் வாழ்வது இருட்டில்தான் என்ற உணர்வுகூட நமக்கு வருவதில்லை. மங்கலான வெளிச்சக்திலும் இருளின் மத்தியிலும் தொடர்ந்து இருக்கும்போது நமது கண்கள் அதற்குப் பழகிலிடுகிறது. அதுபோல கிறிஸ்து இல்லாத இருஞுக்குள், மேலோட்டான் கிறிஸ்தவ வாழ்வில் பழகிலிட நமது மனது, தான் குருடு என்பதை உணர மறுக்கிறது. இதுதான் வாழ்வு என்று ஏமாற்றமடைகிறது. “தேவகிருபையை இயேசு கிறிஸ்துவுக்குள் ஜனங்கள் காண முடியாதபடி அவர்களைக் குருடாக்கி, அவர்கள் இரட்சிப்பைப் பெற்றுக் கொள்ளாதபடி செய்வதே இன்று பிசாசின் முதல் முயற்சியாக இருக்கிறது. இதில் இரட்சிக்கப்பட்ட புதிய விசுவாசி, தனக்கென தேவன் வைத்திருக்கும் திட்டான் நோக்கத்தை காணமுடியாதபடி அவனையும் குருடாக்க முயற்சிக்கிறான். இதில் இன்று வெற்றியும் அடைந்துள்ளான்” என்று சகரியா பூணன் எழுதியுள்ளார்.

இன்று, பணம் புகழ் சந்தோஷம் என்று பல அழுத்தங்களினால் மக்களின் மனதை சவிசேஷத்திற்கு குருடாக்கி வைத்திருக்கும் பிசாசின் தந்திரத்திற்கு நாம் எச்சரிக்கையாயிருப்போம். சவிசேஷத்திற்கு குருடானவர்கள் தம்மை அறியாமலே பிசாசைத் தமது தெய்வமாக்கிக் கொள்கிறார்கள். இந்த நிலைமை நமக்கு வரக்கூடாது. நமக்குத் தேவையானதும் நமது வாழ்வுக்கு ஒளி தருவதும் தேவனுடைய வார்த்தை ஒன்றே. அந்த சவிசேஷத்தை நாம் பெற்றுக்கொள்ளாவிடின் அதைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு முழு மனதுடன் இப்போதே வேதத்தை வாசிப்பதோடு கூடவே அவரது சித்தத்தை மட்டுமே செய்ய நாம் தேவபாதத்தில் முழுங்காற்படியிடுவோமாக.

“கர்த்தாவே, கிறிஸ்துவின் சவிசேஷம் என்ற ஒளிக்கும், உமது சித்தம் என்ற வழிக்கும் என்றும் நான் குருடாகிலிடாதபடி காத்துக்கொள்ளும். ஆழமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

12

சித்தியவசன வெளியீடு

**இக்டோ
11**
புதன்

சுவிசேஷ பாரம் ஒன்றே

...நீங்கள் உலகமெங்கும் போய். சர்வ சிருஷ்டிக்கும் சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கியுங்கள்' (மாற்கு 16:15)

வாழ்வில் முதன்மையாக்கிக் கொள்ளவேண்டியவற்றைக் குறித்துச் சிந்தித்து வருகிறோம். இன்று நாம் சிந்திக்கப்போவது, நாம் முதன்மையாகக் கொள்ளவேண்டிய 'முக்கிய கடமை' யை குறித்து. வேலை, வேலை என்று அலைந்து திரிந்தும், பணம் சம்பாதித்தும் இதுவரை நமக்கு எஞ்சியது என்ன? வேலை முக்கியம்; பணமும் முக்கியம். ஆனால் நமது வாழ்வு அதுவல்ல; மாறாக, அவை வாழ்வுக்குத் தேவையானவை. அப்படியானால் நமது வாழ்விலே நமக்களிக்கப்பட்டுள்ள முதற் கடமை என்ன? அதனை நாம் செய்கிறோமா?

'சுவிசேஷ பாரம் ஒன்றே என் சுமையாக மாறவேண்டும்' என்று சத்தமிட்டுப் பாடுகிறோமே; உண்மையிலேயே அந்தப் பாரம் நமக்கு உண்டா? வியாபாரம் செய்கிறவன் தனது வியாபார யுக்திகளை அடுத்தவனுக்கு ஒருபோதும் தெரிவிக்க மாட்டான். அரசியல்வாதி தன் அரசியல் தந்திரங்களை மேடைபோட்டு அறிவிக்கவும் மாட்டான். ஏன்? தன் வழியில் அடுத்தவன் முன்னேறுவதை அவன் விரும்பமாட்டான். ஆனால் அந்தகாரத்திலிருந்து ஆச்சரியமான ஒளியினிடத்திற்கு வருகிற ஒருவனால் தன் சந்தோஷத்தை மறைத்து வைக்கமுடியாது. ஏனெனில் இதுவரை ஒருவரும் அவனைக் கிட்டிச் சேரமுடியாதவாறு அவனில் வீசிய தூர்நாற்றும் மறைந்து, இப்போது சுவிசேஷத் தின் நல்ல வாசனை வீசுகிறது. அவன் வாயினால் சொன்னாலும் சொல்லா விட்டாலும் அந்த நறுமணம் அவனது வாழ்விலே வீசும். மாத்திரமல்ல, சகல பாவத்துக்கும் கிரயம் செலுத்தப்பட்டாயிற்று; கிறிஸ்துவை விகவாசிக்கிறவருக்கு மன்னிப்பும் நித்திய வாழ்வும் உறுதியாயிற்று. இந்த செய்தி மறைத்து வைக்கக் கூடிய செய்தியா? மெய்யாகவே இந்த மெய்வாழ்வைக் கண்டவன், மற்றவன் அழிந்துபோவதை விரும்பமாட்டான். எல்லோருக்கும் இந்த நல்ல செய்தியை அறிவியுங்கள் என்று ஆண்டவரும் கட்டளையிட்டுள்ளாரே!

அப்படியிருக்க, நாம் என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறோம்? எதனை நாடி ஒடுக்கிறோம்? நமது உள்ளத்தை அழுத்தும் சுமை என்ன? நமக்கு நாளாந்த வேலைகளும் அவசியம்; உலக அழுத்தங்களும் தவிர்க்கமுடியாதவை. ஆனாலும், அவற்றின் மத்தியிலும் அவற்றுக்கூடாகவும் உலகுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய செய்தி ஒன்று உண்டு. வாயினாலும் வாழ்க்கையினாலும் அறிவிக்க வேண்டிய சுவிசேஷத்திற்கு நாம் அளித்துள்ள இடம் என்ன? சுவிசேஷத்தின் நிமித்தம் கட்டப்பட்டு, சிரைச்சேதம் செய்யப்பட்ட பவுலைப்போல சீதைரைப்போல இல்லாவிட்டாலும், பிறரும் நன்மையடைய நம்மால் இயன்றளவு அந்த நற்செய்தியை அறிவிக்கலாமே.

"ஆண்டவரே, உமது இறுதியும் உறுதியுமான சுவிசேஷ கட்டளைக்கு முதலிடம் கொடுத்து, என்னால் இயன்றளவு கீழ்ப்படிந்திருக்கக் கிருபை தாரும். ஆழென்."

ஏக்டோ
12
வியாழன்

வெட்கப்படாதே!

‘கிறிஸ்துவின் சுவிசேஷத்தைக் குறித்து
நான் வெட்கப்படேன்’ (ரோமர் 1:16)

மகனுடைய பட்டமளிப்பு விழாவுக்குப் போக தாய் மறுத்துவிட்டாள். தன் ஏழ்மை நிலைமையைக் குறித்து அவள் வெட்கப்பட்டாள். ஆனால் மகனோ, “அம்மா, உன் பிள்ளை என்று சொல்லுவதில் நான் வெட்கப்படவில்லை; அந்தப் பெருமை உனக்குப் போதாதா?” என்று சொல்லி அவளை பெருமையோடு அழைத்துச் சென்றான். நம்மில் எத்தனைபேர் எங்களிடம் இல்லாதவற்றைக் குறித்து வெட்கப்படுகிறோம்! ஆனால் நம்மிடமுள்ள வெட்கப்படவேண்டிய காரியங்களைக் குறித்து நாம் உணர்வற்றிருக்கிறோம்.

பவுலோ பெருமைக்குரிய பல காரியங்களைக் கொண்டிருந்தவர். சமுதாயத்திலே பெரிய மதிப்பும் இருந்தது. ஆனால் இப்போது அவை யாவையும் தள்ளிவிட்டு, சர்ச்சைக்குரிய, வெட்கத்துக்குரிய ஒருவருக்குத் தான் அடிமை என்று வெட்கமின்றி பகிரங்கமாக அறிவிக்கிறார். அதனால் தனக்கு நேரிடக்கூடிய கேலிப் பேச்சுக்களையோ ஆபத்துக்களையோ அவர் பொருப்படுத்தவில்லை. ஏனெனில் அவருக்கு புதிய வாழ்வு கொடுத்தது அந்த சுவிசேஷம். பெருமையும் மமதையும் கொண்டதினால் குருடாகிப் போயிருந்த அவருடைய கண்களைத் திறந்துவிட்டது அந்த சுவிசேஷம். வெட்கப்பட வேண்டியவற்றுக்கு வெட்கப்படாமல் இருக்கவேண்டியதையே உணர்த்தியது அந்த சுவிசேஷம். ஆகவே பரிசேயர், வேதபாரகர் ஏற்றுக்கொள்ள வெட்கப்பட்ட அந்த சுவிசேஷத்தைக் கூறி அறிவிக்க அவர் வெட்கப்பட்டதில்லை. ஏன்? அதுவே மெய்யான சுவிசேஷம். இயேசு கிறிஸ்துவைப் பற்றிய மீட்பின் விசேஷம்.

தேவபிள்ளையே, இன்று கிறிஸ்தவர்கள் என்று சொல்லுவதற்கு நாம் வெட்கப்படுவதில்லை. ஆனால் கிறிஸ்துவை பிறருக்கு அறிவிக்கிறதில் ஏன் நாம் வெட்கப்படுகிறோம்? சுவிசேஷம் அளித்த மெய்யான விடுதலையை நாம் அனுபவிக்கிறோமல்லவா? வெட்கப்படவேண்டியவை பல நம்மிடம் உண்டு. ஆனால், அவற்றைக் குறித்து பெருமை ஒருபூர்ம், அல்லது இல்லையே என்ற கவலை மறுபறும். நீ அழகில் குறைந்தவா? அந்தஸ்தில் குறைந்தவனா? அல்லது நீ வகிக்கும் உயர்நிலையில் கிறிஸ்துவை அறிவிப்பது வெட்கம் என்று நினைக்கிறாயா? உன் கண்களைக் கடவுளை நோக்கித் திருப்பு. அவர் செய்து முடித்த மகத்தான் காரியங்களைச் சிந்தித்துப்பார். அப்போது உன் வெட்கம் யாவும் காற்றாய் பறந்துபோகும். இதுவரை வெட்கப்பட்டவைகள் வீண் என்பது தெரியவரும். உனக்கு மேன்மை சுவிசேஷமே. அதை அறிவிக்க வாழ்நாளில் ஒருபோதும் வெட்கப்படாதே. கிறிஸ்து அருளிய மீட்புதான் உனது வாழ்க்கையின் மிகப்பெரிய மேன்மை என்பதை உணருகிறாயா?

“என்னை மீட்டெடுத்த ஆண்டவரே, உமது நல்ல செய்தியை அறிவிக்காதபடி என்னைத் தடுக்கும் வெட்கத்தை அடியோடே பிடுங்கிவிடும். ஆமென்.”

ஒக்டோப்

13

வவன்னி

ஜீவநாடி

...எவ்விதத்திலும் நீங்கள் கிறிஸ்துவின் கவிசேஷத்திற்குப் பாத்திரராக மாத்திரம் நடந்துகொள்ளுங்கள்' (பிலி. 1:27)

“என்ன வந்தாலும் ஏது வந்தாலும் அப்பாவை ஸ்தோத்தரிப்பேன்” என்று எவ்வளவு கைதட்டலோடு பாடுகிறோம்? நமது வாயில் ஓலிக்கும் அந்தப் பாடலின் வரிகள் நமது வாழ்வில் உண்மையானவையா? “எத்தனை இன்னல்கள் என் வாழ்வில் வந்தாலும் உம்மைப் பிரியேன் ஜீயா” என்று குரல் கொடுக்கும் நாம், குடும்பமாக சபையாக அப்படியே உறுதியாய் நிற்போமா?

பவுலடியார் ஒரு சந்தோஷமான சூழ்நிலையிலிருந்து பிலிப்பியருக்கு இந் நிருபத்தை எழுதவில்லை. ரோமாபுரி சிறைச்சாலையிலிருந்துதான் எழுதினார். எதற்காக இந்தச் சிறைவாசம்? கவிசேஷத்தினிமித்தமே இந்தச் சிறைவாசம். அப்படியிருந்தும், ‘எவ்விதத்திலும்’ கிறிஸ்துவின் கவிசேஷத்திற்குப் பாத்திரராக மாத்திரம் நடந்துகொள்ளும்படி மற்றவர்களை உற்சாகப்படுத்தினார் என்றால், அந்த கவிசேஷமே பவுலின் வாழ்விலே முதன்மையாக இருந்திருக்கிறது என்பது தெளிவு. அந்தப் பூரண சந்தோஷத்தை பிலிப்பியரும் பெற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்று வாஞ்சையாயிருந்த பவுல் அவர்களுக்கு ஆலோசனை எழுதினார். என்ன பிரச்சினை தாக்கினாலும் ஆவியிலே உறுதியாய் இருங்கள் என்றும் எல்லோரும் ஒன்றிணைந்து ஒரே மனிதனைப்போல விகவாசத்திற்காகப் போராடுங்கள் என்றும் கூறினார்; இதனால் இவர்களை யாரும் அசைக்க முடியாது என்று எதிராளி உணருவான். இந்த அனுபவம் பவுலுக்கும் இருந்தது. அப்படியானால் இந்த கவிசேஷத்தின் முக்கியத்துவம் எவ்வளவு கனமுள்ளது என்பதை நாம் சிந்திக்கலாம். அந்த கவிசேஷமே நாம் தேவனுடைய பின்னைகள் என்பதற்கு சாட்சியாக நம்மை நிறுத்துகிறது. அதுவே நமது ஜீவனும், நமது தேவன் யார் என்பதை உலகுக்கு அறிவிக்கிற ஜீவநாடியாகவும் இருக்கிறது. கவிசேஷம் இல்லையானால் நாமும் கிறிஸ்துவைபற்றி அறியாமல் இருந்திருப்போம். இரட்சிப்பின் வழியும் தெரிந்திராது அல்லவா?

இப்படியிருக்க, இந்த கவிசேஷம் நமது வாழ்விலே எந்த இடத்தைப் பிடித்திருக்கிறது? நாம் கிறிஸ்துவோடு மரித்து உயிர்த்த புதியவர்கள் என்பதை நமது வாழ்வு பறைசாற்றுகிறதா? நாம் தனியாட்கள்லல், தேவனுடைய குடும்ப அங்கத்தவர்கள். அப்படியானால் நமது சபைக் குடும்பத்தில் பிரிவினைகளும் சண்டைகளும் வருவதை நாம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கலாமா? சபையிலோ குடும்பத்திலோ பலவேளைகளில் நாமே பிரிவினைக்குக் காரணராகிவிடுகிறோம். இனி அது வேண்டாம். தேவபின்னையே, உன் வாழ்வின் ஜீவநாடியான இந்த கவிசேஷத்தை நீ எந்த இடத்தில் முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றாய்?

“கார்த்தாவே, நானும், என் குடும்பமும், என் சபையும், எவ்விதத்திலும் உமது கவிசேஷத்திற்கு மாத்திரம் பாத்திரராக ஜீவிக்கக் கிருபை தாரும். எந்தவொரு பிரிவினைக்கும் காரணமாகிவிடாதபடி காத்துக்கொள்ளும். ஆமென்.”

ஓக்டோ

14

சனி

தேவசித்தம்

...நான் என்னை அனுப்பினவருடைய சித்தத்தின்படி செய்து அவருடைய கிரியையை முடிப்பதே என்னுடைய போஜனமாயிருக்கிறது' (யோவான் 4:34)

முதன்மையானவற்றை நாடித் தேடி, அவற்றிற்குரிய முதல் இடத்தைக் கொடுத்து, அவற்றையே வாழ்வின் முச்சாகக் கொள்ளும்போது அதுவே நமது வாழ்வை கிறிஸ்துவுக்குள் உறுதியாகக் காத்துக்கொள்கிறது என்பதைத் தியானித்து வருகிறோம். தேவனுடைய பிரசன்னம், அவருடைய வார்த்தை, கிறிஸ்துவின் கவிசேஷம், இந்த உண்மைகளுக்கு உணர்வற்றவர்களாக அறிவற்றவர்களாக இருந்து நமது வாழ்வைக் கெடுத்துப்போடாதபடிக்கு கர்த்தர் நம் அனைவரையும் காத்துக்கொள்வாராக.

மேற்கண்ட காரியங்களை நாம் அறிந்திருந்தால் போதாது; கிரியையில் செயல்படவேண்டும். எமது அன்றாடக செயல்கள், பேசுக்கள், நடத்தைகள் இயேசுகிறிஸ்துவின் மகிழமையை வெளிப்படுத்துகின்றதாய் இருக்கிறதா? "சில வேளைகளில் வெளிப்படுத்துகிறோம்; சில இடங்களில் தவறிவிடுகிறோம்" என்று ஒரு சகோதரி இக் கேள்விக்குப் பதிலளித்தார்கள். ஆனால் கிறிஸ்தவ வாழ்வில் ஒன்றில் 'ஆம்' அல்லது 'இல்லை' என்பதுதான் பதில். அரைகுறை ஜீவியம் இருக்கமுடியாது அல்லவா? அப்படியானால் ஏன் வாழ்வில் தோல்விகள்? ஏன் திருப்தியற்ற நிலைமைகள்? எத்தனை வேதப்படிப்புகள் ஜெபக்கூட்டங்கள் ஆலய ஆராதனைகள்! இவற்றுக்கூடாக நல்ல ஆவிக்குரிய போஜனம் கிடைத்தாலும் பெலன்றதொரு வாழ்வு ஏன்? இதற்குரிய பதிலை சில கேள்விகளுக்கூடாக சிந்தித்துப் பார்ப்போம். தேவசித்தம் நமது வாழ்வில் எந்த இடத்தில் இருக்கிறது? முன் இடத்தை வகிக்கவேண்டிய தேவசித்தத்தை அறிய முதலாவது அவர் பாதம் காத்திருக்கிறோமா? அது நிறைவேறும்வரை பார்த்திருக்கிறோமா?

பிதாவின் சித்தத்தை செய்து முடிப்பதொன்றே தம்முடைய போஜனம் என்று சொல்லுமளவிற்கு இயேசுகிறிஸ்துவின் உலக வாழ்வில் பிதாவின் சித்தமே முக்கியத்துவம் வகித்தது. சோதனைகள் அவரைத் தாக்கியபோதும் அவர் அசையவேயில்லை. பிதாவின் சித்தத்தைச் செய்யச்செய்ய, உபத்திரவம் வந்தாலும், அதுவே அவருடைய பெலம், சுகம், திருப்தி, யாவுமாயிருந்தது. அப்படியே அவர் செய்தும் முடித்தார். நமக்குத் தேவையான பெலனானது, உணவினை உட்கொள்வதால் மாத்திரமல்ல, தேவசித்தத்தையறிந்து அதனை செயற்படுத்துவதில்தான் கிடைக்கிறது என்பதை ஆண்டவர் உணர்த்தினார். அவர் சித்தத்தை வதில்தான் கிடைக்கிறது என்பதை ஆண்டவர் உணர்த்தினார். அவர் சித்தத்தை நாம் செயற்படுத்தும்வரை தோல்வி, திருப்தியற்ற மனநிலைகளை நம்மால் தவிர்த்துக்கொள்ள முடியாது. அவரது சித்தத்தின் மையத்தில் நாம் இருப்போமா னால் எந்த வெற்றி, தோல்வியையும் எம்மால் ஏற்றுகொள்ளக்கூடியதாக இருக்கும். அந்த தேவசித்தத்திற்கு நாம் எந்த இடத்தைக் கொடுத்திருக்கிறோம்?

"கர்த்தாவே, உம் சித்தம் ஆகட்டும் என்று ஜெபிக்கின்ற நான், உமது சித்தத்துக்குள் அடங்கியிருக்கிறேனா? ஆண்டவரே, என்னை ஆட்கொள்ளும். ஆமென்."

அனுதினமும் தேவனுடன்

தேவசித்தத்தோடு கிணங்கு

பிதாவே, உமக்குச் சித்தமானால் இந்தப் பாத்திரம் என்னைவிட்டு நீங்கும்படி செய்யும் (லூக்கா 22:42)

நமது விருப்பங்களை எப்படியாவது முயற்சியெடுத்து செய்துமுடிக்கவே பாடுபடுவோம்; தேவைப்பட்டால் தீவிர முயற்சிகள்கூட எடுப்போம். ஆனால் இன்னொருவர் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவற்கு, அதிலும் நமக்கு கடினமாகத் தோன்றும் பட்சத்தில் அதேவிதத்தில் நாம் செயற்படுவோமா? அப்படியிருக்க, தேவனுடைய சந்தோஷத்திற்காகவும், கிறிஸ்துவைப் போல நித்திய நித்தியமாக பிதாவோடு வாழுவதற்காகவும் உருவாக்கப்பட்ட நாம் யாருடைய விருப்பங்களை நிறைவேற்றி வாழுகிறோம் என்று நம்மை நாமே கேட்டுப் பார்ய்து நல்லது. பாவ அடிமைத்தனத்திலிருந்த நம்மை, தமது சொந்த இரத்தத்தைக் கிரயமாக செலுத்தி மீட்டு தமக்குச் சொந்தமாக்கிய கிறிஸ்துவின் சொத்துக் களாகிய நமக்கு, நமது விருப்பம், நமது சித்தம் என்று ஒன்று இருக்கலாமா? நாம் தேவனுடைய சித்தப்படி வாழுவே அழைக்கப்பட்டவர்கள் என்பது தெரிந்திருந்தாலும் சந்தர்ப்பங்கள் சோதனைகள் வரும்போது அந்த சித்தத்தில் அநேகமாக தடுமாறி விடுகிறோம் என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

பிதாவின் சித்தத்தைச் செய்யவே வந்தேன் என்று முழங்கிய நமது ஆண்டவர்தாமே, அவருடைய வேளை வந்தபோது கலங்கினார். உலகத்தின் பாவம் முழுவதையும் கூம்க்கவேண்டிய சுமையை என்னி வெதும்பினார். பிதாவின் சித்தம் இன்னதென்று தெரிந்திருந்தும், அதற்கென்றே தாம் வந்ததை அறிந்திருந்தும், உமக்குச் சித்தமானால் இந்தப் பாத்திரத்தை நீக்கிவிடும் என்று கெஞ்சினார். இது மனிதனாய் இருந்த இயேகவின் வேதனையைக் காட்டுகிறது. தமது வேதனையை தேவசமுகத்தில் கொட்டிவிட்டாலும்கூட, “ஆனாலும் உமது சித்தம்” என்று ஆண்டவர் ஒப்புக்கொடுத்தாரே, அந்த ஜெபத்தைக் கேட்ட தேவன் மெய்யாகவே தன் பிள்ளைக்காகக் கண்ணீர் விட்டிருப்பார். அதற்காக சிலுவை மரணத்திலிருந்து அவரை விடுவிக்கவில்லை. ஏனெனில் தேவன் நம்மீது கொண்டிருந்த அன்பு அத்தனை பெரியதாயிருந்தது. ஆண்டவரும் நமக்காக தமது விருப்பத்தை வெறுத்து ஒதுக்கி, நமது நிமித்தம், பிதா தமது வாழ்வில் கொண்ட சித்தத்தையே நிறைவேற்றுவதில் உறுதியாயிருந்தார்.

தேவபிள்ளையே, நமது வாழ்வில் தேவன் கொண்டுள்ள சித்தம் என்ன? அதை நிறைவேற்றுவது நமது வாழ்வில் எந்த இடத்திலிருக்கிறது? அந்த அர்ப்பணம் நம்மிடம் உண்டா? தேவசித்தத்தோடு தமது சித்தத்தை இணைத்து செயற்பட்ட இயேகவின் அந்த சிந்தை நமக்கும் வரட்டும். தேவனுக்கு கீழ்ப்படிய தம்மையே ஒப்புக்கொடுத்த அவரது கீழ்ப்படிதலையே நாமும் வாஞ்சிப்போமாக. அதுவே நமது வாழ்வில் நாம் அடையக்கூடிய மிகப் பெரிய வெற்றியாகும்.

“கார்த்தாவே, எந்த நிலையிலும் உமது சித்தத்தோடு என் சித்தத்தை இணைத்து செயற்பட, உமதாவியால் என்னை முழுமையாக நிரப்பும் ஜயா. ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

ஓக்டோ

16

திங்கள்

தேவசித்தம் எதுவோ

...கிறிஸ்து இயேசுவினால் நான் எதற்காகப் பிடிக்கப்பட்டேனோ
அதை நான் பிடித்துக்கொள்ளும்படி ஆசையாய்த்
தொடருகிறேன்' (பிலி. 3:12)

கிறிஸ்துவின் பிள்ளைகளை துன்பப்படுத்த, கெம்பீர்மாகப் புறப்பட்டுப் போன சவுல் முகங்குப்புற விழுந்து கிடந்தான். அவன் கண்ட ஒளி அவனது கண்களைக் குருடாக்குமளவுக்கு பிரகாசமாயிருந்தாலும், அவன் கேட்ட சத்தம் அவனது இரத்தத்தையே உறையவைத்தது. அவன் துன்பப்படுத்தப் புறப்பட்டது மனுஷரைத்தான். ஆனால் இங்கே ஒரு குரல், 'சவுலே ஏன் என்னைத் துன்பப் படுத்துகிறாய், நீ துன்பப்படுத்துகிறவர் நான்தான்' என்று சொன்ன சத்தம் சவுலின் காதுகள் வழியாக இருதயத்தை ஊடுருவிக் குத்தியது. இதன் பலனாக, தான் துன்பப்படுத்திய இயேசுவின் நாமத்தின் நிமித்தம் பாடுபட்டு துன்பம் அனுபவிக்க தானே அழைக்கப்பட்டிருந்ததை உணர்ந்தார், பவுலாக மாறிவிட்ட சவுல். அப்படியே தன்னையும் ஒப்புக்கொடுத்தார்.

இந்த ஒப்புக்கொடுத்தல் ஒளியைக் கண்டதினாலோ, அல்லது உணர்ச்சி வசப்பட்டதினாலோ எடுத்த முடிவெல்ல. ஏனெனில் என்னதான் ஒப்புக்கொடுத்தி ருந்தாலும் பாடுகள் வந்து பாடாய்ப்படுத்தும்போது தடுமாறிப்போவது மனித இயல்பு. ஆனால் பவுலோ, ரோம சிறைக்காலைக்குள் இருந்துகொண்டே இந்த நிருபத்தை பிலிப்பியருக்கு எழுதினார். சிறைக்கைத்தியாக இருந்துகொண்டும், தனது வாழ்வில் தேவன் கொண்டிருந்த சித்தத்திலிருந்து நோக்கத்திலிருந்து பவுல் இம்மியளாவும் விலகவில்லை. சவிசேஷத்தின் ஒளியை புறஜாதிகளுக்குள் எடுத்துச் செல்லவேண்டிய பாரிய ஊழியம் பவுலினுடையது. அந்தப் பொறுப்பில் இருந்து கடைசிவரைக்கும் அவர் பின்வாங்கிப் போகவில்லை. தேவ சித்தத்தை விட்டுவிட்டு அவர் யோனாவைபோல ஒடிவிடவில்லை.

இன்று நாம் பவுலைப்போல ஒளியைக் காணாதிருக்கலாம். சத்தத்தைக் கூட கேட்காதிருக்கலாம். ஆனால் இவை இரண்டிற்கு உயிர் கொடுக்கும் வார்த்தை இன்று நமது கைகளில் உண்டல்லவா! மனம்போனபடி வாழ்ந்து கொண்டிருந்த நம்மை கிருபையாக தமது பிள்ளைகளாக மாற்றி ஏற்றுக் கொண்டாரென்றால் நமது வாழ்விலும் அவருக்கு ஒரு சித்தம் ஒரு நோக்கம் இருக்கத்தான் வேண்டும். தேவவார்த்தையே நமக்கு அதனை உணர்த்துகிறது. அந்த சித்தத்தை, நம்மை ஆண்டவர் எதற்காகப் பிடித்தாரோ அந்த நோக்கத்தை அறிந்து, உணர்ந்து அந்த இலக்கை நோக்கி நாழும் முன்செல்லவேண்டும். அதிலிருந்து நம்மை இடைமறித்து, வழிமாறப்பண்ணுகின்ற எதுவானாலும் அக்காரியங்களை நாம் தூக்கியெறிந்துவிட்டு தேவசித்தம் ஒன்றையே நமது இலக்காக்கிக் கொள்வதுதான் ஒரு வெற்றியுள்ள கிறிஸ்தவனுக்கு அடையாளம். இன்று நமது நிலை என்ன?

"கர்த்தாவே, என் வாழ்வில் நீர் கொண்டுள்ள சித்தத்தை எனக்குப் போதியும். அதன் வழி நடக்க இதோ என்னை முற்றிலும் ஒப்புவிக்கிறேன். ஆமென்."

அனுதினமும் தேவதுடன்

தடைகளை மீறி

...ஒன்று செய்கிறேன். பின்னானவைகளை மறந்து.
முன்னானவைகளை நாடி...’ (பிலி. 3:13)

தேவனுடைய சித்தத்தை நிறைவேற்ற நாம் வாஞ்சையாயிருந்தாலும் கடந்தகால தோல்விகளும், எதிர்கால பயமுறுத்தல்களும் நம்மைத் தடுமாற வைத்துவிடுகின்றன. “நான் எந்த விதத்திலும் பயனற்றவள்” என்று வேதனைப் பட்ட ஒரு மகளிடம் போதகர் சொன்னார்: “மகளே, ஒரு பிலேயாமைத் திருத்த தேவனுக்கு ஒரு கழுதை தேவைப்பட்டால், அதுபோல் ஏருசலேமுக்குள் பவனி செல்ல ஆண்டவருக்கு ஒரு கழுதையே தேவைப்பட்டால், உன்னைத் தமக்கென உபயோகிக்க தேவனுக்கு நாம் சொல்லியா கொடுக்கவேண்டும்?”

நாம் ‘நேற்றைய தினங்களை’ மறந்து அதற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்து, ‘இன்றைய தினத்தை’ தைரியத்துடன் எதிர்நோக்கி, ‘நாளைய எதிர்காலத் திற்கோ’ நம் ஆண்டவரையே சார்ந்து ஜீவிக்கக்கடவோம் - இப்படியாக சகரியா பூணன் அவர்கள் நல் ஆலோசனை எழுதியுள்ளார். பவுலதியார் தனக்கிருந்த பெருமை, கல்வி, ஞானம், உயர்நிலை யாவையும் மறந்தார். தமக்கிருந்த பணம் பொருள் செல்வத்தை மறந்தார். மாத்திரமல்ல தாம் முன்னர் கிறிஸ்துவைத் துன்பப்படுத்திய ஒருவர் என்ற எண்ணத்தையும் தம்மைவிட்டு அகற்றிவிட்டார். அவருக்கு வந்த அக்கினி சோதனைகளிலும் பின்னிட்டுப் பார்த்து திரும்பிவிட அவர் நினைத்ததேயில்லை. அதேசமயம், தனக்குமுன்னே வைக்கப்பட்டிருந்த உபத்திரவங்களையும் கட்டுகளையும் ஏருசலேமில் அடையப்போகிற பாடுகளையும் நன்கு அறிந்திருந்தபோதிலும் அவர் கலக்கமடையவில்லை. எந்த சூழ்நிலையிலும், கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் தேவன் அழைத்த பரம அழைப்பையும், தேவன் தனது வாழ்வில் கொண்டிருந்த மேலான தேவ சித்தத்தையும் விட்டு அவர் பின்வாங்கியதேயில்லை. எல்லா அலைகளையும் மேற்கொண்டு அவர் முன்னேறிக்கொண்டே இருந்தார். ஆகவேதான் கடைசியில் நல்ல போராட்டத் தைப் போராடினேன். ஒட்டத்தை சிறப்பாய் முடித்தேன் என்று அவர்கள் எழுதக்கூடியதாய் இருந்தது.

கிறிஸ்துவுக்குள் அழைப்புப் பெற்ற தேவபிள்ளையே, உன்னைக் குறித்து நீ ஏன் குறைவாக எண்ணவேண்டும்? உன் கடந்த கால பாவங்களை ஞாபகப்படுத்தியோ அல்லது உன் பெருமைகளைக் காட்டியோ அல்லது கிறிஸ்துவுக்காய் வாழுவேண்டுமானால் உலகத்தை அனுபவிக்க முடியாது என்றோ பணம், புகழ், பதவிகளைக்கொண்டு பிசாசு உன்னைக் குழப்பாதபடிக்கு எப்பொழுதும் தேவனுக்குள் வைராக்கியமாயிரு. அவர் அழைத்த அழைப்பினை நீ விட்டுவிடாமல் தொடர்ந்து வாழ முயற்சியெடு. நீ தேவசித்தத்தை செய்து முடிக்கவேண்டிய பெலத்தைத் தேவன்தாமே நிச்சயம் அருளுவார்.

“கர்த்தாவே, உமது சித்தத்தின் பாதையில் வருகின்ற எந்தத் தடைகளையும் மேற்கொண்டு தொடர்ந்து முன்னே செல்ல எனக்குக் கிருபை தாரும். ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

ஒக்டோ

18

புதன்

உலக ஆசையா?

‘தேவனுடைய சித்தத்தின்படி செய்கிறவனே
என்றென்றைக்கும் நிலைதிருப்பான்’ (1யோவான் 2:17)

நமது கிரியைகள் ஓவ்வொன்றுக்கும் பலன் உண்டு. பலன் நல்லதா, கெட்டதா என்பது நம்மிலேயே தங்கியிருக்கிறது. என்றாலும் தமது பிள்ளைகள் தமது சித்தத்தை நிறைவேற்றவேண்டும் என்று விரும்புகிற பரம பிதாவோ, அவன் என்றென்றைக்கும் நிலைத்திருப்பான் என்று பலனை வாக்களித்துவிட்டார். அப்படியிருக்க தேவசித்தத்தைச் செய்யாதபடிக்கு நம்மைப் பின்வாங்கச் செய்வது என்ன? இலோசான பதில் ‘உலக சித்தம் செய்வதே’ என்பதாகும்.

வெளியரங்கமான வாழ்வு முறைகளிலேதான் நமக்கிருக்கும் உலக ஆசைகள் வெளிப்படுகிறது என்று நாம் நினைக்கலாம். ஆனால் உலகஆசைகள் நமது உள்ளான இருதயத்திலிருந்து எழுவதினால் நமது உள்ளான வாழ்வும் இதிலே பங்கெடுக்கிறது என்பதையும் நாம் சிந்திக்கவேண்டும். விழுந்து போன மனிதனுடைய சரிரி இச்சைகள், கண்கள் காண்கின்ற சகலத்திலும் ஆசை கொண்டு அவற்றை தமக்கே சொந்தமாக்கிக்கொள்ளும் குணம், பொருளாசை என்ற தெய்வ வணக்கம், தன்னைப்பற்றியும் தன் தகுதி தராதரம் தனக்குள்ள யாவையும் குறித்த பெருமை போன்றவற்றால் இந்த உலக ஆசை நமது உள்ளான இருதயத்தை ஆட்கொள்கிறது. இந்தப் பகுதிகளில்தான் ஏதேன் தோட்டத்திலே ஏவாளையும், வனாந்தரத்திலே இயேகவையும், சாத்தான் சோதித் தான். உலக ஆசையில் சிக்குண்ட ஏவாள் விழுந்தாள். தேவசித்தத்தையே தன் முச்சாகக்கொண்ட இயேகவோ வெற்றி கண்டார். இதிலே ஒரு விஷயம் உண்டு. உலக ஆசைகளை உள்ளத்திலே மறைத்துக்கொண்டு உலகத்தை வெறுப்பது போல நாம் நடிக்கலாம். அதேசமயம் இயேகவைப்போல தேவனுக்கடுத்தவற்றுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துக்கொண்டு பாவிகளை நேசிக்கலாம். முந்தியது உலகத்துக்கேற்றது என்றால் அடுத்தது தேவனுக்கு ஏற்றது.

நாம் உலக ஆசையில் முழுகிலிடுவோமானால் அது நம்மைவிட்டு ஒருநாள் எடுப்படுப்போகும் என்ற உண்மையை ஏற்றுக்கொள்வது நமக்குக் கடினமாகிலிடுவதோடு தேவசித்தம் செய்வன் நிலைத்திருப்பான் என்பதை விகவாசிப்பதும் கடினமாகிலிடும். நாம் வாழும் இந்த உலகத்திற்கடுத்த யாவும் ஒருநாள் அழிந்துவிடும் என்ற எண்ணம் மனதின் ஆழத்தில் பதிந்து இருக்குமானால் கட்டுப்பாட்டோடும் சுயவெறுப்போடும் தேவசித்தம் செய்வது நமக்குக் கடினமாயிராது. எம்மை நாமே ஆராய்ந்து தேவனுக்குள் நம்மைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்வதும் மிக இலகுவாக இருக்கும். இப்போது சிந்திப்போம். உலக ஆசையா? தேவ சித்தமா? ஏவாளைப்போல தோற்றுப்போவோமா? இயேகவைப்போல வெற்றி சிறப்போமா?

“கார்த்தாவே, உலக ஆசையில் முழுகி, ஏவாளைப்போல விழுந்துவிடாமல், தேவ சித்தம் செய்து இயேகவைப்போல மாற கிருபை செய்யும். ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

20

சுத்தியவசன வெளியிடு

இக்டோ
19
வியாழன்

சிலுவையை? உலகமா?

....பின்பு சிலுவையை எடுத்துக்கொண்டு,
என்னென்ப பின்பற்றிவா என்றார் (மாற்கு 10:21)

நமது சிந்தனையை எது அதிகமாக நிரப்புகிறதோ அதுவே நமது இருதயத்தையும் நிரப்புகிறது. நமது இருதயம் எதனால் நிரம்பியிருக்கிறதோ அது நமது வாழ்வையே ஆட்கொண்டுவிடுகிறது. எது நமது வாழ்வை முற்றும் ஆட்கொள்ளுகிறதோ அதுவே நமது வாழ்வில் முதன்மையான இடத்தைக் களவெடுத்து விடுகிறது. எது முதன்மையான இடத்தை எடுக்கிறதோ, அதுவே நமது வாழ்வை நடத்துகின்ற நுகமாக மாறிவிடுகின்றது.

தானாகவே இயேசுவிடம் ஒடிவந்தான் ஒரு பணக்கார வாலிபன். அவன் தேவையானதும் நிச்சயமானதுமான நித்திய ஜீவனைக் குறித்து அறிய வாஞ்சை யோடு வந்தவன். நியாயப்பிரமாணங்களை மதித்து அதைக் கடைப்பிடிப்பதில் குறியாயிருந்தவன். இவை யாவுக்கும் மேலாக அவன் இயேசுவின் முன்பாக முழங்காற்படியிட்டான். பணக்காரனாயினும் எவ்வளவு பணிவுள்ள வாலிபன் அவன். இவ்வளவு நல்ல காரியங்களைக் கொண்டிருந்த அவன் இயேசுவிடம் வந்தும் துக்கத்தோடே திரும்பிப்போனான். அவன் திரும்பிச் சென்றது, இயேசு குறிப்பிட்ட அந்த “ஒரு குறையை” நிவர்த்தி செய்ய அல்ல; அதைச் சரிப்படுத்த முடியாததாலேயே அவன் திரும்பிச் சென்றான். ஏனெனில் அவனது வாழ்வை அவனது ஐசுவரியம் ஆட்கொண்டிருந்தது. அதுவே அவனுடைய முன்னுரிமைப் பட்டியலில் முதல் இடத்தை வகித்தது. மாத்திரமல்ல, அதுவே அவனை நடத்தும் நுகமாக இருந்தது. இதனால் அவன் தனுடைய வாழ்விற்கு அவசியமான அதிமுக்கியமான “அந்த ஒன்றை” இழந்துபோனான். ஆண்டவர் குறிப்பிட்ட அந்த ஒன்று எது? “பின்பு சிலுவையை எடுத்துக்கொண்டு என்னென்ப பின்பற்றி வா” என்பதே. அவன் கொண்டிருந்த சகல நற்காரியங்களையும் இயேசு பிரயோஜன மற்றதாகவே கருதினார். அவனுடைய வாஞ்சையை வேகத்தைக் கண்ட இயேசு, அவன்மீது அன்புகூர்ந்து சிலுவையைப்பற்றி அவனுக்கு எடுத்துக் கூறினார். ஆனால் அவனோ தன் சுயத்தை வெறுத்துவிட விரும்பாமல், தனக்கு முக்கியம் என்று எண்ணியதை விட்டுவிட மனதில்லாமல் திரும்பிப்போய் விட்டான். எது அவனுக்கு முக்கியமானதாக தென்பட்டதோ அதற்கு அவன் ஆடிமையாகி விட்டான்.

தேவபிள்ளையே, நாம் எல்லாவிதத்திலும் நல்ல நோக்கமுள்ளவர்கள் தான். ஆனால் ஆண்டவர் எதிர்பார்க்கின்ற விதத்தில் நமது வாழ்வு அமைந்திருக்கிறதா? நித்தியத்தில் வாஞ்சையுண்டு. பரலோக காரியங்களைவிட உலக காரியங்கள் நம் தோள்மேல் நுகமாக அமர்ந்து நம்மை நடத்துமானால், ஆண்டவர் எதிர்பார்க்கின்ற சிலுவையை கூம்பது எப்படி? சிந்திப்போம்!

“கார்த்தாவே, என் வாழ்விலுள்ள ‘ஒரு குறையை’ இப்போதே சுட்டிக்காட்டும். அதை வெறுத்து சிலுவையை நான் கூம்பக்கக் கற்றுத்தாரும். ஆழமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

ஒக்டோ
20
வவனி

ஆண்டவர் தரும் நுகம்

‘என் நுகத்தை உங்கள்மேல் ஏற்றுக்கொண்டு. என்னிடத்தில் கற்றுக்கொள்ளுங்கள்’ (மத்தேயு 11:29)

நேற்று நாம் பார்த்த அந்த வாலிபன், தன் துக்கத்தைத் தானே தெரிந்து கொண்டான் அல்லவா! நித்திய ஜீவனை அடைய வாஞ்சையாயிருந்த அவனுக்கு அதற்குத் தடையாயிருந்த குறையை அகற்ற மனம் வரவில்லை. அதாவது நித்திய ஜீவனுக்குரிய வழி சிலுவை சுமத்தலே எப்பதை இயேசு கூட்டிக்காட்டியபோதும், தன்னை ஆட்கொண்டிருந்த உலக ஜூசுவரியத்தை அதற்குரிய கிரயமாகச் செலுத்த அவனால் முடியவில்லை.

இவனைப்போலவே நாமும் பல துக்கங்களைத் தெரிந்தெடுத்து சுமந்து திரிகிறோம்! பயப்படாதே, கவலைப்படாதே, என்று கர்த்தருடைய வார்த்தை நமக்குப் பலவிதங்களிலே போதிக்கிறது. ஆனால் நாமோ ஜூபித்தாலும், வேதம் வாசித்து சத்தியத்தை அறிந்திருந்தாலும், நமது சுய ஆசைகளை அகற்றிவிட மனதில்லாதவர்களாக, ஆண்டவரிடத்தில் வந்தும் துக்கத்தோடே திரும்பிப்போய் விடுகிறோம். ஆனால் நம்மைப் படைத்த நல்ல ஆண்டவர், நம்மைப் பார்த்து, ‘இந்த உலக பாரங்களினால் வருத்தப்படுகிற என் பிள்ளையே, என்னிடத்தில் வா, நான் உனக்கு இளைப்பாறுதல் தருவேன்’ என்கிறார். இந்த வார்த்தை நம் எல்லோருக்குமே பிடித்த மனப்பாடமானதோன்று. என் துக்கத்தை நம் தேவன் மாற்றுவார். என் விருப்பத்தை நிறைவேற்றி எனக்கு ஆறுதல் தருவார் என்பது தான் இந்த வார்த்தையைக்குறித்து நாம் கொண்டிருக்கிற அபிப்பிராயம். ஆனால் கிறிஸ்து தருகின்ற இளைப்பாறுதல் எப்படிப்பட்டது எப்பதை நாம் தொப்பந்து வாசித்துத் தெரிந்துகொள்வதில்லை. “இந்த உலக நுகம் உங்களை இளைக்கப் பண்ணும். வாருங்கள், வந்து என் நுகத்தை ஏற்றுக்கொண்டு என்னிடத்தில் கற்றுக்கொள்ளுங்கள். என் நுகம் மெதுவானதும் இலகுவானதுமாகும்” என்கிறார் ஆண்டவர். இந்த நுகம் என்ன? அதுதான் நாம் சுமக்கவேண்டிய சிலுவை. ஆண்டவர் அனுமதிக்கின்ற இந்தச் சிலுவை மெதுவானது, இலகுவானது, தேவையானது. இது ஆண்டவர் தந்த உறுதி.

அப்படியானால் நாம் ஏன் துக்கத்தோடு போகவேண்டும்? தேவன் நம்மை இரட்சித்ததின் நோக்கத்தை மறந்துவிடலாமா? கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுகிறேன் என்று சொல்லுகிறவன் சிலுவையை வெறுப்பவனானால் அவன் பொய்யன். கிறிஸ்துவையும் சிலுவையையும் பிரித்துப் பார்ப்பதனால்தான் உலக பாரங்கள் நம்மை அழுத்துகின்றன. உலக ஆசைகள் நம்மை ஆட்கொள்கின்றன. கிறிஸ்து இயேசுவை விட்டு நம்மை தூரமாக்குகின்றன. ஜூபிக்க, வேதம் வாசிக்க, ஆண்டவர் தரும் நுகத்தை ஏற்றுக்கொள்ள நமது தோளைச் சாய்ப்போமா? அதுவே நமது வாழ்வின் முக்கிய நோக்கமாக இருக்கட்டும்.

“எனக்காய் சிலுவை சுமந்தவரே, நீர் அடியேனுக்கு அனுமதிக்கும் அந்த நுகத்தை ஏற்றுக்கொண்டு முன்னே செல்ல உமது பெலனை தாரும். ஆமென்.”

அனுத்திமும் தேவனுடன்

சிலுவை சுமத்தல்

‘தன் சிலுவையைச் சுமந்துகொண்டு எனக்குப் பின்செல்லாதவன் எனக்குச் சீஷனாயிருக்கமாட்டான்’ (லூக்கா 14:27)

“சிலுவை சுமத்தல்” என்பதன் அர்த்தம் என்ன தெரியுமா? ஆண்டவர் இவ்வுலகத்தில் வாழ்ந்த காலத்தில் சிலுவை “மரணத்திற்குரியது” என்பதாயிருந்தது. அந்த நாட்களில் சிலுவை சுமக்கிறவன் ஓனித்து சுமக்கமுடியாது. போர்வீரர் குழந்துவர எல்லோரும் பார்க்கும்படி ஏருசலேம் வீதியிலே அவன் சிலுவையைச் சுமந்து செல்லவேண்டும். ஒருவன் சிலுவை சுமந்து செல்கிறான் என்றால் அவன் எங்கே போகிறான் என்ற கேள்விக்கே இடமிராது. ஏனெனில், “அவன் மரணமடையும் இடத்திற்கே சென்றுகொண்டிருக்கிறான்” என்பது சந்தேகத்திற்கு இடமற்ற விளக்கமாகும். இனி ஒருபோதும் திரும்பிவர முடியாத பாதையில் அவன் சென்று கொண்டிருக்கிறான். அவன் இவ்வுலகத்தைவிட்டு நிரந்தரமாகப் பிரியப்போகிறான். இனி உற்றார் உறவினர், இவ்வுலக காரியங்கள் எதனையும் அவன் பார்க்க மாட்டான். இந்த சிலுவை சுமந்து செல்லும் வழி அவமானத்திற்குரியது. நிந்தைகளும் ஏளனங்களும் நிறைந்த வழி. பாடுகளும் உபத்திரவங்களும் நிறைந்த வழி. மரணமடையப் போகிறவன் என்று யாரும் பரிதாபம்கூட காட்ட மாட்டாத வழி. தாகமும் பசியும் வேதனையும் கண்ணீரும் நிறைந்த வழி.

‘சிலுவை சுமத்தல்’ என்பது இதுதான். இயேசு சுமந்த சிலுவையும் இதுதான். ஆனால் அவரோ தமது பாவத்திற்காக அல்ல; அவர் இவ்வுலக பாவத்திற்காகவே சுமந்தார். அவர் சுமந்ததை யாரும் சுமக்கமுடியாது. நமது சிலுவையைச் சுமந்து அவர் பின்னே வரும்படிக்கே ஆண்டவர் நம்மை அழைக்கிறார். சிலுவைப் பாதை மரணத்தின் பாதை; நம்மை அடிப்படைக்கும் சுயம் மரிக்கும் பாதை. அப்பாதையானது தேவனுடைய சித்தத்தை மட்டுமே செய்வதற்கு நம்மை ஒப்புக்கொடுத்த பாதையாகும். “சிலுவையின் மெய்யான உண்மைகளை நாம் அறிந்திருந்தாலோழிய, ஒரு விகவாசியின் வாழ்க்கையில் இருந்திடவேண்டிய சிலுவையைக் குறித்து இயேசு கூறிய பொருளை நாம் செம்மையாய் உணர்ந்துகொள்ள முடியாது.” என்று ஒரு பக்தன் எழுதுகிறார்.

இந்தச் சிலுவையைக் குறித்தே, தான் மேன்மை பாராட்டுவதாக பவுல் எழுதினார். அப்படி எழுதும்போது, அனுபவர்தியாக, தனது சிலுவையைச் சுமந்த படியே எழுதினார் என்பதைக் கவனிக்கவேண்டும். அதாவது பல நெருக்கங்கள் நிந்தைகள் குழந்திருந்தபோதும் கிறிஸ்துவினிமித்தம் சிலுவை சுமப்பதையே தன் வாழ்வின் முதற்காரியமாகத் தெரிந்துகொண்டார். இப்போது நாம் சொல்லுவோம், சிலுவை சுமக்க நாம் ஆயத்தமா? அதையே நமது முன்னுரிமைப் பட்டியலில் சேர்த்துக்கொள்ள நாம் ஆயத்தமா? நமது பதில் என்ன? நாம் கிறிஸ்துவுக்காய் எதனை சாதித்துக்கொண்டிருக்கிறோம் என்பதனை சிந்திப்போம்.

“கர்த்தாவே, செய்யக்கூடாத ஒன்றுக்கு நீர் அழைப்புக் கொடுப்பவர் அல்ல. என் சிலுவையைச் சுமந்து உம்மைப் பின்பற்றி வர பெலன் தாரும் ஐயா. ஆமென்.”

ஒக்டோ
22
நூற்று

மரணத்தைச் சுமந்து

...இயேசுவின் மரணத்தை எப்பொழுதும் எங்கள் சர்ரத்தில் சுமந்து திரிகிறோம்' (2கொளி. 4:10)

"நாம் பரலோகம் சென்றுபின், இயேசுவுக்காக சிலுவை கமப்பதற்கு இரண்டாவது வாய்ப்பு ஒருபோதும் கொடுக்கப்பட மாட்டாது. இப்போது அந்த சிலுவையை நாம் உதறித் தள்ளிவிடலாம். ஆனால் இயேசு நடந்து சென்ற குருதிபாட்டந்த அடிச்சுவடுகளை பின்பற்றும் வாய்ப்பு நித்தியத்தில் நமக்குக் கிடைக்கவே கிடைக்காது." - சாது சுந்தர்சிங்.

நாம் சர்ரத்தில் எதைச் சுமந்து நிற்கிறோமென்று கண்ணாடிக்கு முன்னே நின்று பார்க்கலாம். கண்ணாடி நமது வெளிக்கண்களுக்குத் தெரியக்கூடிய தையே காட்டும். தேவனுடைய வார்த்தை என்ற கண்ணாடியோ நமது உள் வாழ்விலே எதைச் சுமந்து திரிகிறோம் என்பதை வெளிச்சம் போட்டுக் காண்பித்து விடும். உள்ளும் வெளியும் சுமந்து திரிவது என்ன? வெளியே ஆடையலங்காரங்களும், பகட்டான வாழ்வின் அடையாளங்களும்; உள்ளேயோ ஆசைகளும் அகங்காரங்களும் மாயையான கிறிஸ்தவ வாழ்வும், இவைகள் தானே! ஆனால் பவுலடியார், "எப்பொழுதும் நாங்கள் எங்களை மரணத்திற்கு ஒப்புக்கொடுக்கி ரோம்" என்று மரணத்தையே தான் சுமந்து திரிவதாக எழுதுகிறார். பவுலுக்கு இது துக்கத்தைக் கொடுக்கவில்லை. மாறாக, நெருக்கப்பட்டும் ஒடுங்கிப்போகாத கலக்கமடைந்தும் மனமுறிவடையாத, துண்பப்பட்டும் கைவிடப்பாத, இப்படி, எப்பொழுதும் வெற்றி சிறக்கப்பண்ணுகிற கிறிஸ்துவினாலே முழுமையான மகிழ்ச்சியை பவுல் பெற்றுக்கொண்டார். ஆம், மரணத்தை வெற்றிகொண்ட கிறிஸ்துவினாலே, மரணத்தைச் சுமந்து திரிந்த அவர் தனது நாளாந்த வாழ்வில் துன்பங்களின் மத்தியிலும் வெற்றியையே அனுபவித்தார். இதுதான் மெய்யான சந்தோஷம்.

தேவபிள்ளையே, உனது முன்னுரிமைப் பட்டியலில் நீ விரும்பியதைச் சேர்த்துக்கொள்ளலாம். அது உன் சொந்த விருப்பம். ஆனால் அவை கிறிஸ்துவை நமது வாழ்வில் வெளிப்படுத்தாவிட்டால், அல்லது கிறிஸ்துவின் நிமித்தம் இந்த உலகத்திற்கு நாம் மரித்தவர்களாகவும் நமக்கு இந்த உலகம் மரித்ததாகவும் இல்லாவிட்டால் வாழ்வில் பெரியதொரு பொக்கிஷத்தை நாம் இழந்தவர்களாகி விடுவோம். சிலுவைப் பாதை ஒன்றே பரலோகப்பாதை. அது ஒன்றே ஜெயத்தின் பாதை. அதைத் தடுப்பதற்கென்றே சாத்தான் பல குழ்ச்சிகள் செய்வான். உலக காரியங்களால் மயங்கிவிடுமளவிற்கு நமக்கு சோதனைகள் வரும். இவற்றைத் தாண்டி மரித்துப்போகும் நமது சர்ரத்தில் கிறிஸ்துவைச் சுமந்து சாட்சியாக ஜீவிக்கிறோமா என்பதை சிந்தித்துள்ளோமா? கிறிஸ்துவுக்குச் சாட்சியாக நாம் எப்பொழுதும் ஜீவிப்போமாக.

"எப்பொழுதும் மரணத்திற்கு ஒப்புக்கொடுக்கும் ஒருவனை எப்பொழுதும் வெற்றி சிறக்கப்பண்ணும் ஆண்டவரே, என்னையும் அவ்வழி நடத்தும். ஆமென்."

அனுதினமும் தேவனு ஸ்

இக்டோ
23
திங்கள்

தேவனைப் பிரியப்படுத்து!

...உலகத்தால் கறைப்படாதபடிக்குத் தன்னைக் காத்துக்கொள்ளுகிறதுமே பிதாவாகிய தேவனுக்குமுன்பாக மாசில்லாத சுத்தமான பக்தியாயிருக்கிறது' (யாக. 1:27)

நமக்குப் பிரியமானவர்களிடம் நாம் அன்பையும் மரியாதையையும் காண்பிக்க எத்தனை முயற்சிகளை எடுக்கிறோம். அவர்களுக்குப் பிரியமான எதையும் கொடுக்கிறோம்; செய்கிறோம். அவர்களுக்குப் பிரியமான விதத்திலே வாழ எத்தனிக்கிறோம். அப்படியானால், ஆண்டவரை அதிகமாக நேசிக்கின்ற நாம் அவருக்குப் பிரியமானதைச் செய்கிறோமா? அவரைப் பிரியப்படுத்துவது எது? "உலகத்தால் கறைப்படாதபடி தன்னைக் காத்துக்கொள்வதே" என்று யாக்கோபு விளக்குகிறார். இதுவே நாம் தேவனில் கொண்டிருக்கிற மாசற்ற அன்புக்கும் பக்திக்கும் அடையாளம். அதாவது நாம் உலகில் இருந்தாலும் உலகிலிருந்து பிரிக்கப்பட்ட வாழ்க்கை வாழ்வதுதான் நமது ஆண்டவரைப் பிரியப்படுத்துகிறது. இது துறவற வாழ்க்கையல்ல; தேவனுக்காக வேறுபிரிக்கப் பட்ட வாழ்க்கை; இந்த வாழ்வு வாழும் பொறுப்பு முற்றிலும் நம்மையே சார்ந்தது என்பதை நாம் புரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

"பரதேசி" என்ற சொல்லை யாரும் விரும்புவதில்லை. ஆனால் அதற்குள் ஒரு ஆழமான அர்த்தம் உண்டு. நாம் வாழும் இடத்தில் நமக்கு எதுவும் சொந்தமில்லை; எந்த சொத்துரிமையும் கிடையாது. இந்த விளக்கம் உண்மையென்றாலும், இதற்கு இன்னொரு பக்கம் உண்டு. அதாவது, பரதேசி கள் இப்பொழுது தாம் வசிக்கும் தேசத்தில்தான் பரதேசிகளே தவிர அவர்கள் இன்னொரு தேசத்தின் உரிமையாளர்கள். ஆம், நாழும் இவ்வுலகில் பரதேசிகள் தான். பரலோகவாசிகளாகிய நமக்கு இப்புவலகில் என்ன இருக்கிறது? "நீங்கள் உலகத்தாரல்ல" என்பதையே இயேசு தமது சீஷர்களுக்கு வலியுறுத்தினார். எப்படி? "தான் உலகத்தான்னல்லாததுபோல..." ஆகவே, நமக்கென்று ஒரு நியமமுண்டு. அது கறைப்படாமல் இருக்கவேண்டுமானால், உலகில் வாழ்ந்தாலும் அதனோடு நாம் ஒட்டி வாழுமுடியாது. ஏனென்றால் இந்த உலகம் நம்மைப் பகைக்கும். பைத்தியம் என்று ஏகம். வாழத் தெரியாதவர்கள் என்று சபிக்கும். ஆனாலும் இவ்வழியே நம்மைக் கறைப்படாமல் காத்துக்கொள்ளும் வழி. இதுவே தேவனைப் பிரியப்படுத்தும் வழி. அதை மறந்து தற்பிரியராய், உலகபிரியராய் வாழுவோமானால் அது நமது பரம தகப்பனைத் துக்கப்படுத்துமல்லவா?

தேவன், இருளையும் ஒளியையும் வேறுபிரித்தவர். பரலோகத்தையும் நரகத்தையும் வேறுபிரித்தவர். அன்று இஸ்ரவேலரையும் எகிப்தியரையும் வேறு வேறாகக் கண்டவர். இன்றும் கிறிஸ்தவர்களாகிய நாழும் இவ்வுலகத்தாரும் ஒன்றல்லவே. நாமோ இவ் உலகத்தால் கறைப்படாமல் அவருக்கென புரிந்து வாழுவேண்டுமென்று விரும்புகிறார். நாம் என்ன செய்யப்போகிறோம்?

"கர்த்தாவே, நீர் பரிக்தர். உமது பிள்ளையாகிய நானும் கறையற்ற வாழ்வு வாழ்ந்து உம்மை மாத்திரமே பிரியப்படுத்த எனக்குக் கிருபை தாரும். ஆமென்."

அனுதினமும் தேவனுடன்

ஒக்டோ

24

வசல்வார்

பொறுப்புகளை நிறைவேற்று!

“நான் அந்த வேலையைவிட்டு உங்களிடத்திற்கு வருகிறதினால் அது மினக்கட்டுப்போவானேன்” (நெகேமியா 6:3)

நாம் ஏதாவது திட்டம் போட்டால், அங்லது ஒரு பயணம் ஒழுங்கு செய்தால் அதை எப்படியாவது வெற்றியுடன் செய்ய முயற்சிப்போமல்லவா? வாய்ப்புகள் இல்லாவிட்டாலும் வாய்ப்புகளை நாமே ஏற்படுத்தியாவது அவற்றை நிறைவேற்றி விடுவிரோம். ஆனால் ஒரே வாஞ்சலையோடு நல்ல பங்காகிய தேவனாகுனிய வார்த்தையைத் தெரிந்துகொள்ளு அதன்படி வாழ முற்படும்போது பல தடவைகள் நாம் தோற்றுப்போவது ஏன்? இனிமேல் கட்டாயம் ஒருங்கி நேரம் ஜெயிக்கவேண்டும், வேதம் வாசித்துத் தியானித்து எழுதி வைக்க வேண்டுமென்று எப்போது தீர்மானம் செய்கிறோமோ அள்ளுறக்கென்று பலவித தடைகள் வரும். ஒருநாளும் வராத உறவிளாகள், நஸ்பர்கள் வகுவார்கள், தல்வர்க்க முடியாத தொலைபேசி அறுப்பு வரும். அல்லாவிட்டால் தாங்கழுஷ்யாத தூக்கமாவது வரும். இது அநேகங்குண்டய அறுபாயம்.

அன்று பாபிலோனிலே பான பாத்திரிக்காரராய் இருந்த நெகேமியா, வருசலேவின் நிலையைப்பக்கேட்டு மனவேதனையைநடத்தி, ராஜாவின் உத்திர வோடு ஏருசலேவமுக்கு வந்தார். இடங்குபோயிருந்த அலங்கத்தைக் கட்டியெழுப் பேண்டும் என்ற பார்த்தை தேவனே நெகேமியாவின் மனதிலே எவ்ததார். (நெகே:12) அதற்காக எவ்வாடும் இளசவாகவே அனுமததா? இவ்ஸம் பல தடைகள், அவமானப் பேச்கக்கள், நிந்தனைகள். மாத்திரமல்ல, நெகேமியாவுக்கு பொல்லாயுச் செய்ய ஒரு கூட்டத்தார் பல தந்திரியாள வழிகளிலே முயற்சி செய்தனர். அந்த வேலை நடந்திருந்து அவர்களுடைய கைசலித்துப் போகுமளவுக்கு தடைகளை ஏற்படுத்தினார். மாத்திரமல்ல, தீர்க்கதுரிசிகளை அறுப்பி தேவன் சொன்னதாகக் கூறி பல தீய ஆலோசனைகளைக்கூட சொன்னார்கள். இவை எவ்றிலிருந்தும் நெகேமியா தன் வேலையில், அதாவது தேவனுடைய வேலையிலிருந்து பின்வாங்கிப் போகவின்ஸம், அலங்கத்தை ஜம்பத்திரன்டு நாளைக்குள்ளே கட்டிமுடித்தார். இந்தக் காரியம் தேவனாலே கைகூடியது என்று யாவுகும் அப்பொழுது உள்ளந்துகொண்டனர்.

தீர்க்கதுரிசிகள் வந்து சொல்லியும் தடுமாறாத நெகேமியாவின் மன உறுதி நமக்குள்டா? தேவனோடுள்ள அள்பின் உறவில் நிலைகொண்டு வரு முடியாதபடிக்கு குறுக்கிடுகின்ற உலக சோதனைகளைப் பார்த்து, “நான் பெரிய வேலை செய்கிறேன்; நான் வரக்கூடாது” என்று நம்மால் பதில் கொடுக்க முடியுமா? தேவன் நமக்குத் தந்த பொறுப்புகளைத் தவிர நமக்கு வேறொ முக்கியம் ஏது? அஸ்வற்றியில் வருகின்ற தடைகளை தகர்த்துப்போயாக! தேவனுடைய சித்தத்தை மாத்திரம் நிலைவேற்ற துடிப்போயாக!

“கார்த்தாவே, நீ என்னை நம்பித் தருகின்ற பொறுப்புகளை நிறைவேற்றுவதை வருகின்ற தடைகளை மேற்கொள்ள பெல்ல தாரும். ஆமென்.”

அனுதினமும் கேட்குந்த

26

ஒக்டோ

25

புதன்

தொந்துகொண்ட துக்கம்

‘ஐசுவரியத்தின்மேல் நம்பிக்கையாயிருக்கிறவர்கள் தேவனுடைய ராஜ்யத்தில் பிரவேசிக்கிறது எவ்வளவு அரிதாயிருக்கிறது’
(மாற்கு 10:24)

அவன் ஒரு பணக்கார வாலிபன். மிகவும் கவனமாக கற்பனைகளைக் கைக்கொண்டு வாழ்ந்தவன். வாலிப வயதிலும் அப்படியொரு கட்டுப்பாடு. அவனுக்குள்ளும் ஒரு தாகம். அதற்குப் பதில் இயேசுதான் என்று நம்பி, இயேசுவிடம் ஓடிவந்தான். வந்தவன் அவருக்கு முன்பாக முழங்காற்படியிட்டான். அவன் கேட்ட கேள்வியோ இயேசுவையே அசைத்திருக்கும். வாலிபனுடைய மனதிலே இருந்த நித்தியஜீவனைக் குறித்த வாஞ்சை அவனது கேள்வியிலே வெளிவந்தது. ஆண்டவர் அவனை அன்போடு பார்த்தார். அவனுடைய தாகம் உண்மையாயினும், அதற்குத் தடையாக அவனுக்குள்ளே மறைந்திருந்த வேறொரு உண்மையை உணர்த்தினார். செல்வத்தின்மீது அவனுக்கு இருந்த பற்றுதல் மிக ஆழமாக இருந்ததை வெளிப்படுத்தினார். ஆனால் அதை அவனால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. நித்திய சந்தோஷத்தை நாடித்தேடி வந்தவன், தனக்குத்தானே துக்கத்தைத் தெரிந்துகொண்டு திரும்பிப்போனான்.

இந்த வாலிபன் தன்னுடைய முக்கிய தேவையை அடைய முடியாதபடி முக்கியமான குறையொன்று அவனைத் தடுக்குவிட்டது. நினைத்திருந்தால் அந்தக் குறையைத் தீர்த்து, தான் விரும்பிய சந்தோஷத்தைப் பெற்றிருக்கலாம். ஆனால் அவனுடைய வாழ்வில் அவனுடைய விருப்பத்திலும் பார்க்க, முக்கியம் என்று அவன் எண்ணிய குறையானது முக்கியம் வாய்ந்ததாய் இருந்தது.

இந்த வாலிபனைப்போல இன்றும் பல வாலிபர்களும் பெரியவர்களும் உண்நமான நோக்கங்களோடு வாழுகிறோம். இயேசுவிடம் வந்து முழங்காற் படியிடுகிறோம். எப்படியாவது பரலோக ராஜ்யத்தை அடையவேண்டும் என்று தீராத தாகம்! யார்தான் நரகத்திற்குப் போக விரும்புவர்? ஆனால் இன்று அதிக பட்சமானவர்களின் வாழ்வு நித்தியத்திற்கு நிலைத்திராத பலவித நிச்சயமற்ற உலககாரியங்களில் முழுகிப்போயிருக்கிறது. உலகம் காட்டுகிற பலவித சந்தோஷங்களை நாடித் தேடுவதை நிறுத்த முடியாமல் தவிக்கிறது. இதனாலே தான் இவனைப்போல அநேகர் துக்கத்தைத் தெரிந்தெடுத்தவர்களாக தினமும் துக்கத்தோடே ஜீவிக்கிறோம். ஒருவேளை நம்மிடம் ஆண்டவரை முற்றும் முழு அர்ப்பனத்தோடு பின்பற்றுவதற்கு ஐசுவரியம் தடையாக இல்லாதிருக்கலாம். வேறு பல குறைகள் இருக்கும். அந்த முக்கிய குறைபாடுகளை இனங்களுக்கொள்ளவே நாம் தயங்குகிறோம். இதனால் ஏற்படக்கூடிய இழப்புகளைக் குறித்தும் அறிவற்றவர்களாக இருக்கிறோம். நமது குறைபாடுகளைக் குறித்து நாம் அறிவீனமாக இருக்கலாமா? தேவபிள்ளையே, நாம் என்ன செய்யப் போகிறோம் என்பதைத் தீர்மானிப்போமா? நித்திய துக்கமா? நித்திய மகிழ்ச்சியா!

“கார்த்தாவே, முக்கியமானது என்று கருதினாலும், உமது பார்வையில் குறை என்று காண்பதை எனக்கு இப்போதே உணர்த்திக் காட்டும் ஜயா. ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

27

கத்தியவசன வெளியிடு

கேட்டால் போதாது!

அப்பொழுது யோனா... தான் கர்த்தருடைய சமுகத்தினின்று விலகும்படி... (யோனா 1:3)

வீட்டிலே நல்ல கீழ்ப்படிவுள்ள பிள்ளைகள்போல இருந்துவிட்டு, வீட்டுக்கு வெளியே, வீதியில் தங்கள் இஷ்டப்படி நடக்கின்ற பிள்ளைகளைக் குறித்து நீங்கள் துக்கப்பட மாப்பர்களா? இப்படி நாழும் நமது பரமபிதாவைத் துக்கப்படுத்துகிறோம் என்பதை எப்பொழுதாவது சிந்தித்திருக்கிறோமா!

தேவனிடத்தில் வார்த்தையைப் பெற்று, அதனை அப்படியே செய்கின்ற தீர்க்கதரிசிகளில் ஒருவனே யோனா. இஸ்ரவேல் அல்லாத நினிவே பட்டணத் தாருக்கு வரப்போகும் அழிவைப்பற்றி அறிவிப்பதற்காக நினிவேக்குப் போக வேண்டுமென தேவனுடைய வார்த்தையைப் பெற்றார் யோனா. அசீரியரின் ஆட்சிக்குப்பட்ட நினிவே பட்டணம் மிகவும் பிரசித்திபெற்றது. ஆனால் அங்குள்ள மக்கள் கர்த்தருக்கு விரோதமாகவே நடந்தனர். அனாதரவானவர்களைத் துன்பப் படுத்தி யுத்தங்களை நடப்பித்தனர். வஞ்சகத்தினாலும் கொடுமையினாலும் நினிவே நிறைந்திருந்தது. இந்த இடத்திற்கு யோனா போயாகவேண்டும். அவன், அசீரியரில் கொண்ட வெறுப்பினாலோ, தேவனுடைய அநுக்கிரகம் இஸ்ரவேலுக்கு மாத்திரம்தான் என்று நினைத்ததாலோ, அந்தப் பட்டணத்தார் மனந்திரும்ப மாட்டார்கள் என்ற பயத்தினாலோ, தேவனின் வார்த்தைகளை மறந்து யோனா எதிர்த் திசைக்குப்போகும் கப்பலிலே ஏறி வார்த்தைக்குத் தப்பிக்கொள்ள வகை பார்த்தார். அப்படியே ஏறிப்போனார்.

நாம் தீர்க்கதரிசிகளாக இல்லாவிட்டாலும், நித்தமும் தேவபாதத்தை வாஞ்சித்து அமரும் நம்முடனும் வேத வார்த்தையின் மூலமாக தேவன் பேசுகிறார். வார்த்தைமூலம் மன அழுதல் மாத்திரமல்ல, பணிகளையும் கொடுக்கிறார். அவரிடமிருந்து நாம் பெற்றுக்கொள்ளும் வார்த்தைக்கு நாம் எவ்வளவாகக் கீழ்ப்படிகிறோம்? நமது பெலத்துக்கு மிஞ்சியதைக் கர்த்தர் கேட்கிறார் என்று சாட்டுச் சொல்லிக்கொண்டு பயத்தினாலோ அல்லது பிடிவாதக் குணத்தினாலோ அவருடைய வார்த்தை காட்டும் பாதைக்கு எதிர்த்திசையிலே ஓடிப்போகிறோம். யோனாவோ கர்த்தருடைய வார்த்தையை விட்டு ஓடியதால் பெரிய ஆபத்துக் களைச் சந்தித்தார். இதன்மூலம் தேவனுடைய வார்த்தைக்கே இனி முதலிடம் கொடுக்கவேண்டும் என்ற பாடத்தை யோனா கற்றுக்கொண்டார். ஆம், நாம் கர்த்தருடைய வார்த்தைக்கும் அவருடைய சித்தத்துக்கும் முதலிடம் கொடுத்தால் போதாது. அதைச் செயற்படுத்தவே முதலிடம் கொடுக்கவேண்டும். கீழ்ப்படியாத யோனாவுக்கு மீன் காத்திருந்தது. நாம் கீழ்ப்படியாவிட்டால் காரியம் என்னவாகுமோ யாரறிவார்? கர்த்துளின் சமுகத்தினின்று விலகுவது ஆபத்து. ஆகவே, இப்போதே திரும்பிவிடுவோமாக.

“கர்த்தாவே, உமது வார்த்தையைக் கேட்டும், உமது சமுகத்தைவிட்டு ஓடிப்போகாமல், வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படிந்திருக்க கிருபை தாரும். ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

தூக்கத்தை விட்டெழும்பு!

‘யோனாவோவென்றால் கப்பலின் கீழ்த்தட்டில் இறங்கிபோய்ப் படுத்துக்கொண்டு. அயர்ந்த நித்திரைபண்ணினான்’
(யோனா 15)

அயர்ந்த நித்திரை நமக்கு இன்பம் தருகிற விடயம். அதிலும் அதி காலையில் யாரும் தொந்தரவு செய்யாத இடத்தில், இழுத்துப் போர்த்துக் கொண்டு நித்திரை செய்யும்போது கிடைக்கின்ற ககமே தனிதான். நாம் எங்கே இருக்கிறோம், எந்த குழ்நிலையில் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று எதைக் குறித்த சிந்தனையும் கிடையாது. ஆனால், நமது பொறுப்புகளையும் தேவைசித்தத் தையும் மறந்து நாம் அயர்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற அதேநேரம், எங்கள் நிமித்தம் எத்தனைபேர் என்னென்ன பிரச்சனைகளை அனுபவித்து தூங்காமல் இருப்பார்களோ யாரறிவார்? நாம் அமைதியாகத் தூங்குவதால், நமது உணர்வு கள் அமைதியாய் இருப்பதால், நமது பாதை சரி என்று கணக்கிட முடியுமா?

தேவனுடைய வார்த்தையைவிட்டு விலகி ஒடிய யோனா, நினிவேக்கு எதிர்ப்புமாக தர்வீசுக்குப் போதும் கப்பலில் ஏறினார். மனதில் எந்தவொரு கலக்கமும் இல்லை. எல்லாவற்றையும் மறந்தார். யாரும் தேடி வந்து தொந்தரவு கொடுக்கமுடியாத கீழ்த்தட்டில் இறங்கிப்போய் படுத்து, அயர்ந்த நித்திரை கொண்டார். ஆனால் கப்பலின் மேலத்தட்டிலோ ஒரே கூக்குரல். சமுத்திரத்தின் மேல் வீசிய பெருங்காற்றால் கப்பல் அலசுப்பட்டது. கப்பல் உடையுமென்று நினைக்குமளவுக்கு பெரிய கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டது. எல்லாரும் தங்கள் தங்கள் கடவுளை நோக்கி வேண்டுதல் செய்தனர். பாரத்தைக் குறைக்கும்படிக்கு கப்பலில் இருந்த சர்க்குகளை சமுத்திரத்தில் ஏறிந்தனர். இத்தனைக்கும் காரணரான யோனாவோ அயர்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்தார். கர்த்தருடைய சமுகத்தை விட்டு விலகி ஒடிப்போகின்ற பயம்கூட அவருக்கு இருக்கவில்லை. மன சுஞ்சல மடையாமல் கவலையற்ற அவருடைய பொறுப்பற்று செயலினாலே அந்தக் கப்பலில் இருந்த அத்தனைபேரும் பாதிக்கப்பட்டார்கள்.

இன்று தேசத்தில் குழப்பம், நமது குடும்பங்களில் சபைகளில் குழப்பம். ஆனால் நாமோ எமது பங்கை மறந்து தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். பிறரிலே குற்றம் கூமத்துகின்ற நாம் முதலில் நம்மை ஆராய்ந்து பார்க்க தேவன் நம்மை அழைக்கிறார். தேவன் என்னில் வைத்திருக்கிற நோக்கத்தில், அவருடைய சமுகத்தில் நான் நிற்கிறேனா? ஜூபிக்கின்றேனா? வேதம் வாசிக்கின்றேனா? உபவாசம் இருக்கின்றேனா? அப்படி இல்லாவிடல், “என் தேசத்தையும் குடும்பத்தையும் காப்பாற்றும்படி என்னை சமுத்திரத்தில் ஏறிந்து போடுவதானால் போட்டுவிடும்” என்று நம்மால் ஜூபிக்கமுடியுமா? நாம் தேவனுடைய சித்தத்தின் மையத்தில் இருந்துவிட்டால் பாதுகாப்பு எப்பொழுதும் உண்டல்லவா?

“கர்த்தாவே, என் நிமித்தம் என் தேசமும் குடும்பமும் தத்தளிய்பதை உணராமல் உம் வார்த்தைகளை மறந்து அயர்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்த என் பாவத்தை மன்னித்து, உம் சமுகத்தில் என்னை இழுத்துக்கொள்ளும். ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

29

சுத்தியவசன வெளியிடு

இக்டோ

28

சனி

சமுகத்தைவிட்டு விலகாமல்

உமது சமுகத்தை விட்டு என்னைத் தள்ளாமலும்.

உமது பரிசுத்த ஆவியை என்னிடத்திலிருந்து

எடுத்துக்கொள்ளாமலும் இரும் (சங்கீதம் 51:11)

அன்றாடக வாழ்விலே நாம் சாதாரணமாக இருந்தாலும், நமது நாளாந்த கடமைகளை ஒழுங்காகச் செய்தாலும், ஆவிக்குரிய விகவாச வாழ்விலே ஒரு தேங்கிய நிலை அல்லது சோர்ந்துபோன நிலை நமக்கு சில சமயங்களிலே உண்டாகிறதல்லவா! அந்த சந்தர்ப்பங்களில் நாம் என்ன செய்கிறோம்? நமது தேங்கிய அல்லது வளராத நிலைமையை உணராமல், அல்லது உணர்ந்தும் அதை சீர்செய்ய முயற்சிக்காமல் இருப்போமானால் அது மிகுந்த ஆபத்தைக் கொண்டுவரும்.

அன்று தாவீது ராஜாவும் ஆசைப்படக் கூடாததில் ஆசைவைத்து, கொலைபாதகத்துக்கு ஆளானார். இந்தப் பெரிய பாவத்தைச் செய்துவிட்டும் ஒன்றும் தெரியாதவர்போல அமைதியாக இருந்தார். கர்த்தரின் பார்வைக்கு பொல்லாப்பானதைச் செய்துவிட்டதையோ, அப் பாதகத்தினிமித்தம் தேவனுக்கும் அவருக்குமிருந்த உறவில் உடைவு உண்டானதையோ, தேவ சமுகத்திலிருந்து தான் விலகிவிட்டதையோ, தெரிந்தும் தெரியாமலும் உணர்வற்றிருந்தார். தன் நாளாந்த காரியங்களில் என்றும்போல ஈடுபட்டுக்கொண்டே இருந்தார். நாத்தான் வந்து உணர்த்தியபோதுதான் தூங்கிக்கொண்டிருந்த அவருடைய உணர்வு விழித்தெழும்பியது. தான் தேவசமுகத்திலிருந்து விலகிவிட்டதையும், பாவம் செய்து தேவனுடைய ஆவியானவரைத் தான் துக்கப்படுத்தி அவரை புறம்பே தள்ளிவிட்டதையும் உணர்ந்து பாவ உணர்வுடன் கதறி ஜெபிக்க ஆரம்பித்தார்.

தேவபிள்ளையே, தேவசமுகத்தைவிட்டு விலகுவதைப் போன்றதொரு கொடிய அனுபவம் யாருக்கும் வரக்கூடாது. இதற்கு மூலகாரணம் பாவம். பாவம் நமக்குக் குறுக்கே வரும்போது கூடவே பிரிவையும் கொண்டுவருகிறது. தேவன் நம்மைவிட்டு விலகுகிறவர் அல்ல; மாறாக, நாமே தேவ சமுகத்திலிருந்து விலகி விடுகிறோம். பரிசுத்தாவியின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து நாமாகவே விலகுகிறோம். பாவமும் பரிசுத்தமும் ஒரே இடத்தில் இருக்குமுடியாதே! நாம் வெளியரங்கமான கிறிஸ்தவ வாழ்வில் சுறுசுறுப்பாக இருந்தாலும், நமது விகவாச வாழ்க்கையைக் குறித்து நாம் விழிப்பாயிருக்கவேண்டும். நாம் எப்போதும் அவர் அருகேயிருந்து நிறைவாழ்வு வாழுவேண்டும் என்றே தேவன் விரும்புகிறார். ஆகவே, அறிக்கை செய்யாத, செய்யப்படாதக் காரியங்களை இப்போதே அறிக்கை செய்வோமாக. தேவசமுகத்தைவிட்டு ஒருபோதும் நாம் விலகக்கூடாது. நமது பாவங்களின் பின்விளைவுகளை நாம் சந்திக்க நேர்ந்தாலும், எம்மை அவர் மன்னித்து, மெய்யான மனமகிழ்ச்சியைத் தந்து, நம்மைத் தமக்குள் நிலைநிறுத்த நம்முடைய தேவன் வல்லவராகவே இருக்கின்றார். நாம் அவரிடம் செல்வோமா?

“கர்த்தாவே, உணர்வுள் இருதயத்தை எனக்குத் தாரும். உமது சமுகத்தை விட்டு ஒருபோதும் விலகாதபடி என்னைக் காத்துக்கொள்ளும். ஆமேன்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

**ஓக்டோ
29
நாளிழு**

கர்த்தருடைய சிநேகிதனே!

‘ஒருவன் தன் சிநேகிதனோடே பேசுவதுபோல, கர்த்தர் மோசேயோடே முகமுகமாய்ப் பேசினார்’ (யாத். 33:11)

கர்த்தர் உங்களோடே பேசின அனுபவம் உங்களுக்கு உண்டா? ‘கர்த்தர் என்னோடே பேசினார்’ என்று பலர் சொல்வதுண்டு. ஆரம்பத்தில் இது என்னை மிகவும் குழப்பியது. மாத்திரமல்ல, கடவுளுடன் பேசியவர், கடவுளின் குரலைக் கேட்டவர் என்று சொல்லி அந்த ஊழியர்களை மிக ஆச்சரியத்துடன் பார்ப்பேன். ஒருநாள் ஒரு தாயார், தான் முதன்முதலாக கர்த்தருடைய குரலைக் கேட்டதாகச் சொன்னார். “குறிப்பிட்ட ஜெபக்குழு பரிசுத்தமற்றது, வனாந்தரத் திலே அழிந்துபோன மோசேயையும் இஸ்ரவேலரையும் போன்றது, அதிலே இனிமேல் நீ பங்குபற்ற வேண்டாம்” என்று அந்தக் குரல் சொன்னதாகக் கூறிய போது இது தேவகுரலா என்று நான் விழித்துக்கொண்டேன்.

தேவபிள்ளையே, கர்த்தர் பேசுகிறவர். அது சத்தியம். ஆனால் அவர் தம் வார்த்தைக்குப் புற்பாகப் பேசுகிறவர் அல்ல. இன்னொருவரை வேதனைப் படுத்தி குறைசொல்லி அநியாயம் பேசுகிறவர் அல்ல. நித்தமும் அவருடைய வார்த்தையை நாம் வாசித்துத் தியானிக்கும்போது அவர் நம்மோடு பேசுகிறார். அவர் நமது உணர்வுகளுடன் பேசுகிறார். உள்ளத்தில் பேசுகிறார். வார்த்தைக் கூடாகப் பேசுகிறார். நாம் தனித்திருந்து தியானித்து ஜெபிக்கும்போது அவர் நம்மோடுபேசி நம்மை நடத்துவதை நாம் அனுபவிக்கலாம். அன்று மோசேயுடன் தேவன் முகமுகமாய் பேசினார். அது ஒரு பிரத்தியேகமான அனுபவம். மோசே பரிசுத்தன் என்பதால் தேவன் பேசவில்லை. மோசே பரிசுத்தவானுமல்ல; தேவன் மோசேயைத் தெரிந்தெடுத்திருந்தார். அதேபோல மோசேயும் முழுமனதோடு தேவனையே நம்பி அவரையே சார்ந்திருந்தார். அன்று தேவனைக் கிட்டிச்சேரவே பயப்பட்ட இஸ்ரவேலர் நடுவிலே மோசேக்குக் கிடைத்த தேவனுடைய சிநேகிதம் மோசேக்குக் கிடைத்தற்காரிய பாக்கியம் அல்லவா!

ஆனால் இன்று கர்த்தராகிய இயேகவையும் அவருடைய வார்த்தைகளையும் அறிந்திருக்கிற நாம் யாவரும் அவருடைய ‘சிநேகிதர்’ ஆகின்ற பேறு பாக்கியம் பெற்றிருக்கிறோம். அப்படியானால் அவர் நம்மோடு பேசுவாரா என்ற சந்தேகம் எதற்கு? அவர் நம்மோடு பேசுவேண்டுமானால் நாமும் அவருக்கு நன்பார்களாக இருக்கவேண்டும். மோசேயைப்போல, நாமும் மெய்யாகவே ஆண்டவரை நம்பி, அவரையே சார்ந்து, அவருக்கே கீழ்ப்படிந்து ஜீலிக்க வேண்டும். அந்தப் பற்றுதல் நம்மிடம் உண்டா? தேவன் ஒரு நன்பனைப்போல பேசுகிற வர். நாம் பேசுவதையும் அவர் செவிகொடுக்கின்றவர். அவருக்கு உண்மை யாயிருக்க அவர் பேசுவதைக் கேட்க வாஞ்சையோடு அவரது பாத்தன்டையில் அனுதினமும் தரித்திருப்போமாக.

“என்னை சிநேகிக்கின்ற ஆண்டவரே, உம்மையே நம்புகிறேன். என்னோடே பேசும். உம்முடைய வார்த்தைகளைத் தாரும். ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

31

சத்தியவசன வெளியீடு

இக்டோ
30
திங்கள்

இந்த நாளீலிருந்து

‘...உம்முடைய சமுகம் என்னோடே கூடச் செல்லாமற்போனால்,
எங்களை இவ்விடத்திலிருந்து கொண்டுபோகாதிரும்’
(யாத். 33:15)

மோசே செய்த ஜெபங்கள் எல்லாவற்றிலும் முக்கியமான இரண்டு ஜெபங்கள் எவருடைய இருதயத்தையும் உடைக்கக்கூடிய ஜெபங்கள் என்று சொல்லலாம். ஒன்று, “தேவர் அவர்களுடைய பாவத்தை மன்னித்தருள்வீரானால் மன்னித்தருளும்; இல்லாவிட்டால் நீர் எழுதின உம்முடைய புஸ்தகத்தி லிருந்து என் பேரரக் கிறுக்கிப்போடும்”(யாத்.32:32). யாராவது இன்னொருவரின் நிமித்தம் தான் தள்ளப்பட்டுப்போவதை விரும்புவானா? அடுத்தது, மேலே நாம் காண்கின்ற ஜெபமானது “...இவ்விடத்திலிருந்து கொண்டுபோகாதிரும்”. இது ஒரு உறுதியான ஜெபம். 1991ம் ஆண்டு, இதே ஜெபத்தை ஒரு சகோதரி செய்ததைக் கேட்டேன். ‘இன்னுமொரு புதிய வருடத்திற்குள் என்னைக் கொண்டுபோகாதிரும்’ என்று அவள் ஜெபித்தாள். அதன் அர்த்தம் என்னவென்று கேட்டபோது, ‘தேவனுடைய சமுகம் மாத்திரம் என்னோடே வராவிட்டால், ஆண்டவர் இப்போதே என்னை எடுத்துக்கொள்ளாட்டும்’ என்று சொன்னாள்.

பலத்த வல்லமையான காரியங்களைச் செய்யும்படி கர்த்தர் மோசேக்கு அதிகாரத்தையும் கிருபையும் வல்லமையும் கொடுத்திருந்தார். அதற்காக மோசே தற்பெருமை கொள்ளவுமில்லை; தேவன் தந்த வல்லமையை அதிகாரத்தை அவருடைய வார்த்தைக்கு மாறாக அல்லது புறம்பாக பிரயோகிக்கவுமில்லை. என்ன இருந்தாலும் எப்போதும் தேவனுடைய சமுகத்தை நாடிய ஒரு உத்தம தலைவன்தான் மோசே. அப்படியானால் தேவ சமுகத்தின் பெறுமதி, அதன் அவசியம் எப்படிப்பட்டது? எப்பொழுதும் தேவனுடைய சமுகத்தையே நாடிய மோசேகூட கோபத்தினால் ஆத்திரத்தினால், தேவன் தன்னோடேகூட இருக்கிறார் என்பதை மறந்தவராய், ‘மலையோடு பேச, அது தண்ணீர் கொடுக்கும்’ என்று தேவன் சொன்னதற்கு மாறாக மலையை அடித்ததால், அவர் கானானுக்குப் போகும் மேன்மையான ஆசீர்வாதத்தை இழந்தது நமக்கெல்லாம் பெரிய எச்சரிக்கையாகவே இருக்கிறது.

ஒரு இமைப்பொழுது தேவ சமுகத்திலிருந்து நாம் விலகினோமானால் சத்துருவானவன் நம்மை கீழே விழுத்திப்போடுவான். நமக்கு வருகின்ற பல கஷ்டங்களுக்குக் காரணம் தேவசமுகம் நம்மோடு இல்லாததுதான். கர்த்தரை விட்டுப் பின்வாங்கியபடியால் கர்த்தர் உங்களோடே இரார் என்று சொன்னதையும் கேளாமல் மலையேறிய இஸ்ரவேலர் முறியடிக்கப்பட்டதை நாம் மறந்து போகலாமோ?(எண்.14:41-45) மோசே செய்த இந்த ஜெபத்தை, அந்த சகோதரி ஏற்றுத்த மன்றிலையோடு “உமக்குச் சித்தமில்லாவிட்டால் என்னை இவ்விடத்திலிருந்து கொண்டுபோகாதிரும்” என ஏற்றுத்து ஒப்புக்கொடுக்க நாம் தயாரா?

“கர்த்தாவே, உமது சமுகம் என்னோடே செல்லாமற்போனால் இன்றே என்னை இந்தப் பூவுலகிலிருந்து எடுத்துப்போடும். எனக்கு நீரே வேண்டும். ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

கன்மலையில் நில்லு!

...இதோ. என்னண்டையில் ஓரு இடம் உண்டு. நீ அங்கே கன்மலையில் நில்லு' (யாத். 33:21)

கடந்த சிலநாட்கள் முன்பு நடந்துமுடிந்த கால்பந்துப் போட்டிகளில் 'குறிப்பிட்ட ஒரு நாடுதான் வெற்றிபெறும், குறிப்பிட்ட ஒரு நபர்தான் சிறந்த விளையாட்டு வீரராவார்' என்றும் பேசிக்கொள்ளப்பட்டது. ஆனால் அந்த நாடு தோல்வியற்றது; அந்த நபரும் வெற்றி சிறக்கவில்லை. வெற்றி தோல்வியானது விளையாட்டில் சகஜம்தானே. ஆனால், இது விளையாட்டு என்பதையே மறந்து, கைவிடப்பட்டவர்கள்போல எத்தனை ரசிகர்கள் அழுதார்கள் தெரியுமா? தொலை காட்சியில் இந்தக் காட்சியைப் பார்க்கும்போது அழுதவர்களின் பரிதாபமான நிலைமையை நினைக்க அழுகையாக வந்தது. இந்த மக்கள் எவற்றின் மீதெல்லாம் நம்பிக்கையும் விசுவாசமும் வைத்திருக்கிறார்கள் பார்த்தீர்களா?

குறி தப்பாமல் எப்போதும் வெற்றிகொள்ளும் தேவன் மீதே மோசே தன் நம்பிக்கையை வைத்திருந்தார். கர்த்தருடைய ஒரு அசைவும் தப்பிப்போகாது என்பது மோசேக்குத் தெரியும். ஆனாலும் அவர் தன்னோடே இருக்கிறார் என்பதை உறுதிப்படுத்தவே, 'உம்முடைய மகிமையை எனக்குக் காண்பியும்' என்று ஜெபித்தார். அத்தோடு அந்த மகிமையை அனுபவர்தியாகக் காண விரும்பினார். அசுத்தனாகிய ஒரு மனிதன் எப்படி அதைக்கண்டு உயிரோடே இருப்பது? ஆனால் தேவன் ஒரு இடத்தைக் காட்டினார். 'நீ அங்கே கன்மலை யிலே நில்லு. என் மகிமை கடந்துபோகும்போது, நான் உன்னை அந்தக் கன்மலையின் வெடிப்பிலே வைத்து, ...என் கரத்தினால் உன்னை முடுவேன். ...என் பின்பக்கத்தைக் காண்பாய்' என்று கர்த்தர் சொன்னார். அதாவது கர்த்தர் தாம் கடந்துபோனதை மோசே காணச்செய்தார். மோசே கண்டார்.

தேவமகிமைக்கு முன்னால் பாவிகளாகிய நம்மால் நிற்கமுடியாது. அவர் தம்மை எமக்கு வெளிப்படுத்தும்போதே அவர் நம்மோடு இருப்பதை நாம் உணரமுடியும், அனுபவிக்கமுடியும். எப்படி? அதற்கு கிறிஸ்துவாகிய அந்தக் கன்மலைவெடிப்பினுள் நாம் இருக்கவேண்டும். "என்னைக் கண்டவன் பிதாவைக் கண்டான்" என்று ஆண்டவர் சொன்னார். ஆண்டவருடைய வார்த்தைகளைக் கைக்கொண்டு, கிறிஸ்துவினிடத்தில் அன்பாயிருக்கிறவன் பிதாவின் பிரசன்ன த்தை உணருவான். அவருடைய கிரியைகளினாலேயும் கிரியைகளை நடப்பிக்கும் முறைகளினாலேயும் அவர் நமக்கு முன்னே கடந்துபோவதை நாம் உணரலாம். அவர் ஒருபோதும் தோற்றுப்போகவே நம்மை ஏமாற்றவோ மாட்டார். ஆகவே தெரியத்தோடே முன்செல்வோமாக. மகனே, மகனே, தேவ சமுகத்தின் உறுதி உனக்கு வேண்டுமா? தம்மிடத்தில் வருபவர்களை புறம்பே தள்ளாத இரட்சகராம் இயேசுவன்டை இப்போதே வந்துவிடு.

"எனக்காகப் பிளவுண்ட கன்மலையே, உமது வெடிப்புக்குள் என்னை மறைத் துக்கொள்ளும். உமது சமுகத்தில் என்றும் வாழ கிருபை தாரும். ஆமென்."

அனுதினமும் தேவனுடன்

நவம்
1
புதன்

கர்த்தரின் வார்த்தை நிறைவேறும்

‘எரேமியாவின் வாயினாலே கர்த்தர் சொன்ன வார்த்தை
நிறைவேறும்படி...’ (எஸ்ரா 1:1)

இன்றும் அநேக தேவனுடைய பிள்ளைகள் தமது வாயினாலே கர்த்தருடைய வார்த்தைகளை உரைக்கிறார்கள். அவற்றில் சில நிறைவேறு வதைக் காண்கிறோம். சில ஏன் நிறைவேறாமல் இருக்கின்றன என யோசிக்கிறோம். நிறைவேறாமல் போவதற்கு பல காரணங்கள் இருக்கலாம். சிலசமயம் மனிதருடைய கீழ்ப்படியாமையால் அவை நிறைவேற தாமதமாக வாம். எது எப்படியாயினும் நாம் ஒருபோதும் மறக்கக்கூடாத ஒரு காரியம் உண்டு. அது என்னவென்றால், தேவன் சொன்னால் சொன்னதை நிச்சயம் நிறைவேற்றுவார் என்பதே.

இன்றைய வாசிப்புப் பகுதியிலே, யூதேயாவின் கடைசி ராஜாவான சிதேக்கியா ராஜாவைக் குறித்து வாசிக்கிறோம். அவன் தன்னைத் தாழ்த்த வில்லை. ஆசாரியர்களும் ஜனங்களுங்கூட கர்த்தருக்கு விரோதமாக நடந்து, எருசலேமின் ஆலயத்தைத் தீட்டுப்படுத்தினார்கள். அதனால் அவர்கள் தேவனுடைய சகாயத்தை இழந்ததோடு, கல்தேயருடைய ராஜாவின் கைக்கும் ஒப்புக் கொடுக்கப்பட்டனர். தேசம் பாழானது. பட்டயத்திற்குத் தப்பினவர்கள் சிறைப்பட்டுப் போனார்கள். அங்கே எழுபது வருஷங்கள் இருந்தார்கள் என்றும் இவையாவும் ஏரேமியாவின் வாயினால் ஏற்கனவே உரைக்கப்பட்டதென்றும் வாசிக்கிறோம் (எரே.25:1-11). ஆனால் கர்த்தர் இத்துடன் நிறுத்திவிடவில்லை. அந்த எழுபது வருஷங்கள் முடிந்தபின் என்ன நடக்கும் என்பதையும் ஏரேமியா மூலம் சொல்லி வைத்தார் (எரே.29:4-15). எழுபது வருஷம் முடிந்த பின்னர் அவர்களைச் சந்தித்து, திரும்பவும் யூதாவுக்கு வரப்பண்ணுவேன் என கர்த்தர் சொன்னார். அப்படி பாபிலோனைத் தள்ளி, பெர்சியா ராஜ்யபாரத்தை ஸ்தாபித்த காலத்தில் யூதருக்கு அந்த எழுபது வருஷம் முடிவுக்கு வந்தது. ராஜ்யபாரங்கள் மாறும். ஆனால் கர்த்தருடைய வாக்கு ஒருபோதும் மாறாது. ஏரேமியா மூலம் கர்த்தர் உரைத்தபடி எழுபது வருஷம் முடிந்தது. கர்த்தர் உரைத்தபடி கர்த்தர் கோரேஸ் ராஜாவோடும் இடைப்பட்டார்.

* கல்தேயர் நாட்டிலே இருக்கும்போது, ‘தீர்க்கதறிசிகள் சொப்பனக்காரர் எவருக்கும் செவிகொடுக்கவேண்டாம்; நான் அவர்களை அனுப்பவில்லை’ என கர்த்தர் எச்சரிப்பதை நாம் இங்கே கவனிக்கவேண்டும் (எரே.29:8,9). தேவன் நமக்கு ஒரு வார்த்தை அருளினால் நாம் அதை முழுமனதோடு நம்பவேண்டும். அது நிறைவேறக் காத்திருக்கவேண்டும். அவ்விதம் காத்திருக்கச் செய்வதற்கும் ஒரு காரணம் இருக்கும். ஆனால் அவர் கட்டாயம் சொன்ன தமது நல் வார்த்தைகளைச் செய்து முடிப்பார்.

“கர்த்தாவே, வானமும் யூமியும் ஓழியும். சூழ்நிலைகள் மாறும். ஆனால் நீ வார்த்தையில் மாறாதவர். உமக்குக் காத்திருக்க பெலன் தாரும். ஆமென்.”

ஆவியை ஏவினார்

கார்த்தர் பெர்சியாவின் ராஜாவாகிய கோரேசின் ஆவியை
ஏவினதினாலே அவன்... (எஸ்றா 1:1)

“நான் செய்ய நினைத்தது எதுவும் தடைப்படாது” என வாக்கருளிய தேவன், ஒருவன் தன்னைக் கடினப்படுத்தினாலும் இன்னொருவன் மூலமாக தனது காரியத்தை நிச்சயம் செய்துமுடிப்பார். அவருடைய நாமம் தரித்த இஸ்ரவேலின் ராஜாக்கள் தங்கள் இருதயத்தைக் கடினப்படுத்தினாலும், நீடிய பொறுமையாக செயற்படுகின்ற தேவன், பெர்சிய ராஜா மூலம் கிரியை நடப்பிக்கிறதை இன்றைய வாசிப்புப் பகுதியிலே காண்கிறோம்.

அத்தோடு, ‘கோரேகடைய முதலாம் வருஷத்திலே’ என வசனம் தெளிவாகக் கூறுகிறது. நாட்கள், காலங்கள், வருடங்கள் யாவையும் ஆஸ்பவர் நமது தேவன். எந்தவொரு காலத்திலும் தமது திட்டங்களை, தேவன் பூமியில் நிறைவேற்றுவது மனிதரைக்கொண்டுதான் என்பது தெளிவு. மனுஷருடைய உள்ளத்திலே உந்துதலைக் கொடுத்து, அவர்களுடைய ஆவியை ஏவி, அவர் காரியங்களை நடத்துகிறார். “நான் கார்த்தர்; நான் மாறாதவர்;” என்று தம்மை வெளிப்படுத்தும் தேவன், தம்முடைய வார்த்தைகளை நிறைவேற்றும்படிக்கு மனிதரை உந்தித் தள்ளுகிறவராகவே இருக்கிறார். ஆகவே, எந்த குழ்நிலையிலும் தேவன் நம்மை உந்தித் தள்ளும்போது அவருடைய சித்தத்தை அறிந்து செயற்பட நாம் ஆயத்தமாய் இருப்பது அவசியமல்லவா?

காலதாமதம் செய்து கொண்டிருப்பதற்கு இது காலமே அல்ல. கார்த்தர் நம் மனதில் ஏவுதலைத் தந்து முன்னே நடத்துவாரானால் நாம் உடனடியாக செயற்படவேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். ஒரு புறஜாதி ராஜாவாயிருந்தும் கோரேஸ் ராஜா இந்த விஷயத்தில் காலதாமதம் செய்யாமல் மிகத் தெளிவு டன் செயற்பட்டார். “கார்த்தரோ ஆவிகளை நிறுத்துப் பார்க்கிறார்”(நீதி.16:2). அதாவது, அவர் நமது கிரியைகளின் நோக்கங்களை உள் எண்ணங்களை சீர்தூக்கிப் பார்க்கிறவர். கோரேஸைப் பற்றி தேவன் நன்கறிந்திருந்ததால்தான் எருசலேம் ஆலயத்தைக் கட்டியெழுப்ப அவர் அவனையே ஏவினார்.

தேவன் மனிதரோடு அப்பப்போ இடைப்பட்டு வந்த அந்த காலகட்டத்திலும் கார்த்தருடைய சித்தத்தின்படி செயற்பட ஒரு மனிதன் அதிலும் ஒரு ராஜா இருந்திருப்பாரானால், இன்று நித்தமும் ஒவ்வொரு நிமிடமும் வார்த்தை மூலமும் தூய ஆவியானவரின் கிரியைகள் மூலமும் நம்முடன் தேவன் இடைப்படும் இந்நாட்களில் அவருக்காக செயற்பட நாம் எல்லோருமே எழும்பவேண்டாமா? நமது ஆவியை அதாவது நமது உள் எண்ணங்களை அறிந்திருக்கிற தேவனுக்கு முன்பாக நாம் எப்போதும் அர்ப்பணிப்போடு இருப்போமானால் தேவன் நம்மைக் கொண்டும் பெரிய காரியங்களைச் செய்வார்ல்லவா!

“சகல நம்மைக்கும் காரணரே, நீர் எமது உள்ளுணர்வை ஏவும்போது நானும் உடனடியாகக் கீழ்ப்படிய கிருபை செய்தருளும். ஆமென்.”

நவம்

3

வெள்ளி

தேவன் உயர்த்தும்போது

‘பூமியின் ராஜ்யங்களையெல்லாம் எனக்குத் தந்தருளி... எருசலேமிலே தமக்கு ஆலயத்தைக் கட்டும்படி எனக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கிறார்’ (எஸ்ரா 1:2)

இன்றைக்கு சில மனிதர்கள் தேவன் ஏதோ விதத்தில் தங்களை சற்று உயர்த்திவிட்டால், சிலநாட்களுக்குள் அந்த நிலைமைக்கு தம்மைக் கொண்டு வந்த தேவனை மறந்து செயற்படுகின்றவாகளாகவே காணப்படுகின்றனர். பலர் தமது குறைவுகளின் மத்தியில் அதிகமதிகமாக ஆண்டவரைச் சார்ந்து வாழ்வார்கள். ஆனால் கொஞ்சம் அதிகமாக ஆசீர்வாதம் அல்லது நிறைவைக் கண்டுகொண்டால் தேவனைத் தேடக்கூட நேரமில்லாத அளவிற்கு அவர்களுக்கு வேலைப்படஞ் அதிகமாகிவிடுகின்றது.

இன்று நாம் வாசித்த வேதப்பகுதியில், ராஜாவின் காரியமாக தேவனால் தனக்கு வெளிப்படுத்தப்பட்டவைக்காக தானியேல் தேவனை ஸ்தோத்திரித்து துதித்துப் புகழ்ந்தார் என பார்க்கிறோம். நாமும் எப்போதும் நமது வாழ்வில் கர்த்தர் நமக்குச் செய்யும் ஒவ்வொரு காரியத்தினிமித்தமும் தேவனுக்கு நன்றியுள்ளவர்களாக இருக்கவேண்டும். கோரேஸ் ராஜாவும்கூட “பூமியின் ராஜ்யங்களையெல்லாம் எனக்குத் தந்தருளினவர் பரலோகத்தின் தேவனாகிய கர்த்தர்” என்று தேவனுடைய நாமத்தை உயர்த்துகிறார். ராஜ்யங்கள் எல்லாம் கர்த்தருடைய கரத்தில் உள்ளன என்ற அறிவும், இப்போது கர்த்தரே தனக்கு ராஜ்யங்களைத் தந்தார் என்பதையும், கோரேஸ் ராஜா தெளிவாக அறிந்தி ருந்தார். கோரேஸ் ராஜா, ஒரு ராஜாவாக இருந்தபோதிலும் ராஜ்யங்களைத் தனக்கு அருளிய தேவனை மறக்கவில்லை.

அடுத்தது, தேவன் தனக்கு இட்ட கட்டளையையும் கோரேஸ் ராஜா மறக்கவில்லை. ஐனங்கள் தேவனுடைய ஆலயத்தைக் கட்ட குறிப்பிட்டக் காலம் இன்னும் வரவில்லை என்றார்கள்(ஆகாய் 1:2,4). ஆனால் கோரேஸ் ராஜாவைப் பொறுத்தவரையில் பரலோகத்தின் தேவனாகிய கர்த்தர், யூதாவிலுள்ள எருசலேமிலே தமக்கு ஆலயத்தைக் கட்டும்படி தனக்குக் கட்டளையிட்டார் என்பதில் தெளிவுள்ளவராகவே இருந்தார். இப்படி, ஒவ்வொரு காரியத்திலும் அந்தப் புறஜாதி ராஜா மிகவும் அவதானமாக செயற்பட்டார்.

கோரேஸ் ராஜா இத்தனை அவதானமாக செயற்பட்டாரென்றால் கர்த்தருடைய கரத்தில் ஏராளமான நன்மைகளைப் பெற்று அனுபவிக்கும் நாம் எவ்வளவு பொறுப்போடு செயற்படவேண்டும் என்பதை சிந்திக்கிறோமா? கர்த்தர் நம்மை ஏதாவது ஒரு பொறுப்பில் வைத்து, தமக்காக ஒரு காரியத்தைச் செய்யும்படி நம்மை வழிநடத்துவாரானால் நாம் தாமதிக்கக்கூடாது; செய்யத் தவறவும் கூடாது. தவறுவோமானால் அது தேவனை ஆண்டவரை நிச்சயமா கவே வேதனைப்படுத்தும் என்பதை நாம் மறக்கக்கூடாது.

“பரலோகத்தின் தேவனே, நீர் எம்மை உயர்த்தும்போதெல்லாம் உமக்குரியதை தவறாது செய்யவும் உம் வழியில் நடக்கவும் எமக்கு போதித்தருங்கும். ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

தேவனுக்கே மகிழை

...இஸ்ரவேலின் தேவனாகிய கர்த்தருடைய ஆலயத்தைக் கட்டக்கடவன் (எஸ்றா 1:3)

இராஜ்யங்களையெல்லாம் தந்தவர் கர்த்தர் என்றும், இந்துபோன ஆலயத்தைக் கட்ட கர்த்தர் தனக்குக் கட்டளையிட்டார் என்பதையும் தெளிவாக அறிந்திருந்த கோரேஸ் ராஜா, தேவனால் குறிப்பிடப்பட்ட அந்த இடத்திற்கு சென்று ஆலயத்தைக் கட்டுவதற்கு அவருடைய ஜனங்கள் எல்லாரிலும், ‘எவன் உங்களில் இருக்கிறான்’ என்று ஒரு அறிக்கையை விட்டார். கர்த்தரிட்ட வேலையைச் செய்வதற்கான பொறுப்பை கர்த்தருடைய ஜனங்களே ஏற்றுக் கொண்டு தகுந்த அடையைத் தெரிவிசெய்ய இடமளிக்கிறான்.

நாம் வாசித்த வேதப்பகுதியில், தேவனுக்கு ஆலயத்தைக் கட்ட வேண்டும் என்கிற விருப்பம் தாவீது ராஜாவுக்கு இருந்தாலும், “உன் குமாரனாகிய சாலோமோனே அதைக் கட்டுவான்” என்று தீர்க்கத்தரிசியாகிய நாத்தானின் மூலமாக தேவன் தாவீதுக்கு அறிவிக்கிறதைக் காண்கிறோம். அங்கே கோரேஸ் ராஜாவுக்கு அனுமதி வழங்கியவர், இங்கே தாவீதுக்கு அனுமதி வழங்க வில்லை. இதிலிருந்து தேவன் தமது பிள்ளைகளை நடத்துகிற விதங்கள் வித்தியாசப்படலாம் என்று நாம் அறியலாம்.

நான் ஒரு மிஷனரியாக கர்த்தருக்காகப் பணியாற்றிக்கொண்டிருந்த நாட்களில், பணியை புதிதாக ஆரம்பித்து ஓரிரு வருடங்களில் இடமாற்றம் பெற்றுள்ளேன். அப்போதெல்லாம் மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கும். ஆனால், ஒரு புதிய இடத்தில்போய் அந்திய ஜனங்கள் மத்தியில் ஊழியத்தை ஆரம்பிக்கும் போது, சிதறியிருந்த ஜனங்களை திரும்பக் கட்டியெழுப்ப கர்த்தர் என்னை வழிநடத்தினார் என்பதை தெளிவாக விளங்கிக்கொண்டேன்.

கர்த்தர் தமது பணிக்காக தமது பிள்ளைகளை வித்தியாசமான விதங்களிலே பாவித்தாலும், இறுதியில் மகிழை தேவனுக்கே என்பதை மறக்கக் கூடாது. கோரேஸ் ராஜா ஏருசலேம் ஆலயத்தைக் கட்டும் பணியை செய்யக் கூடியவர் யார் என்ற தெரிந்தெடுப்பை ஜனங்களிடமே விட்டுவிட்டதுமன்றி, அவனோடு தேவன் இருப்பார் எனவும், அவன் ஏருசலேமுக்குப் போய் ஆலயத்தைக் கட்டவேண்டும் எனவும், அந்த தேவனே தேவன் எனவும் அறிக்கை யிடுகிறான். இந்த ராஜா தனக்கோ, வேலையைப் பொறுப்பெடுக்கிறவனுக்கோ அல்ல; தேவனுக்குரிய கனத்தை தேவனுக்கே செலுத்துவதை நாம் காண்கி றோம். சிதறியிருக்கும் மக்கள் மத்தியில் கட்டியெழுப்பும் வேலைக்காக தேவன் இன்று நம்மை நிறுத்தியிருக்கிறார். இன்று தெரிந்தெடுப்பில்லை; நாம் ஒவ்வொரு வரையும் தேவன் அழைக்கிறார். அதனால் வருகிற மகிழையை நாம் யாருக்குச் செலுத்தப்போகிறோம்? தேவனுக்கா? இல்லை நமக்கா?

“நல்ல தெய்வமே, உமது பிள்ளைகளோடு நீர் இருக்கிற் என்பதை உணரவும், எல்லா காரியத்திலும் உம்மை உயர்த்தி வாழவும் கிருபை செய்யும். ஆமென்.”

உதவிக் கரம்

‘அவ்விடத்து ஐனங்கள் எருசலேமிலுள்ள தேவனுடைய ஆலயத்துக்கென்று ...உதவிசெய்யவேண்டும்’ (எஸ்ரா 1:4)

எருசலேமுக்குப் போய் கர்த்தருடைய ஆலயத்தைக் கட்ட எவன் உங்களுக்குள் இருக்கிறான் என வினவிய ராஜா, அந்தப் பணியை முன்னெடுப் பதற்காக, அந்த(இஸ்ரவேலர்) ஐனங்களில் மீதியாயிருக்கிறவன் எங்கே தங்கியிருக்கிறானென விசாரிக்கிறான். பட்டயத்திற்குத் தய்பிய (2நாளா.36:20) இந்த கொண்டுசெல்லப்பட்டு, அங்கே அடிமைகளாயிருந்தார்கள் என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறான நிலையிலும், தேவனுடைய காரியத்திற்கென்று அவர்களுக்கு சுயாதீனம் கொடுக்கப்படுகிறதை நாம் கவனிக்கவேண்டும். அத்தோடு மீதியாயிருக்கும் அந்த ஐனங்கள் உற்சாகமாய் காணிக்கை கொடுப்பதோடு உதவியும் செய்யவேண்டும் எனக் கேட்கப்படுகிறார்கள்.

பரிசுத்த ஸ்தலத்தின் வேலைக்காக இஸ்ரவேல் சபை முழுவதையும் அழைத்து, “உங்களுக்கு உண்டானதிலே கர்த்தருக்கு ஒரு காணிக்கையைக் கொண்டுவந்து செலுத்தங்கள்; மனமுள்ளவன் எவனோ, அவன் அதைக் கொண்டுவர்ட்டும்” என்று மோசே அழைப்புக் கொடுத்தார். நடந்தது என்ன? அவர்கள் வேலைக்கு வேண்டியதற்கு அதிகமான பொருள்களைக் கொண்டு வந்ததால், கொண்டுவருவதை நிறுத்தவேண்டியதாயிற்று. இத்தனைக்கும் இந்த ஐனங்கள் எகிப்திலே அடிமைகளாக இருந்து வந்தவர்கள்.

கோரேஸின் ராஜா ஐனங்களின் பங்களிப்பை அவரவர்கள் ஏற்க வேண்டும் எனவும் அவர்கள் எல்லாரும் இணைந்து தேவனுடைய ஆலயத்தைக் கட்டும் பணியில் செயற்படவேண்டும் எனவும் அறைக்கூவல் விடுத்தான். இந்த ஐனங்கள் மீதியாயிருந்தவர்கள்தான்; அடிமைகள்தான்; ஆனாலும் தேவனுடைய ஆலயத்தைக் கட்டுவதற்கு, தேவனுடைய மக்கள்தான் காணிக்கை கொடுத்து முன் வரவேண்டும்.

கணாமியால் பாதிக்கப்பட்ட கல்முனைப் பகுதியில், பாதிக்கப்பட்ட ஐனங்களே தமக்குக் கிடைத்த உதவிப் பணத்திலிருந்து ஆண்டவருக்குரியதை சரியாக காணிக்கை போட்டதை அங்கே பணி செய்த நாட்களில் கண்டேன். உண்மையாகவே, பாதிக்கப்பட்டுள்ள இவர்களோடும் பேசிய கர்த்தரை மகிழைப் படுத்தினேன். கோரேஸ் ராஜா நமக்கு ஒரு தெளிவான பாடத்தைக் கற்றுத் தந்திருக்கிறார். தேவனுடைய வேலையை நாமேதான் செய்யவேண்டும். அதற்காக எந்த நிலையிலிருந்தாலும் முழு உள்ளத்தோடு மனமுவர்ந்து காணிக்கை கொடுக்கவேண்டும். தேவனுடைய வேலையைச் செய்பவர்களுக்கு நாமும் உதவி செய்யவேண்டும். நாம் அதனை செய்வோமா!

“மனிதருடைய இருதயங்களில் பேசுவதே, இன்றைக்கும் எல்லாவற்றிலும் நாம் உமக்குரியதை சரியாக உமக்காக்க கொடுக்க எங்களுடன் பேசும். ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

நவம்**6****திங்கள்**

எல்லாரும் எழும்பினார்கள்

...ஆலயத்தைக் கட்டுகிறதற்கு ...எவர்கள் ஆவியை தேவன் ஏவினாரோ அவர்கள் எல்லாரும் எழும்பினார்கள்' (எஸ்றா 1:5)

ராஜாவின் விளம்பரம் கடந்து சென்ற மாத்திரத்தில், இஸ்ரவேல் கோத்திரங்களான யுதா, பென்யாமின் வம்சங்களின் தலைவரும், ஆசாரியரும், லேவியரும் எழும்பினார்கள் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இது இன்றைய சபை களில் தலைமைத்துவங்கள் சபை வழிகாட்டிகள் என்று பலவித பொறுப்புகளை ஏற்று, செயற்படுகிறவர்களுக்கு ஒரு சவாலாக அமைகிறது. பலருக்கு நியமனங்கள் பெற விருப்பமுண்டு. மற்றவர்களை உற்சாகப்படுத்தி அதை இதைச் செய்வதற்குக் கட்டளையிட விருப்பமுண்டு ஆனால், முதலில் முன்மாதிரியாக தாங்களே இறங்கி வேலை செய்வதற்கு விரும்பமாட்டார்கள். இங்கே இத் தலைவர்கள் ஆலயத்தைக் கட்டும் பணிக்காகவே எழும்பினார்கள். இவர்களைப் போலவே நாம் என்ன பொறுப்பு வகித்தாலும், அந்தப் பொறுப்பிலிருந்து கொண்டே கர்த்தருக்கென்று இறங்கி பணி செய்ய முன்வரவேண்டும்.

அடுத்ததாக, இந்தக் தலைவர்களைவிட “எவர்கள் ஆவியை தேவன் ஏவினாரோ அவர்கள் எல்லாரும் எழும்பினார்கள்” என்றும் வாசிக்கிறோம். கோரேஸ் ராஜாவின் ஆவியை எழுப்பிய தேவன், இங்கே திரும்பவும் ஜனங்களில் ஆவியை ஏவினார் என்பதிலிருந்து இந்த விடயத்தில் தேவனுடைய தெளிவான வழிநடத்துத்தல் இன்றும் அதிகமாக உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றது. உள்ளுணர்வில் தேவனால் ஏவப்படுகிற எந்த ஒரு மனுஷனாலும் எழும்பாமல் இருக்கவே முடியாது. நிச்சயமாக அவர்கள் எழும்புவார்கள். தேவனுடைய வழி நடத்துதலை நாங்கள் உணர்ந்து செயற்படும்போது தேவனும் நம்மோடிருந்து அதற்கேற்றவாறு கிரியை செய்கிறார்.

யோகவா புத்தகத்தில் வாசிக்கின்ற இன்றைய வேதப்பகுதியிலும் கானானைச் சுதந்தரிக்கவேண்டிய விடயத்தில் யோகவாவோடு இணைந்து செயற்பட உறுதியினித்த ஒரு சூட்டத்தைக் காண்கிறோம். மாத்திரமல்ல, யோகவா கட்டளையிடும் சகல காரியத்திலும் சொற்களோமல் போகிறவன் கொலை செய்யப்படவேண்டும் என்று ஜனங்களே அறிக்கையிடுகிறார்கள்.

தேவனுடைய வேலைக்கு இன்றும் அதிகமதிகமாக அடிகள் தேவை. அவர்களுடைய ஒத்துழைப்புத் தேவை. தம்மை விட்டுக்கொடுத்து, அர்ப்பணித்து இணங்கி செயற்படக்கூடிய ஒரு சூட்டத்தை இன்றும் தேவன் தேடிக்கொண்டே தான் இருக்கிறார். ஏனெனில் கர்த்தருடைய பணி என்பது சூட்டாக இணைந்து செய்யவேண்டிய பணி. ஒருவன் கானிக்கை கொடுப்பான். ஒருவன் வேலை செய்வான். எந்தப் பணியானாலும் அதற்கென நம்மையும் அர்ப்பணிப்போமாக!

“எல்லா நிலையிலும் நம்மை நேசித்து நடத்துபவரே, பொறுப்புகளில் நீர் நியமிக்கும் தலைவரோடு நானும், இணைந்து உமது காரியத்தினிமித்தம் செயற்பட கிருபை தாரும். ஆமென்.”

கரிக்கட்டைகள் பற்றட்டும்

அவர்களைச் சுற்றிலும் குடியிருக்கிற யாவரும் மனஉற்சாகமாய்க்...கைகளைத் திடப்படுத்தினார்கள்' (எல்றா 1:6)

ஒரு நெருப்புத் தழல் கூடவே இருக்கிற கரிக்கட்டைகளையும் பற்ற வைப்பதுபோல, தேவ ஜனங்கள் தேவனுக்காக எழும்பும்போது அவர்களைச் சுற்றிலும் இருப்பவர்கள் மத்தியிலும் ஒரு காரியம் நடைபெறுகிறது. அவர்களும் தேவஜனங்களோடு வந்து இணைவார்கள். இதுதான் பாபிலோனிலும் நடந்தது. ஏருசலேமுக்குப் போய் ஆலயயப்பனியை மேற்கொள்வதற்காக தலைவர்களும் வேறு சிலரும் எழும்பியபோது, அவர்களைச் சுற்றி குடியிருந்தவர்களும் இணைந்தார்கள். இவர்களுக்கு ஏருசலேமுக்குப் போக மனமில்லை. ஆனால் மன உற்சாகமாய்க் காணிக்கை கொடுத்தார்கள். அவை சாதாரணமான காணிக்கை அல்ல; வெள்ளி பொன் வளர்ப்பு மிருகங்கள் போன்றவற்றுடன் சுயவிருப்பு காணிக்கைகளையும் வழங்கினார்கள். அவர்களை யாரும் தூண்டியோ, கெஞ்சியோ கேட்கவில்லை. தாமாகவே மனமுவந்து கொடுத்தார்கள்.

இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் நம் மத்தியிலும் இப்படி கொடுக்கிறவர்கள் இல்லாமல் இல்லை. சில வருடங்களுக்கு முன் நான் கேட்ட ஒரு தேவ செய்தியில் ஒரு சம்பவத்தைச் சொல்லக் கேட்டேன். ஒரு தேவதாசர் சபையின் கட்டிடத்தைக் கட்டுவதற்காக ஜனங்களைக் கொடுக்கும்படி உற்சாகப்படுத்திவிட்டு தமது பைக்குள் கைவிட்டுப் பார்த்தாராம். அப்போது அவருடைய காரின் சாவிதான் கைகளில் அகப்பட்டதாம். அவரும் மனைவியுமாக இணைந்து மனமுவந்து அந்தத் சாவியை காணிக்கைப் பைக்குள் போட்டு, தங்கள் காரையே காணிக்கையாக அர்ப்பணித்தார்களாம். இன்று நாங்கள் தேவனுடைய காரியத்துக்காக எதை எப்படி எந்த மனநிலையோடு கொடுக்கிறோம்?

நம்மைச் சுற்றியிருப்பவர்கள் மத்தியில், நாம் மிகவும் கவனத்தோடும் எச்சரிப்போடும் இருக்கவேண்டும். அவர்கள் நம்மைக் கவனிக்கிறார்கள். நமது ஒவ்வொரு காரியமும் அவர்கள் மத்தியில் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தும். ஆனால் காரியங்களைத் தமக்கு சாதகமாக்கி நம்மை வஞ்சிக்குமளவிற்கு மக்களிருப்பர் என்பதற்கு யோசவாவின் வேதபகுதி ஒரு நல்ல எடுத்துக்காட்டு. அவர்களை நாம் இனங்கண்டு கவனமாக நடக்கவேண்டும். மற்றப்படி, தேவனுக்காக நாம் எடுத்துவைக்கும் ஒவ்வொரு அடியும், தேவபிள்ளைகள் வாழ்விலும், நம்மைச் சுற்றியுள்ளவர்கள் வாழ்விலும் கர்த்தருக்குள்ளான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும்படி நாம் விழிப்புடன் இருக்கவேண்டும். ஆலயத்தைக் கட்ட எழும்பினவர்களின் கைகள் திடப்படுத்தப்பட்டது என்று வாசிக்கிறோம். நாழும் திடன்கொண்டு, மனமுவந்து கொடுத்து, மற்றவர்களின் கரங்களையும் தேவனுக்கென்று திடப்படுத்துவோமாக!

"பரம தகப்பனே, சுற்றிலும் குடியிருப்பவருக்கு எமது வாழ்வானது உமது காரியத்தினிமித்தம் ஒரு சவாலாக அமைய பாதைக் காட்டி நடத்தும். ஆமென்."

அனுத்தினமும் தேவனுடன்

நவம்
8
புதன்

கர்த்தருக்குரியது

‘எருசலேமிலிருந்து கொண்டுவந்து தன் தேவனுடைய கோவிலிலே வைத்திருந்த ...கொடுத்தான்’ (எஸ்றா 1:7)

‘நேபுகாத்நேச்சார் எருசலேமிலிருந்து கொண்டுவந்து’ என்று வசனம் அழற்பமாகிறது. இச் சம்பவத்தை 2நாளா.36:7,10ம் வசனங்களில் வாசிக்கலாம். எவ்வளவு துணிகரமான ஒரு பாவத்தை செய்தான் இந்த நேபுகாத்நேச்சார்! இஸ்ரவேலின் தேவனாகிய கர்த்தருக்கு ஒப்பானவர், சமமானவர் எவருமில்லை, இருக்கவும் முடியாது என்பதை இவன் மறந்து செயற்பட்டுள்ளான். “தன் தேவனுடைய கோவிலில்” என்று செல்லும்போது அது விக்கிரகக் கோவில்; தேவன் அருவருக்கிற ஒரு கிரியையினையே நேபுகாத்நேச்சார் செய்துள்ளான். ஆயினும் கோரேஸ் ராஜா அவற்றினை திரும்பக் கொடுக்கின்றான்.

அதேமாதிரியான ஒரு சம்பவத்தைத் தான் இன்றைய வாசனைக்குரிய வேதபகுதியில் பார்த்தோம். தேவனுடைய பெட்டி அதாவது தேவபிரசன்னம் அவரது சமுகத்தை எப்போதும் இஸ்ரவேலருக்கு ஞாபகப்படுத்தியபடி தேவனுடைய ஆலயத்திலிருந்தது. பெலிஸ்தர் இஸ்ரவேலருக்கு விரோதமாக எழும்பிய யுத்தத்தில் இஸ்ரவேலர் முறியடிக்கப்பட்டபோது, அந்த தேவனுடைய பெட்டியை அவர்கள் யுத்த ஸ்தலத்திற்கு எடுத்துவந்தார்கள். அங்கே அந்தப் பெட்டி பெலிஸ்தரால் பிடிப்பட்டது. அவர்கள் அதைக் கொண்டுவந்து தாகோளின் கோவிலிலே வைத்தார்கள். ஏன் தெரியுமா? இஸ்ரவேலர் மத்தியிலே பெரிய காரியங்களை விளைவிக்கும் அந்தப் பெட்டி தமது காரியத்துக்கும் உதவும் என்பதுதான் அவர்களது எண்ணம். தாகோன் என்ற தெய்வத்தைத் தமக்காகப் பயன்படுத்தியதுபோல இதையும் பயன்படுத்தலாம் என்று எண்ணினார்கள். ஆனால் அதன் விளைவுகள் பயங்கரமாயிருந்தது. ஆகவே, அதை வைத்திருக்கப் பயந்து, மிகுந்த முயற்சியெடுத்து, கர்த்தருடைய பெட்டியை கர்த்தருடைய பிள்ளைகளிடமே திருப்பி அனுப்பிவிட்டார்கள்.

கர்த்தருக்கு உரியவைகள் என்றும் அவருக்கு மாத்திரமே உரியவை. அதை நமது சொந்த தேவைக்குப் பாவிக்க முடியாது. அதை எவரும் தொடவும் முடியாது. வேறு ஸ்தானங்களில் வைக்கவும் முடியாது. கோரேஸ் ராஜா கர்த்தருடைய ஆலயத்தின் பணிமுட்டுகளையெல்லாம் எருசலேமுக்குப் போகிறவர்களிடம் எடுத்துக் கொடுத்தான். அது அவருக்கே உரியது என்பதில் மிகவும் கவனமாக இருந்தான் இந்த ராஜா. இன்று நமது நிலைமை என்ன? நாமும் நமக்குரியவையும் கர்த்தருக்குரியதல்லவா! இவற்றை நாம் பிசாகக்கும் உலகத்துக்கும் ஏற்றபடியான இடங்களிலே வைக்கலாமா? கர்த்தருக்கே உரித்தான் கனம் எங்கே? மகிழ்ச்சை எங்கே? தேவனுக்குரியதை தேவனுக்குரிய இடத்திலே வைக்கவும் அவருக்கே அர்ப்பணிக்கவும் நம்மை ஒப்புவிப்போமாக.

“நிகரற்றவரே, உமக்கே உரிய கனத்தை, மகிழ்ச்சையை எப்பொழுதும் நான் உமக்கே செலுத்த கிருபை தாரும். ஆமென்.”

நவம்

9

வியாயன்

வேலையைப் பகிர்ந்தளியுங்கள்

அவைகளை ...கையினால் எடுக்கச் செய்து.
...எண்ணிக்கொடுத்தான் (எஸ்றா 1:8)

தேவனுடைய காரியத்தைச் செய்ய வித்தியாசமான முறைகளில் பங்களிப்பை வழங்கிய மனிதர்களைக் குறித்து தியானித்த நாம், இன்னும் இரண்டுபேரைக் குறித்து இந்த ஒரே வசனத்தில் வாசிக்கிறோம். ஒருவன் பொக்கிஷக்காரன் மித்திரேதாத, மற்றவன் யுதாவின் அதிபதியாகிய சேஸ்பாத்சார். ஆலயத்தின் பணிமுட்டுகளை பொக்கிஷக்காரன் எடுத்து, அதிபதி யின் கையில் எண்ணிக்கொடுத்தான். இங்கே கவனிக்கவேண்டியது என்னவெனில் இவற்றை கிரமமாக நிதானமாக செய்வித்தது கோரேஸ் ராஜாவே. தேவன் தனது ஆவியை ஏவினதினால் எல்லாவற்றையும் தானே செய்யவேண்டும் என்று அவன் நினைக்கவில்லை. அந்தந்தப் பணிக்கு அவரவர்களை நிறுத்தி அழகாக காரியங்களை நடப்பித்தான் இந்த ராஜா. அத்தோடு அவைகளின் தொகைகளும் தொடர்ந்து கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆசாரிப்புக்கூடார வேலையை மோசேயிடம் ஓப்புவித்த தேவன், அது கட்டப்படவேண்டிய விபரத்தையும் மோசேக்குத்தான் கூறினார். ஆனால் இன்று நாம் வாசித்த வேதபகுதியிலே அந்த வேலைகளைச் செய்வதற்கான ஞானத்தை தேவன் மற்ற மனுஷருக்குக் கொடுத்து அவர்களை தேவாழுவியால் நிரப்பினார் என்று வாசிக்கிறோம். மோசேயும் தேவன் குறிப்பிட்ட மக்களை அந்தந்த வேலையில் அமர்த்தி வேலையை செய்வித்தார். அதுமாத்திரமல்ல, பெசலையே லுக்குத் துணையாக அகோலியாபையும் கொடுத்ததைக் காண்கிறோம். அத்தோடு, “நான் உனக்குக் கட்டளையிட்ட யாவையும் அவர்கள் செய்வார்கள்” என்றும் தேவன் மோசேக்குச் சொல்லிவைத்தார்.

பொறுப்புகளை வகிக்கும் அநேகர் இந்த விடயத்தில், வஞ்சிக்கப்படுகின்றார்கள் என்பதை மறுக்கமுடியாது. ஆண்டவெருடைய பிள்ளைகள் இந்த விடயத்தில் மிகவும் கவனமாக இருக்கவேண்டும். தமக்குப் பெயர் வரவேண்டும் என்றும், மற்றவர்களில் நம்பிக்கையற்றவர்களாகவும் காணப்படுகிற இவர்கள், தகுதியுள்ளவர்களையும் தாலந்து உள்ளவர்களையும் சேர்த்து வேலைகளைப் பகிர்ந்துகொடுப்பதில்லை. இவர்கள் கணக்கு காட்டுவதில் தாமதம் செய்வதும் உண்டு. கோரேஸ் ராஜா இந்த விடயத்தில் நமக்கு நல்ல முன்மாதிரி அல்லவா! ஐசுவரியமும் கனமும் நிலையான பொருளும் நீதியும் தன்னிடத்தில் உள்ளதாக தேவன் கூறுகிறார்(நீதி.8:18). எனவே நாம் நம்மைப் பாராட்டுக் கொள்வதற்கு நம்மிடம் ஒன்றுமில்லை. நம்முடைய நீதியெல்லாம் குப்பையாயிருக்கிறது. ஆயினும், கர்த்தருக்காக நாம் சேர்ந்து உழைப்போம். நமது சிந்தனைக்கு அப்பாற்பட்ட விதத்தில் தேவன் கிரியை செய்கிறவர் அல்லவா!

“கர்த்தாவே, அனைவரையும் ஏற்றவேளையில் தகுதிப்படுத்துகிறவர் நீர் என்பதை ஏற்றுக்கொண்டு மற்றவர்களையும் ஈடுபடுத்தி செயற்பட துணைபுரியும். ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

42

சத்தியவசன வெளியீடு

நவம்

10

வள்ளி

வஞ்சிக்கப்படாதிரு

‘பொன் வெள்ளிப் பணிமுட்டுக்கொல்லாம்
....எடுத்துக்கொண்டு போனான்’ (எஸ்றா 1:11)

வேதாகமப் பாத்திரங்களில் அதிகமாக பேசப்படாத அநேகர் உண்டு. அவர்களில் ஒருவன்தான் யூதாவின் அதிபதியாகிய சேஸ்பாத்சார். இவனிடமே கோரேஸ் ராஜா ஆலயத்துப் பணிமுட்டுக்களை எண்ணிக் கொடுத்தான் என்று பார்த்தோம். ராஜாவின் உத்தரவோடு, ஏருசலேமுக்குப் போகப் புறப்பட்டவர்களோடு இவனும் புறப்பட்டான். இந்த வசனத்திலே, “இவைகளையெல்லாம்”, “எருசலேமுக்குப் போகையில்” என்கிற சொற்கள் மிகவும் முக்கியமானவை. அவனுடைய கையில் எண்ணிக்கொடுக்கப்பட்ட பொருட்களையும் அவற்றின் தொகையையும் பார்த்தால், எல்லாமே பொன்னும் வெள்ளியும் பெறுமதிவாய்ந்த பணிமுட்டுகளுமாகும். பொருட்கள் அனைத்திற்குமான முழுப்பொறுப்பும் அவனிடமிருக்கிறது. “இவைகளையெல்லாம்” என்று எழுதப்பட்டினிமித்தம் அவன் அவ்வளவையும் பத்திரமாக, அவற்றில் எதையும் தனக்கென்று வஞ்சிக்காமல் ஏருசலேமுக்கு எடுத்துச் சென்றுள்ளான்.

எரிகோவின் சாபத்தீடானதில் எதையாகிலும் எடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது என்றும், சகல வெள்ளியும் பொன்னும் வெண்கல இரும்புப் பாத்திரங்களும் கர்த்தருக்குப் பரிசுத்தமானவைகள். அவைகள் கர்த்தருடைய பொக்கிஷத்திலே சேரும் என்றும் யோகவா இஸ்ரவேலருக்குத் தெளிவாகச் சொல்லியிருந்தார். ஆனால் ஆகானோ கர்த்தருடைய பொக்கிஷத்திலே சேரவேண்டிய வெள்ளி யையும் பொன்னையும் இச்சித்து எடுத்து ஒளித்து வைத்தான். இதனை யோகவா காணவில்லை. ஆனால் தேவன் கண்டார். ஆதித் திருச்சபையில் தங்கள் சொத்துக்களை விற்க அனனியாவும் சப்ரீரானும் தாமாகவே முன்வந்தனர். ஆனால் விற்றிபின் கர்த்தருக்கென்று தீர்மானித்த பணத்தில் ஒரு பங்கை ஒளித்து வைத்தார்கள் அல்லவா? இவற்றுக்கு முடிவு என்ன? ஆகானும் குடும்பமும் சகல பொருட்களும் கல்லெறியப்பட்டு சுட்டெரிக்கப்பட்டார்கள் (யோக.7:23-25). அனனியாவும் சப்ரீரானும் அப்போஸ்தலருடைய பாதத்திலேயே விழுந்து செத்துப் போனார்கள்(அப்.5:1-10).

கர்த்தருடையவற்றில் நாம் கை வைக்கக்கூடாது. நம்மை நம்பிக் கொடுக்கும் பொறுப்புகளில் நம் ஜீவன்தான் போனாலும் நாம் உண்மையாக இருக்கவேண்டும். அதிபதி சேஸ்பாத்சார் எவ்வளவு பொறுப்போடு நடந்து கொண்டான். பொன்னையும் வெள்ளியையும் தொகையாகக் கண்டும் அவன் கைபோடவில்லை. உத்தமமாய் நடக்கிறவர்களை அல்லவோ கர்த்தர் தேடுகின்றார். இன்று எத்தனை தேவபிள்ளைகள் அற்ப பணத்தினாலே வஞ்சிக்கப்படுகிறார்கள். அநியாயமான அழிவு அவசியந்தானா? சிந்திப்போம்.

“கர்த்தாவே, நீர் நம்பிக் கொடுக்கும் பொறுப்புகளில், நானும் நம்பிக்கையோடே நடக்கவும் வாழ்ந்து காட்டவும் உமது பெலனைத் தாரும் ஜயா. ஆமென்.”

நவம்

11

சனி

வம்ச அட்டவணை

‘வம்சங்களின் தலைவரில் சிலர் ...மனஉற்சாகமாய்க் காணிக்கைகளைக் கொடுத்தார்கள்’ (எஸ்றா 2:68)

வேதாகமத்தை வாஞ்சையோடு வாசித்தாலும், வம்ச அட்டவணை அடங்கிய அதிகாரங்களை அநேகர் தவிர்த்து விடுவதுண்டு. ஆனால் அவற்றை உண்ணிப்பாக வாசிப்போமானால் அநேக இரகசியங்கள் விளங்கும். எஸ்றா 2ம் அதிகாரத்தில் 2-60 வரையான வசனங்கள் வம்சவரலாற்றை விளக்குகின்றன. இப்பகுதியை மூன்றாக பிரிக்கலாம். முதலாவது, 2ம் வசனம் தலைவர்களின் பெயர்ப் பட்டியல் அடங்கியது. இவர்கள் யுதா பெண்யமீன் கோத்திரத்தார்(1:5). அடுத்தது, ஏருசலேமுக்குத் திரும்பியவர்கள்; இதிலே 2:3-20 வரையும் குடும்பம் குடும்பமாகவும் 2:21-35வரையும் பட்டணம் பட்டணமாகவும் வகுத்து எழுதப்பட்டுள்ளது. மூன்றாவதாக, 36ம் வசனத்திலிருந்து ஆசாரியர், லேவியர், வாசல் காவலாளர்களுடைய பட்டியல் காணப்படுகிறது. தேவன் பெயர் பெயராய் நம்மை அறிந்திருக்கிறவர்!

இந்த வம்சவரலாறுக்கு இத்தனை முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டது ஏன்? எபிரேயருக்கு வம்ச அட்டவணை மிகவும் முக்கியம். தாம் ஆயிரகாமின் சந்ததி என்பதை நிருபிக்காவிட்டால் அவர்கள் உண்மையான யூதர்கள் என்று கணிக்கப்பட மாட்டார்கள். யூதருக்குரிய எந்த உரிமையும் கிடைக்காது. வம்ச வரலாறு தெரியாதவர்களையும், வம்ச அட்டவணை இல்லாததால் ஆசாரிய ஊழியத்திற்கு விலக்கப்பட்டவர்களைப் பற்றியும் 59-63ம் வசனங்களில் காணவிற்கோம். ஐனங்களின் எண்ணிக்கை மாத்திரமல்ல, அவர்களிடம் இருந்த குதிரைகள், கழுதைகள், ஒட்டகங்களின் விபரமும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. நம்மிலும், நமக்குள்ளவற்றிலும் தேவன் எத்தனை கரிசனையுள்ளவர்! சரித்திரத்திலே இயேசுவின் பிறப்பை விளக்க வம்ச அட்டவணை முக்கியமானதாயிருந்தது. இன்று நமது வம்ச அட்டவணை என்ன? நமது சொத்து விபரம் என்ன? கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள்ளாக நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகள். அவருக்குரியவர்கள். நாம் அவருடைய சொத்து. அவரே நமது பங்கு. இதைவிட மேலான பாக்கியம் உண்டா?

மாத்திரமல்ல, ஏருசலேமுக்குத் திரும்பியவர்கள் கர்த்தருடைய ஆலயத் திற்காகவும் திருப்பணிப் பொக்கிடத்திற்கென்றும் மனமுவந்து காணிக்கை கொடுத்தார்கள். அநேக நேரங்களில் ஆரம்பத்தில் இருக்கும் உற்சாகம் நாளாடைவில் குறைந்துவிடுவதுண்டு. ஆனால் இவர்களோ தொடர்ந்து கொடுத்தார்கள். அதிலிருந்து அவர்களது அர்ப்பணிப்பின் கிரியை வெளிப் படுகிறது. அப்படியானால் தேவனுடைய பிள்ளைகள் என்று பெருமைபாராட்டும் நாம், தேவன்னியில் அவர்களிலும் அதிகமாக, பலமடங்கு அர்ப்பணிப்புடன் செயற்பட வேண்டுமல்லவா?

“வம்ச அட்டவணையை எனக்கு உணர்த்தியவரே, எந்த நிலைமையின் மத்தியிலும் உமக்காக உற்சாகமாய் செயற்பட கிருபை செய்யும். ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

நவம்

12

நுயிறு

ஏகோபித்து கூடுங்கள்

‘இஸ்ரவேல் புத்திர் பட்டணங்களிலே குடியேறி,
...எருசலேமிலே கூடினார்கள்’ (எஸ்றா 3:1)

நாம் வாசித்த பகுதியிலே வித்தியாசமான நோக்கத்தோடு கூடிய இரண்டு கூட்டங்களைப் பார்க்கலாம். முதலாவது கூட்டத்தை 26வது வசனத் திலே “அதிகாரிகள் ஏகமாய் கூட்டங்களினார்கள்.” என்பதாக வாசிக்கக் காண்கிறோம். ஆனால் அவர்கள் பரிசுத்த பிள்ளையாகிய இயேசுவுக்கு விரோதமாகக் கூடினார்கள். எவ்வளவு வேதனையான காரியம். இன்றைக்கும் பிழையான திட்டங்களை வகுப்பதற்காக ஒரே மனமாய் கூடுகிற கூட்டங்கள் பல உண்டு. ஆகவே நாம் சேரும் கூட்டத்தாரர்க் குறித்துக் கவனமாய் இருப்போம்.

அடுத்தகூட்டம் 32வது வசனத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளபடி, திரளான விசவாச கூட்டத்தார், ஒரே இருதயமும் ஒரே மனமுள்ளவர்களாயுமிருந்தார்கள். அந்த இடத்தில் தேவாவியானவர் கிரியை செய்ய ஆரம்பித்தார். அந்த இடம் அசை ஆரம்பித்தது. எல்லோரும் ஆவியினால் நிரப்பப்பட்டார்கள். தேவ வசனத்தைத் தைரியமாய்ச் சொன்னார்கள். அவர்களுடைய சகலதும் சகலருக்கும் பொதுவாயிருந்தது. அங்கே ஒரு ஜக்கியம் காணப்பட்டது. இது ஆதிச்சபை வளர ஏதுவாயிற்று. இன்றும் நாம் விசவாசிகளாக ஆண்டவருடைய சமுகத்தில் ஒன்றுகூடுகிறோம். ஆனால் அன்று காணப்பட ஒரே மனம் ஒரே இருதயம் ஜக்கியம் நமக்குள் இருக்கிறதா?

அன்று ஏழாம் மாதமானபோது, பட்டணங்களில் குடியேறியவர்கள், எருசலேமிலே கூடினார்கள். யுதருக்கு ஏழ என்பது ஒரு நிறைவை அல்லது பரிபூரணத்தை குறிக்கிறது என்பதை நாம் அறிவோம். அப்படியாக ஏழாம் மாதத் திலேதான் ஜனங்கள் கூடினார்கள். தாம் எருசலேமுக்குக் கிரும்பிய நோக்கத்தை அவர்கள் மறக்கவில்லை. ஆலய வேலைக்காக மனமுவந்து அள்ளிக் கொடுத்தவர்கள், அது போதாதென்று ஆலய வேலையை ஆரம்பிக்க ஏகமாய் வந்து சேர்ந்தார்கள். இப்படியாக தேவன் தமது பிள்ளைகள் ஒன்றிணைந்து வரும்போது அவர்களது நோக்கத்தை அவர் கவனிக்கிறவர்.

நாழும் சில சில காரியங்களை செய்துவிட்டு, அல்லது விரும்பியோ விரும்பாமலோ பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு கடமை முடிந்தது என்று ஒதுங்கி விடுவதுண்டு. ஆனால், தமது ராஜ்யத்தைக் கட்டியெழுப்ப தேவன் நம்மை ஒன்றிணைந்து வரும்படி அழைக்கிறார். தீமைக்கென்று கூடும் கூட்டங்களைத் தவிர்த்து, ஜெபத்திலும் ஜக்கியத்திலும் நிலைத்திருந்து, தேவன் தங்கி வாழும் ஆலயங்களாகிய மக்கள் இருதயங்களை தேவனுக்கென்று கட்டியெழுப்பும் பணியில் நாழும் ஏகமனதாய் ஒன்றுகூடுவோமாக! தேவனுடைய பிள்ளைகளாகிய நாம் எப்போதும் ஒன்றுகூடி வேலைசெய்யவே அழைக்கப்பட்டிருக்கிறோம்.

“ஒரே ஆவியானவராக நம்மோடு இடைப்பட்டு செயற்படுகிறவரே, நாழும் ஒருவரோடு ஒருவர் இணங்கி ஏகமாய் உழைக்க கிருபை தாரும். ஆமென்.”

நவம்

13

திங்கள்

பலிபீட்டும் பலியும்

‘அப்பொழுது... இஸ்ரவேலுடைய தேவனின் பலிபீட்த்தைக் கட்டினார்கள்’ (எஸ்றா 3:2)

கோரேசின் நாட்களில் தேவனுடைய ஆலயத்தைக் கட்டுவதற்காக ஏகோபித்துக்கூடிய மக்கள் தேவனுடைய நியாயப்பிரமாண புஸ்தகத்திலுள்ள தைக் கவனிக்கத் தவறவில்லை. அன்று தேவனுடைய வழிநடத்துக்கவின்படி மோசே கர்த்தருடைய வார்த்தைகளையெல்லாம் எழுதிவைத்தார் என்று இன்றைய வாசிப்புப் பகுதியிலே காண்கிறோமே. அன்று அப்படியாக மோசே எழுதி வைத்திருக்காவிட்டால் அவருக்கு பின்னால் வாழ்ந்த மக்களுக்கு நியாயப் பிரமாணங்கள் மாத்திரமல்ல இஸ்ரவேலரின் விடுதலைப் பயணத்தைப் பற்றியும் தெரியாமல் போயிருக்கும். அன்று மோசே பலிபீட்த்தைக் கட்டி, சமாதான தகன பலிகளைச் செலுத்துவித்தார். அதேபோல தேவனுடைய ஆலயத்தைக் கட்டுவ தற்கு எருசலேமில் கூடியவர்களும் முதலில் பலிபீட்த்தையே கட்டினார்கள். விசுவாசத் தந்தையாகிய ஆபிரகாம்கூட, தான் சென்ற இடத்திலெல்லாம் பலிபீடம் கட்டி தேவனைத் தொழுதுகொண்டார் என்று காண்கிறோம்.

பழைய ஏற்பாட்டில், பலிபீடம் என்பது தேவனுடைய பிரசன்னத்தையும் பாதுகாப்பையும் அடையாளப்படுத்துகிறது. அத்தோடு தாம் ஓரே தேவனுடைய மக்கள் என்பதை யும், தாம் தேவனை மாத்திரமே சேவிப்போம் என் மக்கள் அறிவிப்பதையும் விளக்குகிறது. பலிபீடத்தில் செலுத்தப்படுகிற பலியானது, மக்கள் தேவனுடைய வழிநடத்துக்கலைத் தேடுவதையும், தேவனுடைய பிரமாணத்தின்படி வாழ்வோம் என்ற அர்ப்பணத்தைப் புதுப்பிப்பதையும், நித்தமும் தேவனுடைய மன்னிப்பை நாடுவதையும் வெளிப்படுத்துகிறது. மொத்தத்தில் தேவனிடம் மனிதன் கிட்டிச்சேர அவனைத் தகுதிப்படுத்துவதே இந்தப் பலி.

மனிதனுக்கு பாதுகாப்பும் மன்னிப்பும் வேண்டி கல்வாரி மலையிலும் ஒரு பலிபீடம் எழுந்தது. அதிலே ஏகபலியாக கிருபாதாரபலியாக கர்த்தராகிய இயேசு அனைவருக்காகவும் பலியானார். அன்று கல்வாரி சிலுவையிலே இரத்தம் சிந்தப்பட்டிராவிட்டால் இன்று எவராலும் தேவனுடைய சமுகத்தைக் கிட்டிச் சேருவதற்கு வாய்ப்பே கிடைத்திராது.

தேவமனிதனாகிய மோசேயினால் எழுதப்பட்ட நியாயப்பிரமாணப் புத்தகத்திற்கு யூதர் கொடுத்த கனத்தை இன்று நாம் வேதாமத்திற்குக் கொடுக்கிறோமா? அதுமாத்திரமல்ல, பலிபீடத்திற்கும் பலிக்கும் அவர்கள் அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்தார்கள். ஆனால் அந்தப் பலிகள் அவர்களுக்கு முழுமையான விடுதலையைக் கொடுக்கவில்லை. இன்று பூரண விடுதலை யடைந்த நாம், நமக்கு விடுதலை தந்த கிறிஸ்துவின் கிருபாதார பலியைக் கணப்படுத்துகிறோமா? சிந்திப்போம்.

“எனக்காக பலியானவரே, உமது சந்நிதானத்தில் சேரவும் உம்முடைய மக்களில் ஒருவனாயிருக்கவும் என்னை தகுதிப்படுத்தியருளும். ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

நவம்

14

செவ்வாய்

ஜனங்களுக்குப் பயந்ததினால்

அவர்கள் அத்தேசத்தின் ஜனங்களுக்குப் பயந்ததினால்...
(எஸ்றா 3:3)

மொனராகலை பகுதியில் மிஷனரி வெளிக்களைப் பணிகள் ஒன்று ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஆரம்ப நாட்களில், எந்த விதத்திலும் பணியைத் தொடருவதற்கோ, தேவனை ஆராதிப்பதற்கான கட்டிடம் ஒன்றை அந்த இடத்தில் கட்டுவதற்கோ அனுமதிக்க முடியாது என்று ஒருவர் சவாலிட்டு சென்றாராம். சொன்ன மாதிரியே மாறிமாறி பலவிதமாக எதிர்ப்பைக் காட்டிக்கொண்டேருந்தார். இது ஊழியர்களுக்கு மிகுந்த இடையூறாக இருந்தது. மிஷன் தலைமை அலுவலகமும் பணித்தளத்தை முடி விடும்படி சொன்னார்கள். ஆனாலும், இன்று அதே இடத்தில் ஒரு ஆலயமும் கட்டப்பட்டு, தேவனை ஆராதிக்கிற ஒரு கூட்டத்தை அவரே ஏற்படுத்தியுள்ளார். கர்த்தருக்கு ஸ்தோத்திரம்!

தேவனுடைய வேலையாக தேவனே அழைத்து நம்மை அனுப்புவாரானால் அங்கே எழும்புகின்ற எதிர்ப்புகளுக்கு நாம் பயப்படலாமா? ஆலயத்தைக் கட்டுவதற்கு தேவனுடைய உந்துதலால் கோரேஸ் ராஜாவே அனுமதி கொடுத்திருக்க, ஏருசலேமுக்குச் சென்ற யூதர், வேலையைச் செய்ய ஆயத்தமாகும் போது அத்தேசத்து ஜனங்களுக்கு பயப்படலாமா? ஏன் பயந்தார்கள் என்பதற்கான விளக்கம் அந்த இடத்தில் கூறப்படாவிட்டாலும் இரண்டு முக்கிய காரியங்களை நாம் கவனிக்கவேண்டும். முதலாவது, வேலை செய்ய ஆரம்பிப்பதற்கு சற்று காலதாமதம் ஏற்பட்டதே தவிர வேலை நிறுத்தப்படவில்லை. அதாவது சற்று சிந்தித்து தாமதித்து செயற்பட்டார்கள். இரண்டாவது, அவ் வசனத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளபடி தேவனுக்கடுத்தவற்றில் தவறாது செயற்பட்டார்கள். அதிலே அவர்கள் தளர்ந்துபோகவில்லை.

தேவனுடைய தீர்க்கதறிசியான தானியேலுடைய வாழ்க்கை, நமக்கு ஒரு சவாலாக அமையுகிறது. பத்திரத்திற்குக் கையெழுத்து வைக்கப்பட்டது என்று அறிந்தபோதிலும், தான் முன் செய்துவந்தபடியே, முன்றுவேளையும் தன் தேவனுக்கு முன்பாக முழங்காற்படியிட்டு ஜெபித்தார். கர்த்தரை ஆராதிக்கிற விஷயத்திலே எவருக்கும் பயமில்லாமல் செயற்பட்டார். கர்த்தருக்குப் பயப்படும் பயத்தை அவர் மனுஷருக்குப் பயப்படும் பயமாக மாற்றிப்போடவில்லை.

இன்றைக்கும் ஆண்டவரைப் புதிதாக ஏற்றுக் கொண்டவர்கள் தமது குடும்பத்திற்கும் சமுதாயத்திற்கும் பயப்படுவதுண்டு. அவர்களது நிலைமையில் நியாயமும் இருக்கலாம். இப்படியான சூழ்நிலைகளில் நாம் ஞானமாக செயற்பட வேண்டும். கர்த்தருக்கு மாத்திரம் பயந்து அவருடைய வழிநடத்துதலை அறிந்து செயற்படுவோமானால், எதிர்ப்புகள் வந்தாலும் நாம் பயப்படத் தேவையில்லை.

“ஆராதனைக்குரியவரே, உம்மை ஆராதிப்பதில் நான் மகிழவும், எல்லாவித சூழ்நிலையிலும் உம்மையே மகிழமைப்படுத்தவும், உமக்காக காரியங்களை சாதிக்கவும், அடிமைக்குக் கிருபை செய்யும். ஆமேன்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

47

சுத்தியவசன வெளியிடு

நவம்

15

துதன்

பண்டிகையை ஆசாரியுங்கள்

'எழுதியிருக்கிறபடி யே அவர்கள் ...ஒவ்வொருநாளிலும் பலியிட்டார்கள்' (எஸ்றா 3:4)

இஸ்ரவேல் புத்திரரால் கொண்டாடப்பட்ட ஒவ்வொரு பண்டிகைக்கும் அர்த்தங்கள் இருந்தன. எஸ்றா 3:4 வது வசனம், 'எழுதியிருக்கிறபடி' என்று ஆரம்பமாகிறது. ஆம், அவர்கள் கொண்டாடவேண்டிய ஒவ்வொரு பண்டிகை யைப்பற்றியும் மோசே எழுதிவைத்திருந்தார். இந்தக் கூடாரப் பண்டிகை என்பது என்ன, ஏன் அது ஆசரிக்கப்பட்டது என்பதை இந்நாளில் தியானிப்போம்.

இது நிலத்தின் பலனைச் சேர்த்துவைக்கும் ஏழாம் மாதம் பதினைந்தாம் தேதி முதல் ஏழு நாளைவும் கர்த்தருக்கு ஆசாரிக்கப்படும் கூடாரப்பண்டிகை. கர்த்தருக்குப் பலிகளைச் செலுத்தும்படி சபை கூடிவரும் நாட்கள் அவை. அதிலும் முதலாம் எட்டாம் நாட்களில் ஓய்வு. அது மிகவும் பரிசுத்தமாகக் காக்கப்படவேண்டும். ஏனெனில் கர்த்தருக்காக ஓய்ந்திருக்கும் ஓய்வு.

இப்பண்டிகையின் காரணங்களைக் கவனிப்போம். முதலாவது, எல்லா வற்றையும் மறந்து ஏழானும் கர்த்தருடைய சந்திதியில் மகிழ்ச்சியாயிருப்பதற்கு இது கொண்டாடப்பட்டது. இரண்டாவது, அது தலைமுறைதோறும் நித்திய கட்டளையாயிருந்தது. முன்றாவது, எகிப்தின் அடிமைத்தனத்திலிருந்து தேவனின் மக்கள் புறப்பட்டபோது, அவர்கள் கூடாரங்களில் தங்கியதை பின்சந்ததிகளும் அறியவேண்டும். நான்காவது, இஸ்ரவேலிலே பிறந்தவர்கள் எல்லாரும் கூடாரங்களில் வாசம் பண்ணவேண்டும்(லேவி.23:43) என கர்த்தர் சொன்னார். கூடாரங்களில் குடியிருந்த அவர்களது முன்னோர்களின் மத்தியில் தேவன் வாசம்பண்ணினார்; பாதுகாப்பளித்தார் என்பதை பின் சந்ததியார் அறிந்து கொள்ளவேண்டும். கூடாரப் பண்டிகைக்காக ஏருசலேமில் ஜனங்கள் கூடிய போதெல்லாம் இவையெல்லாவற்றையும் ஞாபகப்படுத்தி கொண்டார்கள்.

இன்று நாம் என்ன செய்கிறோம். தேவசமுகத்தில் தேவஜனமாக ஒன்றுகூடும்போது கர்த்தருக்குள் மகிழ்ச்சியாய் இருக்கிறோமா? தேவனுடைய பரிசுத்தத்தை நாம் கண்படுத்துகிறோமா? பாவ வாழ்விலிருந்து நாம் மீட்கப்பட்டபோது, நாம் எப்படி இருந்தோம்; கர்த்தர் நம் வாழ்வில் என்ன செய்தார்? இவற்றையெல்லாம் மறந்து வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறோமா? என் மீப்பர் எனக்குள்ளே வாசம்பண்ணுகிறார், என்னைப் பாதுகாக்கிறார் என்ற சிந்தனையாவது நமக்குண்டா? அன்று யூதர்கள் இவற்றை நினைந்து, நியமத்தின்படியும் கணக்கின்படியும் பலியிட்டார்கள். நோவா தேவனுக்குப் பலியிட்டபோது சுகந்த வாசனையைக் கர்த்தர் முகர்ந்தார். நாழும் தேவனுக்குப் பிரியமான வாழ்வு வாழவேண்டும் என்றே கர்த்தர் நம்மிடம் எதிர்பார்க்கிறார். அவர் நமக்குத் தந்த வாழ்வை அர்த்தமுள்ளதாக்குவோமாக!

"கர்த்தாவே, உமது சந்திதியில் நான் சேரும்போதெல்லாம் உமக்குள் மகிழ்ச்சியாயிருக்க, அதை வாழ்வில் ருசிக்க அனுக்கிரகம் செய்யும். ஆமென்."

அனுதினமும் தேவனுடன்

அஸ்திபாரம் போடப்படவில்லை

...கார்த்தருடைய ஆலயத்தின் அஸ்திபாரம் இன்னும்
போடப்படவில்லை' (எஸ்றா 3:6)

கார்த்தருடைய ஆலயத்தைக் கட்டி எழுப்புவதற்காக ஏருசலேமுக்கு வந்து குடியேறியவர்கள், தாம் வந்த நோக்கத்தை மறக்கவில்லை. ஆலயக் கட்டிடத்திற்காக தமக்கிருந்த எல்லாவற்றிலும் தாராளமாக மனைந்ரசாகமாகக் கொடுத்தார்கள். ஆலயம் கட்டப்படவேண்டிய ஏருசலேமிலும் ஜனங்கள் ஏகோ பித்துக் கூடினார்கள். ஆனாலும் கார்த்தருடைய ஆலயத்திற்கு இன்னும் அஸ்திபாரம் போடப்படவில்லை. இது ஏன், என்று கேட்கத் தோன்றுகிறது அல்லவா! அவர்கள் நிர்விசாரமாய் இருக்கவில்லை. மாறாக நிதாளமாய் செயற்பட்டார்கள். அஸ்திபாரம் போடப்படாவிட்டாலும், அவர்கள் சும்மாயிருக்கவில்லை. தேவனைத் தொழுதுகொள்ளுவதற்காக பலிப்பித்தைக் கட்டி, மோசேயின் நியாயப்பிரமாண ஒழுங்கின்படி தவறாமல் பலிகளைச் செலுத்தத் தொடங்கினார்கள் என்று வாசிக்கிறோம்.

ஆனால் இன்றைய வாசிப்புப் பகுதியிலே பாபேலில் கோபுரம் கட்டியவர்களைக் குறித்தும் காண்கிறோம். ஒரே இடத்தில் குடியிருந்த ஜனங்கள் தமக்கு ஒரு நகரமும் வானத்தை அளாவும் சிகரமுள்ள ஒரு கோபுரத்தையும் கட்ட யோசித்தார்கள். ஆனால் அவர்களுடைய நோக்கம் வேறாயிருந்தது. நாம், நமக்கு, நமக்குப் பேர், என்று அவர்கள் தம்மைப் பற்றியே சிந்தித்து தமக்குப் புகழ் தேட ஆரம்பித்தனர். ஆனால் தேவன் அத் திட்டத்தை முறியடித்தார்.

தேவனை ஆராதிப்பதற்கு கட்டிடம் நிச்சயம் தேவைதான். ஆனால் அதைவிட அவருக்குப் பிரியமானபடி நாம் வாழுவேண்டும் என்பதைத்தான் கார்த்தர் எதிர்பார்க்கிறார். இஸ்ரவேல் புத்திரருடைய வாழ்வைப் படிப்படியாக நாம் கவனிக்கும்போது கட்டிடம் கட்டுவதில் அவர்கள் அவசரப்படாமல் மிக நிதாளமாகச் செயற்பட்டார்கள் என்பதைக் காண்கிறோம். கட்டிடத்திற்கு அவசரப்படாத அவர்கள், தேவனைத் தொழுதுகொள்ளத் தாமதிக்கவில்லை. தமக்கும் கட்டிடத்திற்கும் புகழ் தேடாமல், தேவனை மாத்திரம் தேட தங்கள் இருதயத்தைத் திருப்பினார்கள். இன்று எத்தனைபேர் வெளிக்களைப் பணிகளுக்கு சென்றவுடனேயே கட்டிடத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள். இதனால் அப்பகுதிகளில் எதிர்ப்புக்கள் தோன்றி தொடர்ந்து பணி செய்ய முடியாமல் போகிறது. சில நகர்ப்புறங்களில் பெரிய கட்டிடங்கள் உண்டு; ஆலயங்களை பெருப்பித்துக் கட்டுகிறார்கள்; ஆனால் அவரை ஆராதிக்க ஜனக் கூட்டம் இல்லை. ஆகவே, கட்டிடம் அல்ல; தேவனை ஆராதிப்பதே முக்கியம். அவருக்குப் பிரியமாய் வாழ நம்மையே கட்டிடமாய் ஒப்புவிப்போமா!

“உன்னதங்களில் வாசம் பண்ணுகிறவரே, உம்மை என் முழு மனதோடு ஆராதித்து இப் பூமியில் வாழ துணை புரியும். ஆமென்.”

நவம்

17

வெள்ளி

ஆரம்பஞ்சயதார்கள்

‘...ஆலயத்தின் வேலையை நடத்தும்படி வைத்தார்கள்’
(எஸ்றா 3:7.8)

ஏதோ ஒருவிதத்தில் எருசலேமுக்கு வந்த இஸ்ரவேல் புத்திரர் தங்களுக்கான பொறுப்புகளை ஏற்று செயற்பட ஆரம்பித்தார்கள். உரியவர்களுக்குப் பணம் கொடுக்கப்பட்டது. இஸ்ரவேலிலே இல்லாத மரங்களை லீபனோனிலிருந்து சமுத்திர வழியாய் கொண்டுவர சீதோனியருக்கும் தீரியருக்கும் போஜன பானமும் என்னென்றும் கொடுக்கப்பட்டது. ராஜாவினால் தங்களுக்குப் பிறப்பிக்கப்பட்ட இவ் உத்தரவை அவர்கள் ஒவ்வொன்றாக செயற்படுத்தினார்கள். பெர்சியா ராஜாவானாலும் இஸ்ரவேலர் அவருடைய வார்த்தையை மதித்து செயல் பட்டார்கள். இந்தப் பணியு நம்மிடம் காணப்படுகிறதா?

அடுத்தாக, ஒரு காணியில் வீடு கட்டுவதானால், அநேகமாக சுற்றுபுற மதிலையே முதலாவதாகக் கட்டுவார்கள். அது எல்லைப் பாதுகாப்பு மாத்திரமல்ல, கட்டப்போகும் வீட்டுக்கும் பாதுகாப்பு என்பது கருத்து. ஆனால் எருசலேமுக்குத் திரும்பிய யூதர், தமது பாதுகாப்புக்காக முதலில் அலங்கத்தை, அதாவது சுற்றுமதிலைக் கட்டியெழுப்பாமல், பலிப்பத்தையும் ஆலயத்தையும் கட்டுவதில் ஆர்வம் காட்டியது ஏன்? ஆம், எகிப்பைதவிட்டுப் புறப்பட்டபோது இஸ்ரவேலர், தேவனே தமது பாதுகாப்பு என்பதை உனர் பலவிதமான பயங்கரமான அனுபவங்களுக்கூடாகக் கடந்து செல்ல வேண்டியிருந்தது. ஆகவே, இப்போது ஐந்த்தின் பலமான பாதுகாப்பு தேவன்தான் என உணர்ந்தவர்களாக தேவனுக்குரியதை நாட ஆரம்பித்திருந்தார்கள்.

அடுத்தது, எருசலேமுக்கு வந்த ஏழாவது மாதத்தில் ஏகோபித்து ஒன்றுகூடிய இஸ்ரவேலர், பலிப்பத்தைக் கட்டி தேவனைத் தொழுதுகொண்டாலும், இரண்டாம் வருடம் இரண்டாம் மாதமே ஆலயப் பணிகளை ஆரம்பித்தார்கள் என்று வாசிக்கிறோம். அதாவது ஆலயப் பணியை திட்டமிட்டு ஆரம்பிக்க அவர்களுக்கு ஏற்ததாழ எட்டு மாதங்கள் பிடித்தது. செய்யப்பட வேண்டிய பணி மிகவும் முக்கியமானதால் அதை அவசரப்பட்டு செய்ய அவர்கள் விரும்பவில்லை. ஏதோ வந்த வேலையை முடித்துவிடவேண்டும் என்ற எண்ணம் அவர்களிடம் இருக்கவில்லை. மாறாக, செய்கின்ற வேலையை சரியாக நேர்த்தியாக செய்யவேண்டும் என்றே எண்ணினார்கள். அதற்காக எல்லோரும் சேர்ந்து வேலையை ஆரம்பஞ்சயதாலும், கர்த்தர் தமது ஆலய பணிக்கென தெரிந்தெடுத்த லேவிய வாலிபரையே ஆலய வேலையை முன் நடத்த வைத்தார்கள். இப்படியாக, எல்லாவற்றிலும் ஒரு நேர்த்தி காணப்பட்டது. கர்த்தருக்குரிய எந்த வேலையானாலும் பணிவுடனும் நல்ல நோக்குடனும் செய்யும்போது மெய்யாகவே தேவன் அதை நமக்கு வாய்க்கப்பண்ணுவார்.

“கர்த்தாவே, உமது அழைப்பை உணர்ந்து, நீர் அருளிய சகல காரியங்களையும் உண்மையோடும் நல் நோக்கத்தோடும் நடத்த உதவிசெய்யும். ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

50

சுத்தியவசன வெளியீடு

நவம்
18
சனி

ஓருமனமும் துதியும்

...ஓருமனப்பட்டு நின்றார்கள் ...கர்த்தரைத் துதிக்கும்படிக்கு
...லேவியரையும் நிறுத்தினார்கள்' (எஸ்ரா 3:9.10)

தேவாலய வேலைகள் எவ்வளவோ, அழகாக ஆரம்பிக்கப்பட்டு முன்னெடுத்துச் செல்லப்பட்டது. வேலையை ஆரம்பித்ததும் வேலை நடக்கட்டும் என்று மற்றவர்கள் விலகிவிடவில்லை. வேலையைச் செய்கிறவர்களை நடத்தும் படிக்கு அந்தந்தப் பொறுப்பிலிருந்தவர்கள் ஒருமனப்பட்டு நின்றார்கள். இது எவ்வளவு சிறந்த ஒரு எடுத்துக்காட்டு. இன்றைக்கும் சபைகளை, ஸ்தாபனங்களை நடாத்தும்படி உட்குழுக்கள் நியமிக்கப்படுவதுண்டு. ஆனால் அவர்களுக்கிடையே நிறைய கருத்து வேறுபாடுகள் உண்டாவதால் எந்தவொரு பணியையும் தொடர்ந்து நடத்திச்செல்ல முடியாதபடி தடைகள் ஏற்பட்டு விடுகின்றன. நாம் ஒரே இரத்தத்தால் கழுவப்பட்ட ஒரே தகப்பனின் பிள்ளைகள். நமக்குள் வெவ்வேறு கருத்துகள் இருக்கலாம். ஆனால், பிரிவினை ஏற்பட இடமளிப்பது நல்லதல்ல. ஆதி திருச்சபையில் அப்போஸ்தலருக்குள் காணப்பட்ட ஒருமனப்பாட்டின் நிமித்தமாகவே அவர்களால் பெரிய காரியங்களை தேவனுக்காகச் செய்யக் கூடியதாயிருந்தது.

அடுத்ததாக, தேவன் அதிகமாகப் பிரியப்படுகிற காரியங்களைச் செய்தார்கள். அதாவது ஆலயத்திற்கு அஸ்திபாரம் போடும்போது கர்த்தரைத் துதிப்பதற்கு லேவி புத்திரரை நிறுத்தினார்கள். அவர்களுக்குரிய வஸ்திரமும் தரிப்பிக்கப்பட்டு, இசைக்கருவிகளும் கொடுக்கப்பட்டன. அதுவும் தாவீது ராஜாவின் கட்டளைப்படி என்று வாசிக்கும்போது தமது முன்னோரின் முன்மாதிரிகளைப் பின்பற்ற அவர்கள் தவறவில்லை என்பது விளங்குகிறது.

கர்த்தரைத் துதிப்பதே நமக்குப் பெலன். பலத்த இக்கட்டிலிருந்த யோசபாத் ராஜா, கர்த்தர் யுத்தத்தை நடத்துவார் என்ற தேவசெய்தியைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் தாழவிழுந்து வணங்கியபோது, லேவியர் எழுந்திருந்து கெம்பீர சத்தமாய்த் துதித்தார்கள். அவர்கள் கர்த்தரைப் பாடவும் துதிக்கவும் தொடங்கிய போது தேவன் அவர்களுக்கு ஒரு மகத்துவமான வெற்றியைக் கட்டளையிட்டார்.

நாம் துதிப்பதனால் காரியம் ஆகிவிடும் என்பதல்ல. என்ன சூழ்நிலையானாலும், அது ஆலயம் கட்டுகிறதாயினும், யுத்த சூழ்நிலையாயினும், அவற்றுக்கும் மேலே தேவனில் நம்பிக்கை வைத்து, அவர் சூழ்நிலைகளுக்கு மேலானவர் என்ற நமது விசவாசத்தை துதியினால் வெளிப்படுத்துகிறோம். தேவ பிரசன்னத்தையே மகிமைப்படுத்துகிறோம். மேலும், பரலோக ராஜ்யத்தில் நாம் கூடிவரும்போது நாம் செய்யப்போகிற ஒரே காரியம் அவரைத் துதித்துக் கொண்டிருப்பதுதானே. ஆகவே, இப்புமியில் வாழ்கிற நாட்களில் தானே எல்லா சூழ்நிலையிலும் அவரைத் துதித்து வாழப் பழகுவோமாக!

“துதிக்குப் பாத்திரரே, துதியின் வல்லமையை உணர்ந்து நான் எப்போதும் துதித்து, போற்றி, உம்மோடு என்றும் வாழ கிருபை செய்யும். ஆுமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

51

சத்தியவசன வெளியிடு

நவம்

19

நூற்று

மெய்யான சந்தோஷம்

‘ஜனங்கள் எல்லாரும் கர்த்தருடைய ஆலயத்தின் அஸ்திபாரம் போடப்படுகிறதினிமித்தம் மகா கெம்பீரமாய் ஆரவாரித்தார்கள்’
(எஸ்ரா 3:11)

கால்பந்தாட்ட வீரன் ஒருவன் கோல் ஒன்றைப் போட்டுவிட்டால் ஜனங்கள் போடுகிற கூச்சலையும், ஆரவாரத்தையும் நாம் தொலைக்காட்சியில் கண்டிருக்கிறோம். இன்று மக்கள் எதுவெதற்கோ எல்லாம் தமது மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்துகிறார்கள். ஆனால் அந்த மகிழ்ச்சி உண்மையான மகிழ்ச்சியா?

இங்கே ஒரு கூட்ட மக்கள் சந்தோஷத்தின் எல்லைக்கே போய்விட்டது போல ஆர்ப்பாரித்தார்கள். கர்த்தருடைய நாமத்தைத் துதித்துப் புகழ்ந்தார்கள். அது அவர்களுடைய உள்ளத்தை நிறைத்தது. தமது ஜனத்தின்மேல் அவரது கிருபை என்றுமுள்ளது என மாறிமாறிப் பாடினார்கள். அத்தனை சந்தோஷம். காரணம் என்ன? “அஸ்திபாரம் போடப்படுகிறதினிமித்தம்” என்று வசனம் தெளிவாகச் சொல்லுகிறது. அந்த நிகழ்வை கண்கூடாகப் பார்க்கும்போது அவர்களால் சந்தோஷத்தை அடக்கிக்கொண்டிருக்க முடியவில்லை. அத்தோடு, இந்த அஸ்திபாரம் போடப்பட்டதைக் கண்டபோது முதிர்வயதான பலர் மகா சத்தமிட்டு அழுதார்கள்; வேறு சிலர் கெம்பீர் சத்தமாய் ஆர்ப்பாரித்தார்கள். ஏன் தெரியுமா? பல்லாயிரக் கணக்காய் செலவுபண்ணி, நினைத்துப்பார்க்க முடியாத ஒரு மகிழ்மையான ஆலயத்தை அன்று சாலொமோன் ராஜா கட்டினான். அது அறிக்கப்பட்டு ஏற்றதாழ ஐம்பது வருடங்களுக்குப் பின்னர், அதே இடத்தில் அஸ்திபாரம் போடப்பட்டபோது அந்த ஆலயத்தை நினைவுகளர்ந்த இந்த முதிய வர்களால் எப்படி அழாமல் இருக்கமுடியும்? அடுத்து, அந்த ஆலயம் அழுக மிகுந்ததாய் நல்ல சுற்றாடலைக் கொண்டதாய் விளங்கியது. ஆனால் இந்த ஆலயமோ அதே அஸ்திபாரத்தின்மேல் எழும்பினாலும் இடிபாடுகளுக்கு நடுவில் காணப்பட்டால் அது அவர்களை அழ வைத்திருக்கக்கூடும். முந்தியவிதமாய் இல்லாவிட்டாலும் தேவனுடைய ஆலயம் மீண்டும் கட்டி எழுப்பப்படுவதைக் காணும்போது அவர்களால் சந்தோஷத்தை அடக்கி வைக்க முடியவில்லை.

இடிக்கப்பட்ட தேவனுடைய ஆலயம், மீண்டும் எழும்பியதால் மக்கள் சந்தோஷப்பட்டு தேவனைத் துதித்தார்கள். இன்று சபையில், சந்தோஷமும் துதியும் எதன் அடிப்படையில் எழும்புகிறது என்பதை சிந்திப்பது நல்லது. ஆலயங்கள் கட்டி எழுப்பப்படலாம். ஆனால் கட்டுகிறவர்களும் கட்டுகிறவர்களின் நோக்கமுமே முக்கியம். அது நல்லதாயிருந்தால் அதுவே உண்மையான மகிழ்ச்சி. இன்று கட்டிடங்களிலும் பார்க்க எத்தனை உள்ளங்கள் தேவ கிருபையால் கட்டி எழுப்பப்படுகின்றன? அதைக்குறித்து நாம் சந்தோஷப்படு வோமானால் அதுவே ஒப்பற சந்தோஷத்தைத் தரும். இனி நாம் கர்த்தருக்குள், கர்த்தருக்காக சந்தோஷப்படுவோமாக.

“கர்த்தாவே, என்றும் உமக்குள்ளும் உமக்காகவும் சந்தோஷம் கொண்டாத் தக்கதாக எமது செயல்களை ஆசீர்வதியும். ஆமென்.”

நவம்

20

திங்கள்

சந்தோஷமும் அழகையும்

‘ஜனங்கள் மகா கெம்பீரமாய் ஆர்ப்பரிக்கிறதினால் அவர்கள் சத்தம் வெகுதூரம் கேட்கப்பட்டது. ஆனாலும் ...இன்னதென்றும் பகுத்தறியக்கூடாதிருந்தது’ (எஸ்ரா 3:13)

நான் தங்கியுள்ள வீட்டின் முன்னால் ஒரு விடுதி உண்டு. விசேஷ வைபவங்கள் அதில் நடைபெறும். அந்நாட்களில் செவிகள் அடைக்குமளவுக்கு பாடல் சத்தம் இரவிலே கேட்கும். பெரியதொரு தொந்தரவாகக்கூட இருக்கும். ஒருநாள் இரவு பாடல் சத்தம் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்போதே திடீரென அழகையின் குரலும் தளபாடங்கள் புரஞும் சத்தமும் கேட்டது. விசாரித்தபோது திருமண தம்பதியினரின் இருதரப்பினருக்கும் இடையே வாக்குவாதம் ஏற்பட்ட தாகத் தெரிய வந்தது. ஆம், களியாட்டங்களின் காரணமாக சந்தோஷ சத்தமும், பாவத்தினால் விளையும் அழகையின் கூக்குரலும் தான் இன்று நம் மத்தியில் பெருகிவிட்டது. ஆனால் மெய்யான சந்தோஷத்தின் ஆர்ப்பரிப்பும், பாவத்தினி மித்தம் மனம்வருந்தி அழும் சத்தமும் எப்போது கேட்கும்?

தேவனுடைய ஆலயத்திற்குரிய அஸ்திபாரம் போடப்பட்டபோது ஜனங்கள் மிகவும் உணர்ச்சிவசப்பட்டிருந்தார்கள். சந்தோஷ ஆரவாரமும், ஜனங்களின் அழகையின் சத்தமும் இன்னதென்றும் பகுத்தறியக்கூடாத அளவிற்கு இரண்டும் ஓன்றிணைந்து வெகுதூரம்வரை கேட்டது. மெய்யான சந்தோஷமும், மெய்யான அழகையும் தூய ஆவியானவரால் நமக்குள்ளே உந்தப்படுகிற மெய்யான உணர்வுகள் அல்லவா. இன்றைய வேதப்பகுதியிலே ஜனங்கள் கர்த்தரை நினைந்து குலம்பிக் கொண்டிருந்தார்கள் என்று குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. உடன்படிக்கைப் பெட்டியை இழந்தவர்களாய், தேவனை விட்டுப் பிரிந்து, அருவருப்பானதை நடப்பித்த மக்கள், உடன்படிக்கைப்பெட்டி திரும்பவும் கிடைத்தபோதும், தங்களது நிலையை எண்ணிப் புலம்பினார்கள்.

தேவகிருபையால் கிடைக்கும் நன்மைகளின் நிமித்தமும் தேவ பிரசன்னத்தின் நிமித்தமும் உண்டாகும் மகிழ்ச்சி ஆரவாரமும், பாவத்தை உணர்ந்து மனங்கசந்து பாவமற கழுவப்படவேண்டுமே என்ற ஆதங்கத்தால் உண்டாகும் அழகையும் ஆவியானவர் நமக்குள் உண்டாக்கும் அற்புதமான சத்தங்களாகும். தேவசமுகத்திற்கு வரும்போது இந்த உணர்வுகளை நாம் அடக்கிவைக்க முடியாது. மறுபக்கத்திலே, சாமுவேல் கர்த்தரை நோக்கி வேண்டுதல் செய்து சர்வாங்க தகனபலிகளைச் செலுத்தியபோது கர்த்தர் இழுமிக்கத்தின் சத்தத்தை முழங்கப்பண்ணியதால், பெலிஸ்தர், இஸ்ரவேலுக்கு முன்பாக விழுந்தார்கள். ஆம், மனிதர் தேவனை நோக்கி மெய்யான சந்தோஷ சத்தத்தையும் அழகையின் கூக்குரலையும் எழுப்பும்போது, தேவன் தமது பிள்ளைகளைப் பாதுகாக்கும்படி சத்தமிடுகிறவராக இருக்கிறார்(1சாமு.2:10). அந்த சத்தம் தேவசத்தமதான் என்று பகுத்தறிய நாம் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும்.

“கர்த்தாவே, உமது பிரசன்னத்தால் மகிழவும், என் பாவத்தினிமித்தம் அழுவும், உமது சத்தத்தை அறியவும் உமதாவியால் என்னை நிரப்பும். ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

53

சத்தியவசன வெளியிடு

நவம்
21
வசங்வாய்

சத்துருக்கள் கேள்விப்படுவார்கள்

‘சிறையிருப்பிலிருந்து வந்த ஜனங்கள்... ஆலயத்தைக் கட்டுகிறார்கள் என்று ...சத்துருக்கள் கேள்விப்பட்டபோது’
(எஸ்றா 4:1)

தேவனால் ஏவப்பட்டு, கோரேஸ் ராஜாவினால் உத்தரவு பெற்றுக் கொண்டு தேவனுடைய ஆலயத்தைக் கட்டியெழுப்ப வந்தவர்களுக்கு சத்துருவின் இடையூறுகள் இருக்கத்தான் செய்தது. இந்த சத்துருக்கள் யார்? இஸ்ரவேலர் தேவனுக்கு விரோதமாக நடந்ததால், அசீரியரின் கைகளில் விழுந்தார்கள். இஸ்ரவேலின் வட ராஜ்ஜியம் விழுந்தது. இஸ்ரவேலர் சிறை பிடிக்கப்பட்டும் சிதறப்பட்டும் போனார்கள். அதன் பின்னர் அசீரியா ராஜா சுற்றிலும் இருந்த வேற்று மனிதரைக் கொண்டுவெந்து அங்கு குடியமர்த்தினான். இவர்கள் இஸ்ரவேலின் தேவனுக்குப் பயந்தாலும், தங்கள் தேவர்களையே சேவித்துக்கொண்டு இருந்தனர்(2ராஜா.17:24,41). இவர்களில் சிலர் எருசலை முக்கு அருகிலும் வந்து குடியிருந்தனர். எருசலேமுக்குத் திரும்பிய யூதர்கள் ஆலயம் கட்டுகிறார்கள் என்ற செய்தி இவர்களுக்கு எட்டுகிறது. இஸ்ரவேலர் அல்லாத இவர்களே இஸ்ரவேலருக்கு சத்துருவானார்கள்.

யோபுவின் புத்தகத்தில், தேவ புத்திரர் கர்த்தருடைய சந்திதியில் நின்ற போது, சாத்தானும் அவர்கள் நடுவே வந்து நின்றான் என்று வாசிக்கிறோம். தேவபுத்திரர் இருக்கும் இடத்தில் அவனும் நிற்கிறான் என்பதைக் கவனிக்கவும். நடந்தவை நடந்து கொண்டிருப்பவை இவற்றிலே சாத்தான் மிகவும் அவதான மாக செயற்படுகிறான். கடைசிநாளில் தனக்கு சம்பவிக்கப் போவதை அறிந்தவனாக இப்போது இன்னும் மிக தீவிரமாக செயற்படுகிறான். அதனால் தான் ஒருவர் இப்படியாக சொன்னார்: “சாத்தான் நமது இறந்தகாலத்தையும் நிகழ்காலத்தையும் நமக்கு ஞாபகப்படுத்தும்போது, நாம் அவனது எந்த காலத்தை ஞாபகப்படுத்தவேண்டும்” என்று. யோபுவை மிக சாதாரணமாகக் கணிப்பிட்ட சாத்தானால், யோபு, தேவன்மீது வைத்திருந்த பற்றுதல் எவ்வளவு என்பதைக் கணிப்பிட முடியவில்லை. இயேசு கிறிஸ்து பிறந்த செய்தியை சாஸ்திரிகளும் அழ்திடையரும் மாத்திரமல்ல, ஏரோது ராஜாவும் கேள்விப் பட்டான். ஆனால் அந்த கிறிஸ்து யார் என்பதை அவனால் கடைசிவரைக்கும் அறியமுடியவில்லை. எருசலேம் தேவாலயம் கட்டப்படும் செய்தியும் சத்துருவின் காதுகளை எட்டியது. ஆனால் அர்ப்பணத்தோடு செயற்பட்ட இஸ்ரவேல் புத்திரரின் மனங்களுதியும் வைராக்கியமும் அவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை.

தேவனுடைய காரியம் ஒன்று நடைபெறும்போது சத்துருக்களும் நிச்சயம் கேள்விப்படுவார்கள். விரோதமாக எழும்புவார்கள். ஆனால் தேவன் நம் பக்கத்தில் இருப்பதால் நாம் பயப்படத் தேவையில்லை. நாம் தாராளமாக முன்னேறலாம். தேவனே வழிநடத்துவார்!

“எல்லாவற்றையும் அறிந்தவரே, சத்துருவினுடைய சூழ்சிகளை நான் அறிந்து கொண்டு ஞானமாய் செயற்பட உமது கிருபையைத் தாரும். ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

எச்சரிக்கை

‘அவர்கள்... நாங்களும் பலியிட்டு வருகிறோம் என்று
அவர்களோடே சொன்னார்கள்’ (எஸ்ரா 4:2)

இன்றைய வேதவாசிப்புப் பகுதியில் ஈசாக்கை எதிர்த்தவர்கள் ஈசாக்கைத் தேடி வருவதைக் காணலாம். ‘என்னைப் பகைத்து தூரத்திலிட்ட நீங்கள் எதற்காக வருகிறீர்கள்’ என்று ஈசாக்கு கேட்டபோது, அவர்கள் ஆணையிட்டு, “நிச்சயமாய்க் கர்த்தர் உம்மோடேகூட இருக்கிறார் என்று கண்டோம்”. என்று சொன்னார்கள். ஆகவே இவர்கள் ஈசாக்குடன் ஒரு ஏற்பாடு செய்வதற்காக வந்தார்கள். ஒருவருக்கொருவர் தீங்கு செய்யக்கூடாது என்பதே அந்த ஏற்பாடு. தேவபிள்ளைகள் வாழ்விலே தேவன் அவர்களோடு இருக்கிறார் என்பதை நிச்சயமாக அந்நியர் கண்டுகொள்வார்கள். ஜாதிகளை தமக்கு சுதந்திரமாகவும் ஜனங்களை தமக்கு சொந்தமாகவும் கொண்டுள்ள தேவன், தம் பிள்ளைகள் வாழ்விலே எப்பொழுதும் அவர் இருக்கிறவராகவே காணப்படுகிறவர்.

இங்கே யூதாவுக்கும் பென்யமீனுக்கும் சத்துருக்களாய் இருந்தவர்கள் எருசலேம் ஆலயம் கட்டப்படுவதைக் கேள்விப்பட்டார்கள். அவர்களே இஸ்ரவேல் புத்திரரிடம் வருகிறார்கள். ஈசாக்கை சந்தித்தவர்கள் போலல்லாது, அவர்கள் சதியோசனையுடனேயே வருகிறார்கள். தேவ பிள்ளைகளது முயற்சி யை முறியடிப்பதே அவர்களுடைய அடிப்படை நோக்கம். எருசலேம் மறுபடியும் பெலமுள்ள நகரமாக மாறுவது அவர்களுக்கு ஏற்புடையதாக இருக்காது எனக் கண்டவர்கள் ஆலய வேலையைக் குழப்பும் நோக்குடனே இவர்களோடு கைகோர்க்க வருகிறார்கள். வந்தவர்கள் இரண்டு காரியங்களைச் சொல்லி இஸ்ரவேலரைக் கவர எத்தனித்தார்கள். ஒன்று, சேர்ந்து வேலைசெய்வோம் என்றனர். அடுத்து, உங்கள் தேவனை நாடுவோம் என்றனர். அவ்விடத்திற்கு வந்தது முதல் தாழும் பலிசெலுத்தி வருவதாகச் சொன்னார்கள். அவர்கள் சொன்னதில் பிழையில்லை. ஆனால் அவர்கள் யேகோவா தேவனையும் வணங்கினார்கள்; தங்கள் விக்கிரகங்களையும் ஆராதித்தார்கள். அவர்களைப் பொறுத்தள வில் இஸ்ரவேலின் தேவனும் தேவர்களில் ஒருவர் என்பதே.

மிகவும் ஜாக்கிரதை. இன்று தம்மை கிறிஸ்தவர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்ளும் அநேகருடைய வாழ்க்கையும் கிரியைகளும், தங்கள் சொந்த நலனுக்காக, கிறிஸ்தவத்தை பாவித்து வெளிப்படுத்துவதை நாம் அவதானிக்கலாம். இப்படிப்பட்டவர்களுடன் கரம் கோரப்படு நம்முடைய ஆவிக்குரிய வாழ்வுக்கு ஆயத்தாகும். ஆலய வேலையைக் குழப்புவதற்கு அந்த புறஜாதி யார் தந்திரமாக செய்ப்பட்டதுபோலவே, உதவி செய்வதுபோல வந்து நம்மைக் கெடுப்பதே சாத்தானின் தந்திரமாக இருக்கிறது. ஆகவே உலகத்தோடு கலவாதபடி எப்போதும் விழிப்புள்ளவர்களாகவே இருப்போமாக.

“கர்த்தாவே, உமது நாமத்தைச் சொல்லி, தமது சொந்த நலனை முதன்மை படுத்துகிறவர்களுக்கு முன்பாக, என்னை பாதுகாத்தருனும். ஆமென்.”

நவம்
23
வியாழன்

நாங்களே கட்டுவோம்

...எங்கள் தேவனுக்கு ஆலயத்தைக் கட்டுகிறதற்கு உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் சம்பந்தமில்லை' (எஸ்றா 4:3)

யோகவாவின் நாட்களில் எரிகோவிலும் ஆயியிலும் நடந்ததைக் கேள்விப்பட்ட எல்லா ஜாதியினரும் இஸ்ரவேலின் தேவனுக்குப் பயந்தார்கள். ஒருசிலர் ஒன்றுக்கூடி யுத்தத்துக்கு ஆயத்தப்படுத்த கிபியோனின் குடிகளோ தந்திரமான யோசனை பண்ணினார்கள். அருகிலிருந்த அவர்கள், தூரத்திலிருந்து வந்தவர்கள்போல நடித்து, தம்மை உயிரோடே காக்கும்படி, யோகவா வையும் பிரபுக்களையும் ஏமாற்றினார்கள். இஸ்ரவேலர் தேவனுடைய சொல் லைக்கேளாமல்(யாத்.23:32) உடன்படிக்கை பண்ணினார்கள். பின்னர் அவர்கள் ஏமாற்றியதை அறிந்தபோதும் அவர்களை எதுவும் செய்யமுடியவில்லை.

அனால், எஸ்றாவின் சம்பவத்தில் சொல்லப்பட்ட செருபாபேலும் தலைவர்களுமோ வெகு ஞானமாய் நடந்து கொண்டனர். நாங்களும் உங்களைப்போலத்தான் என்று சொல்லிக்கொண்டு வந்த அந்நியரிடம் ஏமாற வில்லை; சரியான பதில் கொடுத்தார்கள். இரண்டு காரியங்களை இவர்கள் சொன்னார்கள். முதலாவது இது எங்கள் தேவனுடைய ஆலயம். இந்த விடயத்தில் அதாவது, எங்கள் தேவனுடைய விடயத்தில், உங்களோடு எங்களுக்கு எதுவித சம்மந்தமும் இல்லை என்று திட்டவட்டமாக மறுத்தார்கள். அதாவது தேவபிள்ளைகளாகிய தாங்கள், அந்நியரோடு பினைக்கப்படுகிற விஷயத்தில் மிகவும் கவனமாக இருந்தார்கள். இரண்டாவது, ராஜா எங்களுக்குக் கட்டளையிட்டபடி, இஸ்ரவேலின் தேவனாகிய கர்த்தருக்கு நாங்களே கட்டுவோம் என்றார்கள். அதாவது, ஒன்று, ராஜாவின் கட்டளையுடன் எதையும் கட்டுவோம் என்றார்கள். அதாவது, ஒன்று, ராஜாவின் கட்டளையுடன் எதையும் கூட்டிக்கொள்ளாதபடி கவனமாய் இருந்தார்கள். அடுத்து, இஸ்ரவேலின் தேவன் கூட்டிக்கொள்ளாதபடி கவனமாய் இருந்தார்கள். அதைக் கட்டுவதற்கான பெலத்தை அவர் நிச்சயம் தருவார்; மனுஷபெலன் தேவையில்லை என்பதை தெரியமாக தெரிவித்தார்கள்.

ஆகவே, வேதாகம எச்சரிப்பின்படி தேவனை அறியாத அந்நியரோடு சம்பந்தப் கலக்கிற விஷயங்களில் தேவனுடைய பிள்ளைகள் மிகவும் அவதான மாக இருக்கவேண்டும். ஆலயத்தைக் கட்டுவதிலோ, திருச்சபையின் காரியங்களிலோ மாத்திரமல்ல, நமது வாழ்வின் எந்தப் பகுதியில் யாரிடம் உதவி கேட்கிறோம் என்பதில் மிக அவதானம் தேவை. தேவனுடைய வார்த்தையை மீறும்போது, அவர்களே நமக்கு இடையூறாக மாறுமாட்டார்கள் என்பதற்கு என்ன நிச்சயம்? தேவனுடைய பிள்ளைகள் பிறரிடம் கையேந்துவருவதைவிட தேவனை நோக்கி பார்க்கும்போது அவர் நிச்சயம் உதவி செய்வாரல்லவா? நமது தேவன் ஐசுவரிய சம்பன்னர். அவர் நம் தேவைகளுக்குப் போதுமானவர் அல்லவா!

"குறைவிலும் நிறைவாயிருப்பவரே, உமது வார்த்தைக்கு அப்பாலே ஒரு அடியேனும் எடுத்து வைக்காதுபடிக்கு என்னைக் காத்துக்கொள்ளும். ஆமேன்."

அனுதினமும் தேவனுடன்

நவம்

24

வெள்ளி

மனந்தளர வேண்டாம்

'நான் உனக்குப் போதித்து... உனக்கு ஆலோசனை
சொல்லுவேன்' (சங்கீதம் 32:8)

கவிற்சர்லாந்து தேசத்திலே, தேவனுக்குப் பயந்து வாழ்ந்த ஒரு பொலீஸ் அதிகாரிக்கும் அவரது மனைவிக்கும், இரண்டு கைகள் இல்லாமலும், ஒரு கால் பெலனற்ற நிலையிலும் ஒரு மகள் பிறந்தாள். கர்ப்பத்திலேயே இதை அறிய வந்தபோதும், பெற்றோர் தமது மனதைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு பிள்ளையைப் பெற்றெடுத்தார்கள். இந்தப் பிள்ளையைக் குறித்து உறவினர், அயலவர்கள், பெற்றோரை மனந்தளரச் செய்தனர். ஆனால் குழந்தை முன்று வயதானபோது நீந்துவதற்கும் ஒற்றைக்காலால் ஒகன் வாசிக்கவும் கற்றுக்கொடுத்தார்கள். சிறு வயதிலேயே ஆண்டவரை ஏற்றுக்கொண்ட அவள் மிக நன்றாகப் பாடுவராள். அவள் பெரியவளானதும் சகல வேலைகளையும் தானே செய்யக் கற்றுக்கொண்டாள். பின்னர், திருமணம் முடித்து, கணவனுடன் ஆசிய நாடொன்றில் ஆண்டவருக்காக மிஷனரிப் பணியாற்றினாள். இதனை ஒரு தேவ அடியான் தனது செய்தியில் பகிர்ந்துகொண்டார்.

தேவனுக்காக வைராக்கியங்கொண்டு உறுதியான தீர்மானம் எடுக்கும் போது பாதகமான குழந்தைகளை சந்திக்கந்தேரிடும் என்பதை மறக்கக்கூடாது. வாழ்க்கையில் பாதிப்புகள் புதிய புதிய சவால்கள் தோன்றக்கூடும். "நாமே கட்டுவோம்" என்று உறுதியாக நின்ற இஸ்ரவேல் புத்திரர், இப்போது அந்த அவயவக் குறைவுள்ள மகளின் பெற்றோரைப்போல தயங்கி நின்றார்கள். ஏனெனில் இவர்களுடைய வேலையைத் தடுத்து மனதைத் தளரப்பண்ணும் அளவிற்கு அந்த புறஜாதி மக்கள், இஸ்ரவேலருக்கு விரோதமாக எழும்பி, கிரியை செய்தார்கள். ஆலோசனைக்காரருக்குக் கைகளில் கொடுத்து, பிராது களை எழுதி ஒரு மாதமல்ல, ஒரு வருடமல்ல, வருடக்கணக்காக ராஜாக்கள் மாறுமாற தடை செய்துகொண்டே இருந்தனர். ஆனால் கர்த்தருடைய பிள்ளைகளோ மனந்தளரவேயில்லை. தேவன்மீது நம்பிக்கை வைத்து எதிர்ப்பு களுக்கு முகங்கொடுத்தார்கள். தேவன் அவர்களை மறந்துவிடவில்லை.

தேவனுடைய வேலையில், சத்துருவானவன் நமது உற்சாகத்தைக் குலைத்து பயத்தை உண்டாக்குவதில் தயங்கமாட்டான். மனத்தளர்ச்சியும் பயமும் எங்களை இயங்கவிடாமல் தடுத்துப்போடும். கர்த்தருடைய பணியில் இருக்கிற அருமையான தேவ பிள்ளையே, இப்படிப்பட்ட பலவிதமான அனுபவங்களினால் நீயும் தொய்ந்துபோய் இருக்கிறாயோ! எழுந்திரு. இஸ்ரவேலர் செய்ததுபோல ஒன்றினைந்து, முயற்சியை விட்டுவிடாமல் போராடு. அன்று வெற்றி கொடுத்த தேவன் இன்றும் உனக்கு வெற்றி தர வல்லவராகவே இருக்கிறார்.

"கர்த்தாவே, எந்தத் தடை வந்தாலும் மனந்தளராமல் முன்செல்ல, எனக்குப் போதித்து உமது வழியில் என்னை நடத்தும். ஆமென்."

அனுதினமும் தேவனுடன்

நவம்

25

சனி

மனுவின் நகலாவது

அவர்கள் அர்தசஷ்டா என்னும் ராஜாவுக்கு
...அறிவிக்கிறது என்னவென்றால்' (எஸ்றா 4:11)

வேலைகளைத் தடுப்பதும், அதற்காக கைக்கலி கொடுப்பதும், அடுத்த வருக்கு விரோதமாக பிராது மனுக்கள் அதாவது குற்றப்படுத்தி கடிதங்கள் எழுதுவதும் இன்றுபோலவே அன்றும் நடந்தது. தானியேலின் காலத்தில், அவன் மீது ஸிச்சல்கொண்ட அதிகாரிகள், அவனிலே குற்றம்பிடிக்க வகைதேழினார்கள். எதுவும் காணப்படாதபோது, தேவனைப்பற்றிய விஷயத்திலே மட்டுமே அவனை விழுத்தலாம் என கண்டறிந்து சதி ஆலோசனை பண்ணினார்கள். தானியேலைக் குற்றத்தில் அகப்படுத்தும் முகமாகவும் ராஜாவைப் பெருமைப்படுத்தும் வகையி லும் ஒரு கட்டளைப் பத்திரத்தை எழுதிவைத்து முத்திரை போட வைத்தனர். தானியேலைக் குற்றப்படுத்தக்கூடிய வகையில் ஆலோசனை தயாரித்துக் கொடுத்தவர்கள் பிரதானிகளும் தேசாதிபதிகளுமாகிய அதிகாரிகளே. அதற்காக தானியேல் அறிந்துபோகவில்லை. அவன்மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகளினால் அவன் தேவன்மீதும் கோபப்படவுமில்லை.

இங்கேயும், இடிந்து அழிந்தொழிந்த பட்டணத்தின் தேவாலாயத்தைக் கட்டியெழுப்ப வந்த தேவனுடைய பிள்ளைகளுக்கு எதிராக மனு எழுதப்பட்டு விட்டது. அதன் நகல் அர்தசஷ்டா ராஜாவுக்கு அனுப்பிவைக்கப்படுகிறது. அந் நகலில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்த குற்றச்சாட்டுகள்: முதலாவது, உம்மிடத்திலிருந்து எங்களிடத்திற்கு வந்த யுதர்; அதாவது ராஜாவின்மேல் முதல் குற்றம். அடுத்தது, வந்தவர்கள் கலகமும் பொல்லாப்புக்க எருசலேமில்தான் கூடி உள்ளார்கள்; அவர்கள் எருசலேமில் கூடியது பிழை என்கிறார்கள். முன்றாவது, இதன் விளைவு ராஜாவுக்கே நல்லத்தை ஏற்படுத்தும் என்று எழுதினார்கள்.

ஒருவேளை உன் வாழ்விலும் இந்தவிதமான குற்றப் பத்திரிகைகளைக் கண்டு மனங்கசந்து நிற்கிறாயா? குற்றம் சாட்டப்பட்டதால் தானியேல் தயங்க வில்லையே; இந்த இஸ்ரவேல் புத்திரர் வேலையைவிட்டு ஓடிவிடவில்லையே; எப்பக்கத்திலிருந்து எதிர்ப்புகள் வராது என்று நினைக்கிறாயோ, அந்தப் பக்கத்திலிருந்துதான் முதல் கஷ்டம் எழும்பும். ஆனால், “தேவன் நம் பட்சத்தில் இருப்பாரானால் நமக்கொதிராய் நிற்பவன் யார்?” இப்படி, எத்தனையோ வாக்கு களைத் தேவன் வேதாகமத்தில் தந்திருக்கிறார். ஏன் தெரியுமா? பாவம் நிறைந்த இவ்வுலகில் தேவனுடைய எந்தவொரு வேலைக்கும் அதைச் செய்யும் பிள்ளை களுக்கும் இடைஞ்சல்கள் வரும் என்பதனால்தான். உலக மனிதர்களும், உலக தலைவர்களும்கூட உன்னை விளங்கிக்கொள்ளா விட்டாலும் கர்த்தர் உன்னை சரியாகவே நடத்துவார். அதேபோல பிறருக்கு எதிராக நாமும் மனுக்களை எழுதாமல் இருப்போமாக.

“தேவனே, நீர் செய்ய நினைத்த எதுவும் தடைப்படாது என்பதை அறிந்து எதற்கும் பயப்படாமல் உமக்கென்றே வாழ பெலன் தாரும். ஆமென்.”

வருமானத்திற்கு நஷ்டம்

‘இப்போதும் ...வருமானத்திற்கு நஷ்டம்
வரும்...’ (எஸ்ரா 4:13)

மனுவர் எத்தனைவிதமாக ஆதாயத்தைத் தேடுகிறார்கள்! பிலிப்பி பட்டணத்திலே குறி சொல்லுகிறதினால் தன் எஜமான்களுக்கு மிகுந்த ஆதாயத்தை உண்டாக்கின் ஒரு பெண் இருந்தாள். அவளைப் பிடித்திருந்த குறி சொல்லும் ஆவியை கிறிஸ்துவின் நாமத்தினாலே பவுல் தூரத்திலிட்டார். இதனால் தங்கள் ஆதாயத்து நம்பிக்கை அற்றுப்போயிற்று என்று கண்டு, ஆத்திரமடைந்த அந்த எஜமான்கள் பவுலையும் சீலாவையும் பிடித்து அடித்து சிறைச்சாலையின் உட்காவலறையிலே காவல்வைத்தார்கள். அதை ஆவியைத் தூரத்தி நன்மை செய்த பவுலுக்கு துன்பம்தான் மிஞ்சியது.

அந்நாட்களில் எருசலேமில் தங்கியிருப்பவர்கள் தங்களை ஆளுகை செய்த புறஜாதி ராஜாவுக்கு வரியும் தீர்வும் கட்டவேண்டியது கட்டாயமாகும். இதனால் ராஜாவுக்கு நல்ல ஆதாயம் கிடைத்தது. ஆனால் எருசலேமுக்குத் திரும்பிய இஸ்ரவேல் புத்திரரோ ஆலயத்துக்கு அஸ்திபாரம் போடுவதில் அக்கறை காட்டியதுடன் அதைச் செய்தும் முடித்துவிட்டனர். அதற்குத் தேவையான சகல உதவிகளும் அவர்களுக்குக் கிடைத்துக்கொண்டே இருந்தது. ஆலயம் எழும்புமானால் தமக்கு அது பாதகமாக முடியும் என்று நினைத்த அங்கிருந்த புறவினத்தார், வேலையைத் தடுக்கும் முயற்சியில் மும்முரமாக இறங்கினார். தம்மால் அது கடினம் என்று கண்டவர்கள் ராஜாவின் மனதை ஆதாயம் என்ற பெயரில் குழப்ப எத்தனித்தனர். ஆலயக் கட்டிடம் கட்டப்பட்டால் மீண்டும் இஸ்ரவேலர் பலப்பட்டுவிடுவேர்; அதன்பின் இதுவரை செலுத்திய அல்லது செலுத்தவேண்டிய வரியையும் தீர்வையும் தரவோ, கட்டாய வேலை செய்யவோ மாட்டார்கள்; இதனால் ராஜாவுக்கு வருமானம் குறையும் என்று எழுதி அனுப்பினார்கள். ஆதாயத்தைக் காட்டி வேலையை நிறுத்த எத்தனித்தன் இந்த புறவினத்தார். ஆகவே, ஆதாயத்தை நினைத்து வேலையையே நிறுத்த உத்தரவிட்டான் ராஜா(எஸ்ரா 4:21).

அந்த எஜமான்களுக்கு பவுலினால் ஆதாயம் போனது. இந்தப் புறஜாதி ராஜாவுக்கு இஸ்ரவேலரினால் கிடைக்கும் ஆதாயம் தடைப்பட்டுவிடும் என்ற பயம் உண்டானது. இன்று நாம் ஆண்டவருக்குக் கீழ்ப்படிந்து ஜீவிப்பதால் உலகம் நம்மால் அனுபவிக்கக்கூடிய இலஞ்ச ஆதாயத்தை இழந்துபோகலாம். இதனால் நமக்கு சிறைவாசமோ தடைகளோ நேரிடாவிட்டாலும் மறைமுகமான வழிகளில் நமக்கு உபத்திரவும் வரலாம். ஆனாலும் சாலையே ஆதாயமாகக் கொண்டுள்ள நாம், இந்த உலகம் தரும் எந்தவொரு துன்பத்தின் நிமித்தமும் துவண்டுபோகக் கூடாது. ஏனெனில் “யேகோவாயீரே” தேவன் நம் தேவன்.

“எமக்காக யாவையும் செய்து முடித்தவரே, நான் உலகத்திற்குப் பயந்து வாழாமல் என்றும் உம்மையே நம்பி வாழ கிருபை செய்யும். ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

நவம்

27

திங்கள்

தந்திரமான பரிவு

...நாங்கள் அரமனை உப்புத் தின்கிறபடியினால். ராஜாவுக்குக் குறைவுவரப் பார்த்திருக்கிறது எங்களுக்கு அடாதகாரியம்' (எஸ்றா 4:14)

தமக்கு நயம் வேண்டி, உரியவரைக் கைக்குள் போட்டு, காரியத்தைக் கச்சிதமாக முடிக்கிறவர்கள் இன்று மாத்திரமல்ல, அன்றும் இருந்தார்கள். ஆழானுக்கு மொர்தெகாயையும் யுத ஜாதியையும் அழிக்கவேண்டும். ஆனால் எஸ்தர் ராணியின் நிமித்தம் அது கூடாத காரியமாயிருந்தது. காரியம் ஆகவேண்டுமானால் ராஜாவின் மனதைத் திருப்பவேண்டும். ஆகவே, அவர்கள் ஒருவிதமான ஜனங்கள் என்றும், அவர்களுடைய பழக்கங்கள் சரியில்லை என்றும், அது ராஜ்யத்துக்கும் நல்லதல்ல என்றும் ராஜாவின் மனதை தந்திரமாக நஞ்சுப்பினான். ராஜாவுக்கும் ராஜ்யத்துக்கும் நல்லது நினைப்பவனாக நடித்தவனிடம் ராஜா ஏமாந்துபோனது வியப்பல்ல.

அதேவிதமாகத்தான், அன்று ஏருசலேமில் குடியிருந்த புறவினத்தாரும் ஏதோ ராஜாவுக்காக பாடுபடுகிறவர்கள்போல தம்மைக் காட்டிக்கொண்டார்கள். ராஜாவுக்கு ஏற்படும் நஷ்டத்தில் தங்களுடைய பங்குண்டு என்றார்கள். "நாங்கள் அரமனை உப்பைத்தான் தின்கிறோம், ராஜ தயவில் வாழுகிறோம்" என்று சொல்லி ராஜாவின் மனதையே தொட்டுவிட்டார்கள். ஏதோ ராஜாவுக்கு குறைவு வருவதைக் கண்கொண்டு பார்த்திருக்க முடியாதவர்களைப்போலவும், ராஜாவில் மிகவும் கரிசனையுள்ளவர்களைப்போலவும் வேஷம் போட்டார்கள். இது ஒருவித தந்திரமான பரிவு. ஆனால் அவர்களுடைய உள்நோக்கம் முழுவதும் எப்படியா வது ஆலயம் கட்டாதபடிக்கு ராஜாவின் அனுமதியோடு இஸ்ரவேல் புத்திரரை தடை செய்வதே தவிர வேறு எதுவுமே இல்லை.

இரண்டு விடயங்கள் உண்டு. ஒன்று, தேவன்தாமே ஒரு மனிதனை உயர்த்த விரும்பினாலும், எந்தவொரு காரியத்தைச் செய்ய சித்தங்கொண்டாலும், அதைத் தடைப்பன்ன யாராலும் கூடாது. அன்று ஆலய வேலைகள் தடைப்பட்டதுதான்; ஆனால் அது தற்காலிகத் தடையே. பின்னர் ஆலயம் கட்டி எழுப்பப்பட்டது. ஆகவே, யார் என்ன சதி செய்தாலும், கர்த்தர் நமக்கொரு பொறுப்புத் தருவாரானால் நாம் பயமின்றி முன்செல்லலாம். அடுத்தது, அந்த ஆழானைப்போலவும் ஏருசலேமில் குடியிருந்த இந்த புறவினத்தார்போலவும் இன்றும் நம் மத்தியிலும் அநேகர் இருப்பதுதான் வெட்கத்துக்குரிய காரியம். தாம் நினைத்த காரியம் ஆகவேண்டுமானால் உலகத்தின் காலிலும், பிசாசின் கரங்களிலுங்கூட விழ பலர் தயாராய் இருக்கிறார்கள்; இருந்திருக்கிறார்கள். இதனால் யார் பாதிக்கப்பட்டாலும் இவர்களுக்குக்குக் கவலையில்லை. இப்படிப்பட்ட குணங்கள் நம்மில் இருக்குமானால் இன்றே மனந்திரும்புவோம். ஏனெனில் தேவனே எப்போதும் வெற்றி பெறுகிறவர்.

"அனைத்திற்கும் ராஜாவே, உமக்கே உரிய மேன்மையை கனத்தை செலுத்தி, உம்மையே சார்ந்து, உமக்காகவே வாழ கிருபை செய்யும். ஆமென்."

அனுதினமும் தேவனுடன்

60

சுத்தியவசன வெளியிடு

நவம்
28
செவ்வாய்

எழுதி வைப்போம்

‘நீங்கள் அனுப்பின மனு நமது சமுகத்தில் தீர்க்கமாய் வாசிக்கப்பட்டது’ (எஸ்றா 4:18)

மற்றவரைக் குற்றப்படுத்தி அவரது முழு வாழ்வையுமே நாசப்படுத் திலிட எண்ணும் ஒருவர், அக்குற்றத்தை நிருபிக்கவேண்டும் என்பதற்காக ஏதேனும் வழிமுறைகளைக் கையாளுவர். அதில் முக்கியமானது எழுத்தில் பொறிக்கப்பட்ட நிருபணம். அநேக வருடங்களுக்குமுன், ஒருவர் ஒரு ஸ்தாபனத்தில் பணிபுரியவேண்டுமென்று வந்தார். அவர் வந்தபின்னர் சில முக்கிய பொருட்கள் காணாமற்போயின. இவரைக் குறித்த முழு விபரமும் அறியமுடியாத பட்சத்தில் இவரை விசாரித்த புலனாய்வு பொலீஸ் அதிகாரி, இவரது தினப் பதிவேட்டை வாங்கி எடுத்தார். அதிலிருந்த சில ரச்துகளைக் குறித்து எழுதப்பட்டிருந்த குறிப்புகளின் அடிப்படையில், பல உண்மைகள் வெளியாகின. உடனே அவர் பணியிலிருந்து நீக்கப்பட்டார்.

எருசலேமில் இருந்த புறவினத்தாரும், இந்த இஸ்ரவேலர் பிரச்சனைக் குரியவர்கள் என்று தாம் எழுதிய மனுவிற்கு அதாரம் தேடினார்கள். அதற்காக, ராஜாவின் பிதாக்களின் நடபடிகைகளை நினைவுப்படி, அவற்றை சோதித்துப் பார்த்து காரியங்களைக் கண்டறியலாம் என்று எழுதி அனுப்பினார்கள். ‘அந்தப் பட்டணம் கலகமும் ராஜாக்களுக்கும் பிரதேசங்களுக்கும் நஷ்டத்தை ஏற்படுத்துகிறதும், எப்பொழுதும் குழப்பம் விளைவிக்கிற பட்டணமாகவும் இருந்ததாலேயே அது பாழாக்கப்பட்டது’ என்றும் புஸ்தகங்களில் காணலாம் என எழுதினர். அதாவது பட்டணம் கட்டப்பட்டால் ராஜாவுக்கே ஆபத்து என்று ராஜாவுக்குப் பயம் உண்டாகத்தக்கதாக எழுதினர். அவர்கள் எழுதியதில் பிழையில்லை. அந்தப் பட்டணத்திற்கும், அதன் ஜனங்களுக்கும், சுற்றியிருந்த மக்கள் பயந்திருந்தது உண்மை. ராஜ்யங்களும் ராஜாக்களும் மெய்யாகவே பயந்தார்கள். ஏன்? இவர்களுடைய தேவன் பெரியவரும் வல்லமையுள்ளவருமாய் காரியங்களை நடப்பித்தார். ஆனால் இந்த உண்மையை இந்தப் புறவினத்தார் தமக்குச் சாதகமாக்கி ராஜாவைப் பயமுறுத்தி, வேலையைத் தடைசெய்ய முயன்றார்கள்.

எதையும் எழுத்து வடிவில் எழுதி வைப்பது நல்லது. வாய்ப்பேசு மாறிப்போகும் இந்நாட்களில், எழுத்திற்கு பெறுமதி அதிகம். அவை நன்மையான தாகவோ, தீமையானதாகவோ எழுதப்படலாம். ஆனால் நன்மையான காரியங்களும் சில சமயம் தீமையாக முடியலாம். தேவனின் வார்த்தையினை அடிப்படையாகக் கொண்டு நாம் எழுதிவைக்கும் எதுவும் வீண்போகாது. ஆகவே தியான வேளையிலே நம் இருதயத்திலே தேவன் பேசும் நற்காரியங்களை எழுதி வைக்கப் பழகுவோம். அது நமக்கும் சந்ததிக்கும் உதவும்.

“உமக்கு பிரியமானவற்றை மாத்திரம் வாசிக்கவும், எழுதவும் அது மற்றவர்களை உருவாக்க ஏதுவாக அமையவும் கிருபை தாரும். ஆமென்.”

நவம்

29

புதன்

எழுதியவை வீண்போகாது

‘நம்முடைய உத்தரவினால் சோதித்துப் பார்க்கும்போது...’
(எஸ்றா 4:19)

மரித்துப்போன தாயின் பொருட்களை ஒழுங்கு செய்துகொண்டிருந்த வாலிப் மகனின் கண்களுக்கு, தாயின் வேதாகமமும் குறிப்பேடும் அகப்பட்டன. அங்குமிங்கும் கோடிட்டு குறிப்புகள் எழுதப்பட்ட வேதாகமத்தில் 1சாமுவேலின் முதல் இரண்டு அதிகாரங்களில் கோடில்லாத வார்த்தையே காணப்படவில்லை. ஆச்சியத்தோடு குறிப்பேட்டைத் திறந்த மகனுக்கு திகைப்புண்டானது. “கார்த்தாவே, பத்து ஆண்டுகளாக ஜெபித்து உம்மிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்ட என் மகனை உமக்கென்று நான் கொடுத்துவிட்டதை எப்படி என் மகனிடம் தெரிவிப்பேன்? அன்னாள் பாக்கியவதி. நான் யார்?” என்று பெரியதொரு குறிப்பு எழுதப்பட்டிருந்தது. அன்றைய தினமே முழங்காற்படியிட்டு தன் வாழ்வை கார்த்தருடைய பணிக்காக ஒப்புக்கொடுத்துவிட்டான் அன்பு மகன்.

எழுதி வைத்தவற்றைச் சோதித்துப் பார்த்த ஒரு ராஜாவைக் குறித்து நேற்று சிந்தித்தோம். எருசலேமில் வசித்த புறவின் மக்கள் எழுதிய மனுவின்படி, அர்தசஷ்டா ராஜா, ராஜாக்களின் நடபடிகள் புத்தகத்தை சோதித்துப்பார்த்தான். அதிலே எழுதப்பட்டிருந்தவைகள் மேன்மையான காரியமாக இருந்தாலும், ஆலய வேலையைக் கடுத்து நிறுத்த எண்ணிய மக்களுக்கும், தன் ராஜ்ய பாரம் தளர்ந்துவிடக்கூடாது என்று எண்ணிய ராஜாவுக்கும், அக்குறிப்புகள் சாதகமாக இருந்தன. பட்டனம் கட்டி எழுப்பப்படுவதற்கோ அது பாதகமாய் அமைந்தது. நன்மையாக எழுதப்பட்டவை தவறான நோக்கத்திற்கு பயன்பட்டன. ஆனால், எஸ்தர் நூலின் சம்பவத்திலே, அகஸ்வேரு ராஜாவுக்கு நித்திரை வராததால் கால வர்த்தமானங்களின் புஸ்தகத்தை கொண்டுவரச் செய்து வாசிப்பித்தான். அதிலே அகாஸ்வேரு ராஜாவின் உயிரைப் பாதுகாத்த மொர்தெகாயைப்பற்றி எழுதப் பட்டிருந்தது. இதன்படி, ஆழான் மொர்தெகாயையும் அவனது ஐனங்களையும் அழிப்பதற்கு திட்டமிட்டது தெரியாமலேயே, மொர்தெகாயைக் களப்படுத்துவ தற்கு அழானே தெரிந்தெடுக்கப்பட்டான். ஆம், தேவனின் திட்டங்கள் எத்தனை ஆச்சியமானது! நாட்கள் கடந்தும் மொர்தெகாய் செய்த நன்மையான காரியம் எழுதி வைக்கப்பட்டதால் மறக்கப்படவில்லை.

நாம் செய்யும் நற்கிரியைகள் மறக்கப்பட்டுப் போகின்றன என்று கவலைப்படுகிறீர்களா? கவலையை விடுகள். அவை யாவும் எழுதப்பட்டு தேவ சந்திதியில் ஒருநாள் நிச்சயம் நினைவுகூரப்படும். அதேவிதமாக நமக்கு நன்மை செய்கிறவர்களின் விஷயங்களையும், தேவன் நமக்கு கற்றுத்தரும் பாடங்களையும், நற்காரியங்கள் ஒவ்வொன்றையும் நாழும் எழுதிவைப்போம். அது இன்றில்லாவிட்டாலும் ஒருநாளில் நிச்சயம் உதவும்.

“ஆண்டவரே, உம்மையும், எழுதிவைக்கப்பட்ட வேதாகமத்திலேதானே கண்டோம். நாழும் நன்மைகளை எழுதிவைக்க எமக்குக் கற்றுத்தாரும். ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

தடைகளைத் தாண்டி

‘உங்களுக்குச் செவிகொடுக்கிறது தேவனுக்கு முன்பாக நியாயமாயிருக்குமோ...’ (அப்.4:19)

இம்மாதத்தின் இறுதிநாளுக்கு வந்துவிட்ட நாம் மிக முக்கியமான ஒரு உண்மையை மறந்துவிடக்கூடாது. தேவனுடைய காரியம் ஒன்று நடை பெறும்போது அதற்கு எதிர்ப்புகள் நிச்சயமாக இருக்கும். இன்றைய நாட்களில் மாத்திரமல்ல, முற்பிதாக்களின் காலம், ராஜாக்கள் தீர்க்கத்தரிசிகளின் காலம், கிறிஸ்து இப்புமியில் வாழ்ந்த நாட்கள், அது திருச்சபை நாளுக்குநாள் பெருகின காலம் என்று எல்லாக் காலங்களிலும் தேவனுடைய காரியங்களுக்கு எதிராக எதிர்ப்புகளும் தடைகளும் தவிர்க்க முடியாததாகவே இருந்தது. தடைகள் வரலாம். வேலைகள் நிறுத்தப்படலாம். ஆனால் எப்போதும் இறுதி வெற்றி நமது ஆண்டவருக்குத் தான்.

தேவன், கோரேஸ் ராஜாவின் உள்ளத்தை ஏவி எழுப்பியதை அறியாத அர்தசஷ்டா, எல்லா அதிகாரமும் தன்னுடையதே என்பதைப்போல செயற்பட்டான். தன்னிடமிருந்து மறுஉத்தரவு பிறப்பிக்கப்படுவரை பட்டணம் கட்டப்படுவதை நிறுத்தும்படி கட்டளையிடுகிறான். இக்காரியத்தில் தவறவும் கூடாது என்றும், ராஜாக்களுக்கு நஷ்டமும் சேதமும் வரவேண்டியது என்ன என்று எழுதியவர் களுக்கு சாதகமாகவே உத்தரவிட்டான்.

இன்றைய வாசிப்புப் பகுதியிலே, பேதுரு யோவானால் வெளியரங்கமாக செய்யப்பட்ட அற்புத்தைக் கண்ட ஐனங்கள் அவர்கள் பேச்சைக் கேட்க ஆவலாய் இருந்தார்கள். இதைக் கண்ட அதிகாரிகளும் ஆலோசனை சங்கத்தாரும் இவர்களைத் தடுத்து பயமுறுத்த எண்ணி, அவர்களைப் பயமுறுத்தி, இயேகவின் நாமத்தைக் குறித்துப் பேசவும், போதிக்கவும் கூடாதென்று கட்டளை இட்டார்கள். அதற்காக பேதுருவும் யோவானும் சோர்ந்துபோகவில்லை. அவர்கள் இன்னும் பெலனடைந்து, அதிகதிகமாகக் கிரியைச் செய்தார்கள் என வாசிக்கிறோம்.

இந்த இரு சம்பவங்களோடு ஒப்பிடும்போது, இன்று ராஜ இடையூறுகளோ, அதிகாரிகளின் உபத்திரவங்களோ நமக்கில்லை. என்றாலும் கவிசேஷத் திற்கு பலவித தடைகளும் பயமுறுத்தல்களும் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. அவற்றின் மத்தியிலும் சுயாதீனமாக தேவனுக்காகச் செயற்படக்கூடிய கிருபையின் நாட்களிலேயே நாம் வாழுகிறோம். அப்படியிருக்க ஏன் தயக்கம்? ஏன் பாரா முகம்? இது கர்த்தருடைய கவிசேஷம்; கர்த்தருடைய ஊழியம். முற்றிலும் தடைகள் வருவதற்கு முன், தற்போதைய சிறு சிறு தடைகளைத் தாண்டி நூனமாக தீவிரமாக வேலை செய்வோமாக.

“என் சபையைக் கட்டுவேன். பாதாளத்தின் வாசல்கள் அதை மேற்கொள்வதில்லை என்று வாக்கு அருளியவரே, உமக்காக தெரியமாய் செயற்பட வேண்டிய பெலனைத் தாரும். ஆமென்.”

மூச்சு

1

வெள்ளி

என் கிரட்சகர் என் அடைக்கலம்

‘கார்த்தர் உன்னுடனே இருக்கிறார்’ (லூக். 1:28)

‘கார்த்தர் தமது ஜனத்துக்கு அடைக்கலமும்...அரணான்

கோட்டையுமாயிருக்கிறார்’ (யோவேல் 3:16)

தேவ கிருபையினால் மறுபடியும் ஒரு கிறிஸ்மஸ் காலத்தினுள் கடந்து வந்திருக்கிறோம். நெருக்கங்களும், வேதனைகளும், இரத்தக் களாரிகளும் நிறைந்திருக்கும் இந் நாட்களில், கிறிஸ்மஸ் தரும் இனிய செய்திதான் என்ன? “அவர் தமது ஜனங்களின் பாவங்களை நீக்கி அவர்களை இரட்சிப்பார்” அவர் யார்? “இயேசு” அவரே “இம்மானுவேல்” ஆம், “அவர் நம்மோடிருக்கிறார்” (மத. 1:21,23). இம்மானுவேல் என்பதற்கு தேவன் நம்மோடிருக்கிறார் என்று அர்த்தம். இந்த நத்தார் நாட்களில் நாம் சிந்திக்கவேண்டிய அன்பின் செய்தி இது.

மகத்தான தேவனின் திட்டத்திற்கு, தான் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டிருப்பதை கண்ணி மரியாள் அறியாதவளாயிருந்தாள். ஆகவே, அவளைச் சந்தித்த காபிரியேல், “நீ கர்ப்பவதியாகி ஒரு குமாரனைப் பெறுவாய்” என்று திடுக்கிடும் செய்தியை நேரடியாகக்கறாமல் “கிருபை பெற்றவளே, வாழ்க! கார்த்தர் உன்னுடனே இருக்கிறார்” என்னும் செய்தியை முதலில் கூறி, அவளைத் திடப்படுத்தி, பெலப்படுத்துவதைக் காண்கிறோம். தேவாலயத்தில் சிமியோன், எதற்காகக் காத்திருந்தார்? “இஸ்ரவேலின் அழுதலைக் காணத்தானே”. இவ் அழுதல் இயேசுவுக்கடாக உலகம் முழுவதற்கும் கொடுக்கப்பட்டதல்லவா.

அன்று மரியானுடன்கூட இருந்தவர் நம்முடனும் கூடவே இருக்கிறார். அன்று அவள் கர்ப்பவதியானபோது எத்தனை இன்னல்களைச் சந்தித்திருக்கக் கூடும்? அவைகளின் மத்தியிலும் மரியானுக்கு அடைக்கலமாயிருந்தவரே, நமக்கும் அடைக்கலமாயிருக்கிறார். இரட்சிப்புக்குக் காத்திருந்த இஸ்ரவேலுக்கு அழுதலளிக்க வந்தவர், இன்று நம்மையும் அழுதல்படுத்தி பெலப்படுத்துகின்றார். இரட்சகராக வந்தவர் தமது வேலை முடிந்தது என்று விட்டுவிடாமல், முடிவு பரியந்தம் நம்மோடிருப்பதாக வாக்களித்துள்ளார். யோசபாத்தின் பள்ளத்தாக்கில் நியாயாதிபதியாக வீற்றிருக்கும்போதும், குரியனும் சந்திரனும் இருண்டுபோகும் போதும் கார்த்தர் தமது ஜனத்துக்கு அடைக்கலமாயிருப்பார் (யோவே. 3:12-16). சீயோனில் வாசம்பண்ணும் கார்த்தருடன் நாழும் இருப்போம். அல்லேலூயா.

இதனை வாசித்துக்கொண்டிருக்கும் சகோதரனே, சகோதரியே, இந்த நிச்சயமற்ற வாழ்விலே, அடுத்த நிமிடம் என்ன ஆபத்து நேரிடுமோ என்று நீ அங்கலாய்த்துத் தவிக்கிறாயா? பாதுகாப்பின்றி கலங்குகிறாயா? இருப்பிடமின்றி அலைகிறாயா? இழப்புக்களையும், தோல்விகளையும் தாங்கமுடியாமல் துடிக்கிறாயா? உன் இரட்சகராம் இயேசு, இம்மானுவேலாக உன்னோடே இருக்கிறார். அவரே உனக்கு அடைக்கலமும் அரணும் கோட்டையுமானவர். எனவே தேவ பின்னையே எப்பொழுதும் என்ன வந்தாலும் நீயோ திடமனதாயிரு.

“என்னோடுகூட இருப்பதாக வாக்களித்து, என்னோடிருப்பவரும் என் அடைக்கல முமானவரே, உமக்கே துதியும் ஸ்தோத்திரமும் உண்டாவதாக. ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

இருளிலே உதிக்கும் ஓளி

‘இருளில் நடக்கிற ஜனங்கள் பெரிய வெளிச்சத்தைக் கண்டார்கள். மரண இருளின் தேசத்தில் குடியிருக்கிறவர் களின்மேல் வெளிச்சம் பிரகாசித்தது’ (ஏசா. 9:2)

கடைசிக்கால அடையாளங்கள் திட்டவட்டமாக நிறைவேறிக் கொண் டிருக்கும் இந் நாட்களிலே, இருஞும், அந்தகாரமும் நம்மைப் பயமுறுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. பத்தமான சூழ்நிலைகளும், எதிர்ப்பாராத சம்பவங்களும், யுத்தங்களும், பூமியதிர்ச்சிகளும் நம்மை நிச்சயமற்ற நிலைமைக்குள் இழுத்துச் செல்கின்றன. காரியம் இப்படியிருக்க நமக்கொரு கிறிஸ்மஸ், அதற்கொரு கொண்டாட்டம் அவசியம் தானா? இப்படி நம்மில் எத்தனைபேர் பகுத்தறிவுக் கேள்விகளை எழுப்புகிறோம்?

ஆம், கிறிஸ்துவின் பிறப்பை நினைவுக்கு இதுதான் தகுந்த சமயம். ஏனெனில் இருளிலே நடக்கிறவர்களுக்குத் தானே வெளிச்சம் அவசியம். மரண இருளின் தேசத்தில் குடியிருக்கிறவர்களின் மேல்தானே வெளிச்சம் பிரகாசித்தது. இவ்வார்த்தைகள் நமக்கு உற்சாகம் கொடுக்கிறதல்லவா! அன்று, மரியானும் யோசேப்பும் தமது சொந்த இடத்தைவிட்டு, வீட்டைவிட்டு, அந்நிய இடத்தில் தங்க இடம் தேடியலைந்தார்கள். சத்திரங்களும் வீடுகளும் அவர்களுக்கு தமது வாசல்களை அடைத்தன. மாட்டுக்கொட்டிலே தஞ்சம் ஆயிற்று. பிரசவத்தின் போது மரியாள் எத்தனையாய்ப் பாடுபட்டிருப்பாள். இயேசு பாலனுக்கோ ஒரு முன்னணையே படுக்கையாயிற்று. அது மாத்திரமா, மேசியா பிறந்த செய்தி கேட்ட மாத்திரத்தில் யூதேயா தேசமெங்கும் மரண ஒலம் உண்டானது. பாவமறியாப் பாலகர்கள் கொலையுண்டார்கள். இப்படியான ஒரு சூழலில் தான் வெளிச்சம் உண்டானது.

இரண்டாயிரம் ஆண்டின் முன், இருளிலே உதித்த அதே வெளிச்சம், இருள் சூழ்நிதிருக்கும் இந்நாட்களிலும் மங்கிப்போகாமல் பிரகாசித்துக் கொண்டேயிருக்கிறது என்பதே நமக்கு வருகின்ற நற்செய்தியாகும். நாம் கடந்து சென்றுக் கொண்டிருக்கும் வேதனையான சூழ்நிலைகளுக்கூடாக ஏற்கனவே கடந்துசென்ற ஆண்டவர் தாமே, அவற்றை உணர்ந்தவராக நம் மத்தியில் ஒளியாயிருக்கின்றார். பாதுகாப்பற்ற சூழ்நிலையில் அவர் தாமே தமது மக்களுக்கு அடைக்கலமாயிருக்கிறார். (“அந்த ஒளி இருளிலே பிரகாசிக்கிறது. இருளானது அதைப் பற்றிக்கொள்ளவில்லை” (யோவா.1:4))

ஆகவே, தேவயின்னையே, இன்று உன் வாழ்வானது இருஞ்குள் அகப்பட்டதுபோல தோன்றினாலும், கலங்காதே. இருள் உன்னை விழுங்கி விடாதபடிக்கு உனக்கு ஒளியாயும், அடைக்கலமாயும் இருப்பவரை இறுகப் பிடித்துக் கொள்வாயாக. அந்த ஒளி கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவே. அவர் உன்னை இருளின் மத்தியிலும் வழி நடத்திச் செல்லுவார்.

“இருண்ட வாழ்வில் திகைத்து நின்ற எனக்கு ஒளியாய் வந்துதித்த என் இயேசுவே, நன்றியோடே உம்மைத் துதிக்கின்றேன். இருள் என்னை முடிக் கொள்ளாதபடி உமது ஒளியில் நித்தமும் என்னை நடத்தும். ஆழமென்.”

இலைசம்
3
நூயிறு

இரட்சீப்பும் அடைக்கலமும்

‘உன்னதமானவரின் மறைவிலிருக்கிறவன்... என் இரட்சீப்பை அவனுக்குக் காண்பிப்பேன்’ (சங். 91:1.16)

மிக வேகமாகக் கடந்து சென்றுவிட்ட இவ்வாண்டின் இறுதியிலே, கர்த்த நுடைய செய்தி யாது? என்று நாம் சிந்தித்ததுண்டா? இரண்டாயிரம் ஆண்டு களின் முன் இரட்சகர் பிறந்தார் என்னும் செய்தி இன்றும் நமக்கு நற்செய்திதான். இதை நாம் வருடந்தோறும் கொண்டாடினாலும், இந்த நாட்களிலே தேவன் நமக்கு புதிய அழுதலைத் தர அழுத்தமாயிருக்கிறார் என்று விசுவாசிக்கின்றேன். கிறிஸ்மஸ் காலம் அழுத்தத்தின் காலம் என்பார்கள். உண்மைதான். நாம் எப்போதும் எந்நானும் அழுத்தமாயிருப்பது அவசியமே. காலம் சமீபமல்லவா!

நெருக்கங்கள் இழப்புக்கள் நிறைந்ததும், எதிர்கால நம்பிக்கையற்றது மான விநோதமான காலத்துக்கூடாகச் சென்றுகொண்டிருக்கும் நமக்கு, “நம் மோடு இருப்பேன்” என வாக்களித்த ஆண்டவர் தரும் கிறிஸ்மஸ் பரிசுதான் என்ன? வீடும் வாசலுமா? செல்வமும் செழிப்புமா? எதிர்கால நம்பிக்கையும், நாட்டின் எதிர்பாராத மாறுதலுமா? உண்மைதான் இவை யாவும் மனுஷராகிய நமக்கு அவசியமே. உண்ண உணவும், உடுக்க உடையும் மிக அவசியமான தாகும். இவை எல்லாம் நமக்குத் தேவை என்பதை நம் பரம பிதா அறிந்திருக்கிறார். ஆனால், இந்நாட்களில் இவற்றைப் பார்க்கிலும் நமக்கு அதிகம் தேவை யானது என்ன என்பதையும் அவர் அறிந்திருக்கிறார். கிறிஸ்துவுக்குள் அருமையான அனுதினமும் தேவனுடன் சத்தியவசன வாசகர்களே, “உங்களுக்கு இன்னது தேவை என்று அவர் அறிந்திருக்கிறார்” (மத்.6:32).

அழும், இந் நாட்களில் 91ம் சங்கீதத்தைக் கருத்தோடு தியானிப்போமாக. இந்த சங்கீதத்தை எழுதியவர் யார் என்பது தெளிவாகத் தெரியாவிட்டாலும், பயங்கரமான அனுபங்கள் மத்தியிலும் தனக்குக் கிடைத்த அடைக்கலத்தையும் தாபரத்தையும் இந்த சங்கீதக்காரர் அனுபவித்து எழுதியிருப்பது நமக்குப் புலனாகிறது. தேவன் நமக்கு பிரச்சினை இல்லாத, அபத்தில்லாத உலகத்தை வாக்களிக்கவில்லை. அபிரகாமுக்கு கானானை வாக்களித்தபோதும் அங்கே வேறு பல ஜாதியினர் வாழ்ந்திருந்தனர். அவர்களோடு முட்டி மோதவேண்டிய சந்தர்ப்பங்கள் இஸ்ரவேலருக்கு இருந்தது. நாம் வாழும் இந்த உலகம் அபத்து நிறைந்ததாயினும், அபத்திலும் தமது உதவி, பாதுகாப்பை நமக்கு தேவன் வாக்களித்திருக்கிறார் என்பதே நமக்கு வரும் நற்செய்தி. அன்று இஸ்ரவேலரைப் பல அபத்துகளிலிருந்து காத்தார், ஏரோதின் கொலைவெறிக்கு மத்தியிலே குழந்தை இயேசுவையும் காத்தருளினார், இன்று நமக்கோ இரட்சீப்பும் அடைக்கலமும் தர வல்லமையுள்ளவராய் இருக்கிறார். எனவே நாம் அவருடைய செட்டைக்குள் அடைக்கலம் புகுவோமாக!

“என் இரட்சீப்பும் அடைக்கலமுமானவரே, எல்லா சூழ்நிலைகளுக்கும் மத்தியில் என்னை காத்துக்கொள்ளுமாறு வேண்டுகின்றேன். ஆமென்.”

இலை

4

தின்கள்

வாசிப்பு: யாத. 33:18-23, லூக். 1:26-37

உன்னதமானவரின் மறைவிடம்

உன்னதமானவரின் மறைவிலிருக்கிறவன்...

(சங். 91:1)

“அடைக்கலத்தின் கீதம்” என அழைக்கபடும் 91ம் சங்கீதமானது, மீப்பர் உதித்த செய்தியைக் கொண்டாடும் நமக்கு எதைத்தான் கறைக்கடும்? பாதுகாப்பற் இன்றைய குழந்தையிலும், இச் சங்கீதத்தினாடே தேவாவி யானவர் நம்முடன் நிச்சயமாய் பேசுவார் என்று நான் விசுவாசிக்கின்றேன்.

“உன்னதமானவர்”, “சர்வத்துக்கும் உயர்ந்தவர்” இவர் யார் என உன்னாந்து கொள்ளாதவிடத்து, கிறிஸ்மலின் நற்செய்தியையும் உன்னாந்து கொள்வது நமக்குக் கடினமே. நமது ஆண்டவரின் நாமங்களில் ஒன்று “உன்னதமானவருடைய குமாரன்” என்பதாம்(லூக்.1:22). தேவதூதன் மரியாளி டம், “உன்னதமானவருடைய பலம் உன்மேல் நிழலிடும்; ஆதலால் உன்னிடம் பிறக்கும் பரிசுத்தமுள்ளது, தேவனுடைய குமாரன் எனப்படும் என்றான்”(லூக்.1:35). உன்னதமானவருடைய பலத்தால் மரியாளின் வயிற்றில் உன்னதமான வருடைய குமாரன் தோன்றினார். அவர் உன்னதங்களில் வாசம்பண்ணியும், நமக்காக தமது ஒரேபேறான குமாரனை பரிசுத்த குமாரனாகத் தந்தருளும் அளவுக்கு அவர் உன்னதமானவராகவே இருந்தார். இப்படியான ஒரு அன்பின் செயலைச் செய்ய, யாரால் கூடும்? பாவம் நிறைந்த உலகினுள் பரிசுத்தரை அனுப்பி வைத்த அவர் உன்னதமானவரே!

இந்த உன்னதமானவரிடத்திலே ஒரு மறைவிடம் உண்டு. இதனை இந்த சங்கீதக்காரர் மாத்திரமல்ல, மோசேயும் தனது வாழ்வில் அனுபவித்திருந்தார். “இதோ என்னண்டையிலே ஒரு இடம் உண்டு; நீ அங்கே கன்மலையிலே நின்று என் மகிழை கடந்துபோகும்போது, நான் உன்னை அந்தக் கன்மலையின் வெடிப்பிலே வைத்து, நான் கடந்துபோகும் மட்டும் என் கரத்தினால் உன்னை மூடுவேன்”(யாத. 33:21,22) என்று கர்த்தர் கூறி, கன்மலையின் வெடிப்பிலே மோசேயை மறைத்து வைத்தவர் தேவன்தானே.

ஆம், தேவபிள்ளையே உன்னதமானவர் நமக்கென ஒரு மறைவிடம் வைத்துள்ளார். அந்தக் கன்மலை கிறிஸ்துவே; அவர் நமக்காகக் கல்வாரியிலே பிளவுண்டார். அந்தப் பிளவுக்குள் நாம் புகுந்துகொள்ளும்போது, அவர் நம்மை மறைத்து வைத்துப் பாதுகாக்கின்றார். இந்த மறைவுக்குள் நீ வர ஆயத்தமா? “நீர் எனக்கு மறைவிடமாயிருக்கிறீர்; என்னை நீர் இக்கட்டுக்கு விலக்கிக் காத்து, இரட்சண்யப் பாடல்கள் என்னைச் சூழ்ந்துகொள்ளும்படி செய்வீர்”(சங்.32:7). என்ற தாவீதின் ஜெபத்தை இன்று நமதாக்கிக்கொள்வோமாக. கொண்டாட்டங்கள் மத்தியில் இம் மறைவிடத்தை மறந்துவிடாது அவரண்டை சேருவோமாக. “உன்னதமானவரே, நீர் எனக்கு ஏற்படுத்தி வைத்திருக்கும் சிலுவையின் மறைவிடத்திற்காக ஸ்தோத்திரம் ஜ்யா. இந்நாளிலே அந்த மறைவிடத்துள் என்னையும் மறைத்துக் கொள்ளும். ஆமென்.”

மறைவிடம் அவசியம்

‘உன்னதமானவரின் மறைவிலிருக்கிறவன்...’

(சங். 91:1)

மறைவிடத்தில் மறைந்திருப்பது நம்மில் பலருக்குப் பிரியமற்ற விடயம். முன் வரிசையிலே நிற்கவும், வெளியரங்கமாக செயற்படவும், மற்றவர்களினால் புகழப்படவுமே அதிகமாக யாவரும் விரும்புவார். அது கிடைக்கத் தவறினால் அதிருப்தியும், அதைரியமும் தான் மிஞ்சகிறது.

பிரியமானவனே, பலவேளைகளில் நீ மறைந்திருக்க வேண்டியது அவசியம். மறைவில் உன்னால் பெரிய பெரிய காரியங்கள் செய்யமுடியாமல் போகலாம். உன்னைச் சிறந்தவனாக காட்டிக்கொள்ள வாய்ப்பற்றுப்போகலாம். அற்புதங்கள் செய்து காட்ட முடியாமலும் போகலாம். யோவான்ஸ்நான்கன் அற்புதம் செய்யவில்லை. சமூக சேவைகள், தான் தருமங்கள் செய்யவில்லை. மாறாக, “ஒளியைக் குறித்து சாட்சி” கொடுக்கும் ஒரு சத்தமாகவே இருந்தான். வனாந்தரத்திலே தன்னந்தனியனாக ஜீவித்த இந்த மனுஷனைக் குறித்து இயேசு கூறிய சாட்சி என்ன? “ஸ்தீர்களிடத்திலே பிறந்தவர்களில் யோவான் ஸ்நான்களைப் பார்க்கிலும் பெரியவன் ஒருவனும் எழும்பினதில்லை” என்பதே. நீ மறைந்திருந்தாலும் தேவன் உன்னை உயர்த்துவார்.

பிரியமானவனே, நீ மறைந்திருக்க வேண்டியது அவசியம். சவுல், தாவீதின் உயிரைக் குடித்துவிடத் துடிப்பதை அறிந்த யோனத்தான், சவுலின் தீர்மானத்தை அறியும்வரை, தாவீதை ஒரு மறைவிடத்தில் ஒளிந்திருக்கும்படி ஆலோசனை கூறினான். கர்த்தராலே ராஜாவாக அபிஷேகம் பண்ணப்பட்ட தாவீது ஏன் ஒளிந்திருக்கவேண்டும்? ஆனாலும், அவனது தலை உயர்த்தப்படும் வரை மறைந்திருக்க தேவன் அனுமதித்தார். தேவன் அனுமதிப்பதை உதறி விட்டு நாம் வெளியே வந்தால் ஆபத்துத்தானே மிஞ்சம். தமது கூடாரத்தின் மறைவிலே தன்னை ஒளித்து வைத்தார் (சங்.27:5) என்று தானே தாவீது பாடினார்!

பிரியமானவனே, இந்த நாட்கள் கொண்டாட்ட நாட்களாக இருந்தாலும், நமக்கோ இவை மறைவிடத்தில் தரித்து நிற்கும் நாட்களாயிருக்கட்டும். உலக இரட்சகர் முதலில் மாட்டுத்தொழுவுத்தில் மறைவாகவே இருந்தார். கர்த்தர் தம் ஹழியக்காரர்களையும் மனுஷரால் அறியப்படாத மறைவிடங்களிலிருந்துதான் அழைக்கிறார். மறைவான வழிகளிலும், வேலியோரங்களிலும் நின்றவர்களே, எஜமானின் விருந்து வீட்டை நிரப்பினார்கள். ஆகவே சகோதரனே, பாதுகாப்பிற் காக மாத்திரமல்ல, தேவனால் நீ உயர்த்தப்படுவதற்காகவும், மனுஷர் காணும் இடங்களை விட்டு ஒடி, உன்னதமானவரின் மறைவுக்குள் அவர் நியமித்த காலம் வரையிலும் தரித்து நிற்க உன்னை ஒப்புக்கொடுப்பாயா?

“என் மறைவிடமாகிய கர்த்தாவே, நீ என்னை உயர்த்தும் வரைக்கும் உமது மறைவுக்குள் என்னைப் பூரணமாக மறைத்துக்கொள்ளும். ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

68

சத்தியவசன வெளியீடு

சர்வ வல்லவரின் நிழல்

உன்னதமானவரின் மறைவிலிருக்கிறவன் சர்வவல்லவருடைய
நிழலில் தங்குவான்' (சங். 91:1)

குழ்நிலைகளினால் ஆபத்து ஏற்படும் காலத்தில், இச்சங்கீதத்தை அதிகமாக நாம் நினைவுக்கருவதுண்டு. ஆனால், இவ் ஆபத்துக்களிலும் பார்க்க, ஆவிக்குரிய வாழ்விலே நாம் எதிர்நோக்கும் ஆபத்துக்கள் எத்தனை பயங்கர மானவை என்பதை நாம் சிந்திக்கத் தவறி விடுகிறோம். அன்று யுதர்களுங்கூட, ரோம சாம்ராஜ்யத்திடமிருந்து தம்மை மீட்டுவிடும் மேசியாவுக்காகவே காத்திருந்தார்கள். ஆனால் வந்துதித்த மேசியாவோ, இழந்து போனவர்களைத் தேடி மிப்பதற்காக தம்மையே இழந்துவிட்டவராக மாட்டுக்கொட்டிலிலே வந்துதித்தார். மக்களுக்கு ரோமினால் வரக்கூடியதிலும் பார்க்க பெரிய ஆபத்து இருப்பதனை உணர்ந்தவராக, உன்னதமானவரினாலே அனுப்பப்பட்ட மறைவிடமாக வந்துதித்தார். இந்த மறைவிடத்திலிருக்க வாஞ்சையுள்ளவனுக்கு வருகிற நற்செய்தி இதுதான்; “நீ சர்வ வல்லவருடைய நிழலிலே தங்கியிருப்பாய்”

நமக்கு கிறிஸ்துவாகிய மறைவிடத்தை அளித்த உன்னதமானவர் தாமே சுட்டெரிக்கும் வாழ்வின் பிரச்சனைகள் ஆபத்துக்களிலும் நமக்கு நிழல் தந்து ஆறுதல்படுத்துகிறவராயிருக்கிறார். “தம் கரத்தின் நிழலினால் நம்மை மறைக்கிறார்”(ஏசா.51:16). நம்மைத் தாக்கும் வெயிலை அவர் அறிந்தவர். ஆகவே நமக்கு நிழல் அவசியம் என்பதையும் அவர் உணருகிறார். நாம் எத்தனை தடவை எரிக்கும் வெயில், கொட்டும் மழை போன்ற சங்கடங்களை அனுபவித்திருக்கிறோம். சிக்கித் தலித்திருக்கிறோம். ஆவிக்குரிய வாழ்விலும் கூட அப்படித்தான். ஆனாலும் நாம் அழிந்துபோனோமா? இல்லை. நமக்கு மறைவிடமாகிய கிறிஸ்து தாமே தம் கரங்களை விரித்து சிலுவையிலே தொங்கினார். நமக்கு வரும் அழிவிலும் ஆபத்திலும் நம்மைக் காக்கவென்றே தம் கரங்களை சிலுவையில் விரித்தார். அந்த கிருபையின் நிழலுக்குள் வந்து சேரும் ஒவ்வொருவனுக்கும் நிச்சயமாக இளைப்பாறுதல் உண்டு. அவன் அந்த மெய்யான நிழலிலே கூமாய்த் தங்கியிருப்பான்.

“இதோ ஒரு ராஜா நீதியாக அரசாளுவார். ...விடாய்த்த பூமிக்குப் பெருங்கன்மலையின் நிழலாக இருப்பார்”(ஏசா.32:1,2). பாவத்தைப் பரிகரித்து மரணத்தை ஜெயமாக விழுங்கிய கிறிஸ்துவின் சிலுவை நிழலுக்குள் நாம் இருக்கும்போதே நம் ஆவி, ஆத்தமா, சர்ரத்திற்குப் பாதுகாப்பு நிச்சயமே. ஆகையால் சகோதரனே, கன்மலையாம் கிறிஸ்துவின் அடைக்கலத்துக்குள் மறைவுக்குள் வந்துவிடுவோமாக. அவரது சிலுவையின் நிழல் உனக்கு நித்திய ஆறுதலளிக்கும். அவர் கிருபையின் நிழலில் நித்தமும் நாம் இளைப்பாறலாமே! “உலகத்தின் வல்லமைகள் யாவையும் பரிகரித்து வெற்றிகொண்ட சர்வ வல்லவரே, உமது சிலுவையின் நிழலுக்குள்ளே அடியேன் எப்பொழுதும் தங்கி இருக்க கிருபை ஈந்தருளும். ஆமென்.”

இலிசம்
7
வியாழன்

அடைக்கலமானவர்

‘நான் காந்த்தரை நோக்கி: நீர் என் அடைக்கலம்...’
(சங். 91:2)

மந்தை கூட்டத்தைவிட்டு வெகுதூரம் சென்றுவிட்ட ஆட்டுக்குட்டி, ஒரு ஒநாயின் கண்களில் அகப்பட்டுக்கொண்டது. ஆட்டுக்குட்டி தன் பலத்தையெல்லாம் சேர்த்து பாய்ந்து சென்று, அருகிலிருந்த கொட்டிலுக்குள் புகுந்துகொள்ளப் பார்த்தது. இது என்ன! மாட்டுக் கொட்டிலுக்குள் ஒரு குழந்தையா? பயந்துபோய் நின்ற குட்டியை இரு பிஞ்சக் கரங்கள் “வா வா” என்பதுபோல் அசைத்தன. குட்டியும் ஓடிச்சென்று, குழந்தைபடுத்திருந்த தொட்டிலின் கீழே படுத்துக் கொண்டது. குட்டியைத் தேடி ஒநாய் வர, அங்கே வந்த ஆட்டிடையர் ஒநாயைக் காண, மீதியைக் கேட்கவும் வேண்டுமா? அடிப்பட்ட ஒநாய் ஓடி மறைந்தது. ஆட்டிடையரோ பாலன் அண்டை முழந்தாளிட, குட்டியும் தன் எஜமானைக் கண்டுகொண்டது. குட்டி தன் குட்டிவாலை நன்றியோடு ஆட்டியது. குழந்தையும் புன்னகைத்தது. இது ஒரு பாட்டி சொன்ன கதை. என்றாலும் அடைக்கலமாய் வந்தவனை ஆண்டவர் ஆதரிப்பார் என்ற பாடம் இதில் உண்டல்லவா!

இஸ்ரவேவிலே, கைப்பிச்காய் ஒருவனைக் கொன்றுபோட்டால், நியாய விசாரணைக்குமுன், கொலைகாரன், பழிவாங்குகிறவன் கைக்குத் தப்பியிருக்கும் படி அடைக்கலப் பட்டணங்கள் அமைக்கப்பட்டன. அதற்குள் இருக்கும்வரை அவனுக்குப் பாதுகாப்புண்டு. ஆம், அடைக்கலம் என்பது, பாதுகாப்பைவிட சற்று மேலானது. விரோதியின் கண்களுக்கும், குழுமம் சூழ்நிலைக்குள்ளும் அகப்பட்டுவிடாமல் நம்மைப் பாதுகாப்பதோன்று. அடுத்தது, நம்மை எதிர் நோக்கும் ஆபத்து அருகில் அனுகவிடாமல், அவற்றைத் தாமே ஏற்று, நம்மை ஆபத்துக்கு விலக்கிக் பாதுகாப்பது. இதுவே “அடைக்கலம்” அளிப்பதாகும். ஆம், நமக்கு வர இருந்த தண்டனைகள் யாவையும், நம் மறைவிடமான இயேசு தாமே சிலுவையிலே ஏற்று, நம்மைத் தண்டனையிலிருந்து விடுவித்து, நமக்கு அடைக்கலம் அளிக்கிறவராய் இருக்கின்றார்.

“எனக்கு நெருக்கமுண்டான நாளிலே நீர் எனக்குத் தஞ்சமும் உயர்ந்த அடைக்கலமுமானீ”(சங்.59:16) என தாவீது தன் வாழ்வின் தேவனருளிய அடைக்கலத்தை பாதுகாப்பை நன்கு அனுபவித்தவனாகப் பாடுகிறார். தேவ பிஸ்னையே, சீயோனிலே நமக்கு மறைவிடமும் அடைக்கலமுமான ஒரு சூடாரம் உண்டு. அக்கூடாரத்தினுள் இருக்கும்வரை எத்தீங்கும் உன்னை அனுகிடவே முடியாது. பெரு வெள்ளம் போன்ற தீவினைகள் நம்மைச் சூழ்ந்திடுமும், உன்னதமானவர்தாமே உனக்கு அடைக்கலமாயிருப்பார்(ஏசா.25:4). அதனை நீயும் உன் வாழ்வில் அனுபவிக்கவேண்டுமா? இன்றைக்கே நீ கிறிஸ்துவின் அடைக்கலத்தினுள் வந்துவிடு. நீ சுகமாய் தங்கியிருக்கலாம்.

“சிலுவையிலே எனக்கு நிழல் கொடுத்து, இன்றும், ஆபத்துக்களில் எனக்கு அடைக்கலமாய் நிற்பவரே, நன்றியோடே உம்மைத் துதிக்கின்றேன். ஆமென்.”

என் கோட்டை

‘காந்தத் தான் என் கன்மலையும், என் கோட்டையும்,
என் ரட்சகருமானவர்’ (2சாமு 22:2)

மிக உயர்ந்ததும், பன்மடங்கு பலமுள்ளதுமான கோட்டை மதிலைப் பெயர்த்துவிடுவது இலகுவல்ல. எட்டுத்திக்கிலும் ஆயுததாரிகளின் தாங்கிகளும், சுற்றுப்புற மதிலைங்குமுள்ள துவாரங்களினுடாக நீண்டிருக்கும் போராயுதங்களும், தொலைதூரத்தில் வருகின்ற எதிரிகளையுங்கூட நிர்முலமாக்கிவிடும். ஆயுதங்கள், எதிரிகளை சேதப்படுத்தும்போது எதிரி, இரும்புக் கதவுகளாலான கோட்டை வாசலைத் தெருங்குவது சவாலான காரியமே. இப்படிப்பட்ட பலத்த பாதுகாப்பையே தேவன் நமக்கருளுகிறார். இது மக்தான செய்தியல்லவா! காந்தத் தொலைவின்றார், “பாபிலோன் வானபரியந்தம் ஏறினாலும், அது தன் பலமான அரணை உயர்த்தினாலும், அதைப் பாழாக்குகிறவர்கள் என்னிடத்திலிருந்து வருவார்கள்”(எரே.51:53). ஆம், இவ்வுலக பாதுகாப்பு நிச்சயமாக ஒருநாள் அழிந்துவிடும். பெருமை, ஆணவம், சுயபெலம் ஆகியவற்றைக் கோட்டையாகக் கொண்டவர்கள் அநேகர். இவர்களை பார்க்கிலும் பலவான் வரும்போது அவர்களுடைய இவ்வுலக பாதுகாப்பானது இடிந்து விழுவது உறுதி. “மதில்களுடைய உயர்ந்த அரணைக் கீழே தள்ளித் தாழ்த்தி தரையிலே தூளாக அழிப்பார்”(ஏசா.25:12).

பிரியமானவனே, நமக்கொரு கோட்டை உண்டு. எந்தப் பலவானும் அதனை அணுகிவிடமுடியாது. மோசேயும், ஜனங்களும் சிவந்த சமுத்திரக் கரையிலே நின்றபோது, தடையாய் நின்ற சமுத்திரத் தண்ணீர், சகல ஜனங்களும் கடந்தபோகும்வரை, இருபுறமும் கோட்டை மதிலாய் எழுந்து நின்று, எதிரியிடமிருந்து இஸ்ரவேலரைப் பாதுகாத்தது. அதனுடன் முடிக் கொண்ட எதிரி, தானே மடங்கடிக்கப்பட்டு அழிக்கப்பட்டான்.

“பெலனான நகரம் நமக்கு உண்டு; இரட்சிப்பையே அதற்கு மதிலும் அரணுமாக ஏற்படுத்துவார்”(ஏசா.26:1). கன்மலையானவர் பிளவுண்டு, சிலுவையில் பலியானார். அவர் தம் நிழலில் நம்மைப் பாதுகாத்து, நமக்கு வரும் அபத்துக்களை தமதாக்கிக் கொண்டவர், தாம் சம்பாதித்துக் கொடுத்த இரட்சிப்பையே இன்று நமக்குக் கோட்டை மதிலாக்கினார். அங்கே நமக்கு நித்திய பாதுகாப்பு உண்டு. அங்கே ஏராளமான தூதர்கள் நமக்கு உதவிசெய்யக் காத்து நிற்கிறார்கள். இரட்சிப்பு என்னும் கோட்டை மதில்களுக்குள் புகுந்துவிட்டால், எதிரி நம்மைத் பின்தொடர்ந்துவரவோ நம்மைத் தொடவோ முடியாது. ஏனெனில், இந்த இரட்சிப்பு சாதாரணமான இரட்சிப்பல்ல, பரிசுத்தரின் பரிசுத்த இரத்தத்தினாலானது. கொடிய பாதாள சிறையிலிருந்து விடுவிக்கும் இந்தக் கோட்டைக்குள் நாழும் பத்திரமாகப் புகுந்துகொள்வோமாக.

“கிருபையாய் என்னை இரட்சித்த என் அன்பின் ஆண்டவரே, உம்மையே என் கோட்டையாகவும், உமக்குள்ளே என்றும் என் அடைக்கலத்தை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளவும் என்னை வழிநடத்தியருனும். ஆமென்.”

இலைசம்

9

சனி

நான் நம்பியிருக்கிறவர்

...என் தேவன், நான் நம்பியிருக்கிறவர் என்று சொல்லுவேன்
(சங். 91:2)

“கர்த்தரே என் தேவன்; நான் நம்பியிருப்பவரும் அவரே” இது சங்கீதக் காரரின் உறுதியான அறிக்கை. தான் நம்பியிருந்த தேவனை, அறிவிபூர்வமாக, அனுபவபூர்வமாக சங்கீதக்காரர் அறிந்திருந்ததுபோலவே, மோசேயும் தேவனை அறிந்து, அவரையே தனது ஒரே நம்பிக்கையாகக் கொண்டிருந்தார். இறுதி வரைக்கும் அந்த நம்பிக்கையிலிருந்து அவர் விலகிவிடவில்லை. மோசே எகிப்து அரண்மனையில் வளர்ந்த காலத்தில் அவருக்கு மன உறுத்தலே மிஞ்சியது. ஆனால், எரியும் முட்செடி தொடக்கம், பிஸ்கா மலையின் உச்சிவரையிலும், தான் நம்பியிருந்த மெய்த்தேவனையே முற்றிலும் சார்ந்திருக்கும் அனுபவத்தைப் பெற்றுக்கொண்டார். சர்வ வல்லமையுள்ள யேகோவா தேவனை அவர் சார்ந்து இருந்தபடியால், அவரையே நம்பியிருந்தபடியால், மோசே மிக உறுதியாய் இருந்தார். “கர்த்தர் நல்லவர், ...தம்மை நம்புகிறவர்களை அறிந்திருக்கிறார்” (நாகம்1:7). “கர்த்தரை நம்பியிருக்கிறவர்கள் பாக்கியவான்கள்”(எரே 17:7). இது மோசேயின் வாழ்விலே உண்மையாயிற்று.

அன்று மோசேக்கு நம்பிக்கையானவராக இறுதிவரை வழிநடத்திய தேவன்தாமே, தமது மாட்சிமையில் குன்றாதவராக நம் மத்தியில் மனுஷராணார். இது மனுஷ அறிவுக்கு எட்டாத அதிசயமாகும். இவரை நாம் என்னவென்று சொல்லுவோம்? மோசே அவரை தேவன் என்று நம்பினார்; இயற்கையின் ஒவ்வொரு அம்சமும் அவரைத் தேவன் என்று அறிக்கை பண்ணுகின்றன; நாம் காண்கிற யாவும் நம் தேவனின் கரத்தின் கிரியைகள்; இல்லாதவற்றை உள்ளதாக அழைத்தவரே நமது தேவன். இன்னும் நம் முன்னே வாழ்ந்து சென்ற எத்தனை பக்தர்கள், அவரே தேவன் என்று சாட்சி பகிர்ந்து அறிக்கை பண்ணி இருக்கிறார்கள். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக நம் கைகளில் கொடுக்கப் பட்டிருக்கும் சாட்சிப் புத்தகம் ‘அவரே தேவன்’ என்பதை மெய்ப்பிக்கின்றது.

பிரியமானவனே, இந்த தேவன் உன்னுடைய தேவனாயிருக்கிறாரா? அவரை உன் நம்பிக்கையாகக் கொண்டிருக்கிறாயா? “நாசியிலே சுவாசமுள்ள மனுஷனை நம்புவதை விட்டுவிடுங்கள்”(ஏசா.2:22). “நீ யப்படாமல் தேவன் பேரிலோயே நம்பிக்கையாயிரு; அப்போது இரட்சிப்பின் ஊற்றுக்களிலிருந்து மகிழ்ச்சியோடே தண்ணீர் மொண்டுகொள்வாய்”(ஏசா.12:2,3). “என் ஐனங்கள் ஒருபோதும் வெட்கப்பட்டுப்போவதில்லை”(யோவே.2:27) என கர்த்தர் சுற்றியுள்ளாரே. ஆகவே இன்றைக்கே அவரை உன் தேவனாக ஏற்றுக்கொண்டு, “என் தேவன் நான் நம்பியிருக்கிறவர்” என்று அறிக்கைப் பண்ணுவாயா?

“பிதாவே, நான் நம்பியிருப்பவர் யார் என்ற கேள்வி இனிமேல் என்னிடம் எழும்ப மாட்டாது. உன்னதமானவராகிய நீர் என் தேவனும், நான் நம்பியிருக்கிறவரும் என்று இந்நாளினில் தானே அறிக்கைப்பண்ணுகிறேன். ஆழமென்.”

இலைச்சம்
10
நூற்று

வேடனுடைய கண்ணி

அவர் உன்னை வேடனுடைய கண்ணிக்கும்....
தப்புவிப்பார்' (சங். 91:3)

"தன் காலத்தை மனுஷன் அறியான்; மச்சங்கள் கொடிய வலையில் அகப்படுவதுபோலவும், குருவிகள் கண்ணியில் பிடிபடுவதுபோலவும், மனுபுத்திரர் பொல்லாத காலத்திலே சடுதியில் தங்களுக்கு நேரிடும் ஆபத்தில் அகப்படுவார் கள்"(பிர.9:12). இங்கே பிரசங்கி, மனுபுத்திரர் என்று எழுதுவதைக் கவனியுங்கள். ஆம், குருவிகளுக்குக் கண்ணிகள் விரிக்கப்பட்டுள்ளது. வலையில் அகப்படும் குருவி கள் வேடனுக்கே சொந்தமாகிறது மட்டுமல்லாமல், அவன் அவற்றைக் கொன்று போட்டாலும் யார்தான் வினவமுடியும்? அதுபோலவே, நம் எதிரியின் கைகளில் நாம் அகப்பட்டால் நமது நிலைமையும் பரிதாபத்திற்குரியதாகி விடுமல்லவா? ஆகவேதான், நாம் எதிரியின் கண்ணியில் அகப்படும் முன்னர், அல்லது அகப்பட நேர்ந்தாலும், அவன் கைகளில் பிடிபட்டு அவனுக்கே சொந்தமாகிவிடும் முன், நம் தேவன் நம்மைத் தப்புவிக்க ஆயத்தமாயிருக்கிறார்.

பார்வோன் இஸ்ரவேலருக்கு வலை விரித்தான். "வனாந்தரத்துக்கா? உங்கள் பிள்ளைகள் தாங்கமாட்டார்கள்; மனைவி பிள்ளைகளை விட்டுவிட்டு நீங்கள் போங்கள்" என்றான். "அதிக தூரம் போகாதீர்கள்" என்றான். இப்படியாக அவர்களைத் தன் வசப்படுத்தி, தன் வலைக்குள் அவர்களை விழுத்த வகை தேடினான். தேவனோ வைராக்கியத்துடன் அவர்களை விடுவித்தார். நம் தேவன் கண்ணிகளுக்குத் தப்புவிப்பதுடன், அக் கண்ணிகளையே நமக்கு சாதகமாகத் திருப்புகிறவராயும் இருக்கிறார். சவுல் ராஜா, தாவீதுக்குக் கண்ணியானான். தாவீதைக் கொன்றுபோட வகைதேடி அலைந்தான். ஆனால், கண்ணி வைத்த சவுலையே கர்த்தர் இரு தடவைகள் தாவீதின் காலடியின்கீழ் வரச்செய்தார். குழந்தை இயேசுவைப் கொன்றுபோட ஏரோது ராஜா எத்தனை தந்திரங்கள் செய்தான். ஆனால் தேவனோ அவை யாவற்றையும் முறித்துப்போட்டார்.

பிரியமானவனே, எதிரியான சாத்தான் நமது கண்களால் காணக்கூடாத பல கண்ணிவலைகளை விரித்திருக்கிறான். பணம், பதவி, தாழ்வுமனப்பான்மை, தவறான சிநேகிதம், பரஸ்தீர், பாழான இருவகள், இப்படி எத்தனை கண்ணிகள்? சுயபெலம் என்ற தாழ்ந்த பூமியில் நீ ஊர்ந்து சென்றுக் கொண்டிருந்தால் நீ நிச்சயம் கண்ணியில் அகப்படுவாய் அல்லவா? "சிறகுள்ளவைகளுக்கு வலை நிச்சயம் கண்ணியில் அகப்படுவாய் அல்லவா?" என்றும் வேதவசனம் கூறுகிறது. ஆகவே, தேவன் உனக்கு விரிப்பது விருதா" என்றும் வேதவசனம் கூறுகிறது. ஆகவே, தேவன் உனக்கு அருளிய விசுவாசம் என்னும் செட்டைகளை விரித்து நீ உன்னதங்களிலே பறந்து சர்வ வல்லவரின் செட்டைகளுக்குள் புகுந்து கொள்வாயானால் கண்ணிகளுக்கு நீ தப்பித்துக்கொள்வாய்; தேவன் மீதே உனது விசுவாசம் இருக்குமானால் அவர் உன்னைத் தப்புவிப்பார். உன்னை விடுவிப்பார்.

"பிதாவே, என்னைச் சுற்றிலும் விரிக்கப்பட்டிருக்கும் கண்ணிகளை அறியேன். அறிந்திருக்கிற நீரே என்னை அவற்றிலிருந்து தப்புவித்தருளும். ஆமென்."

அனுதினமும் தேவனுடன்

இலைசம்

11

திங்கள்

பாழாக்கும் கொள்ளள நோய்

‘அவர் உன்னை ...பாழாக்கும் கொள்ளளநோய்க்கும்
தப்புவிப்பார்’ (சங். 91:3)

என் தகப்பனார் அடிக்கடி இப்படியாக ஜெபிப்பார். “பாழான கொள்ளள நோய்க்கும், சடுதியான மரணத்துக்கும் என்னை விலக்கிக் காத்துக்கொள்ளும்” எதற்காக இப்படி ஜெபிக்கிறீர்கள் என்று கேட்டபோது, அவர் கூறியது, “என் பெற்றோர் இருவரும் கொள்ளளநோயினால் மரித்தார்கள். அந்த வாதையானது, கடவுளையே தூஷிக்குமளவுக்குக் கொடுமையானது என்பதை நான் அறிவேன். அடுத்தது, சடுதியான மரணவேளாகளில் கடவுளை நினைக்கவே தருணம் கிடைக்காது. ஆகவே, இவை இரண்டையும் விலக்கி, கடவுளையே நினைத்து, சமாதானத்துடன் கடந்து செல்லவே விரும்புகிறேன்” என்று கூறினார்.

இஸ்ரவேலரை விடுவிக்க இறங்கிய தேவன் மகா கொடிய கொள்ளள நோயினாலே, எகிப்தியரின் மிருகஜீவன்களுக்கும், இஸ்ரவேலரின் மிருகஜீவன் களுக்கும் வித்தியாசம் உண்டுபண்ணினாரே. “மறுநாளில் கார்த்தர் அந்தக் காரியத்தைச் செய்தார்; எகிப்தியருடைய மிருகஜீவன்கள் எல்லாம் செத்துப் போயிற்று; இஸ்ரவேல் புத்திரரின் மிருகஜீவன்களில் ஒன்றாகிலும் சாகவில்லை” (யாத்.9:6). மிருகஜீவன்களிலேயே கரிசனையுள்ள தேவன் தமது பிள்ளைகளை தப்புவியாது விட்டுவிடுவாரோ? ஆனாலும், இஸ்ரவேல் புத்திரர், தேவனுடைய உடன்படிக்கையை மீறியபோதெல்லாம், தேவனால் அவர்களுக்கு அனுமதிக்கப் பட்ட தண்டனைகளில் கொள்ளளநோயும் ஒன்றாக இருந்தது. “தேவனுடைய வார்த்தைகளை மீறினால், நிர்மூலமாகும்டும் கொள்ளளநோய் பிடிக்கும்” என்று கூறி வைத்தார் மோசே(உபா.28:21). தேவனுடைய வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படிந்து, அவரது செட்டைகளுக்குள் அமர்ந்து, அவர் சித்தம் செய்யும்போது, பாழாக்கும் கொள்ளளநோய் நம்மை அனுகவே அனுகாது. இது அவரது வாக்குத்தத்தம்.

தேவபிள்ளையே, இயேசு அன்று கூறியபடியே(மத்.24:7), இக் கடைசிக் காலத்திலே, பலவித வியாதிகள், கொள்ளளநோய்கள் மக்களை கூட்டங்கூட்ட மாக அழித்துவருகிறதை நாளாந்தம் நாம் கேள்விப்படுகிறோம். ஆனாலும், அன்று எகிப்திலே வந்த கொள்ளளநோய்க்கு இஸ்ரவேலை மாத்திரம் தப்புவித்தவர், அவரையே அடைக்கலமாகக் கொண்டிருக்கும் உன்னையும் தப்புவித்தது, தமது பிள்ளையாகிய உனக்கும் மற்றவர்களுக்கும் வித்தியாசத்தைக் காணச்செய்வார். அவரே நமது அடைக்கலம். எப்பொழுதும் நாம் அவருக்கு கீழ்ப்படியும்போது நம்மோடிருக்கிறவர் நம்மைக் கடைசிவரையிலும் கைவிடவே மாட்டார். ஆகையால், எப்பொழுதும் உன்னதமானவருடைய செட்டைக்குள்ளே இருக்கிறோமா என்பதை நாம் நிதானித்து அறிந்துகொள்வோமாக.

“என் தேவனாகிய கர்த்தாவே, உம்மையே அடைக்கலமாகக் கொண்டிருக்கும் அடியேனை, நீரே தப்புவிப்பவராக இருப்பதனால், நன்றியோடே உம்மைத் துறிக்கின்றேன். ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

74

சத்தியவசன வெளியீடு

சிறகினால் மூடுவார்

‘அவர் தமது சிறகுகளாலே உன்னை மூடுவார். அவர் செட்டைகளின் கீழே அடைக்கலம் புகுவாய்’ (சங். 91:4)

மேலே வட்டமிடும் பருந்தைக் கண்டால் தாய்க்கோழி சும்மா பார்த்துக் கொண்டு நிற்குமா? “கோ” என்று அலறிக்கொண்டு, தன் இரு சிறகுகளையும் விரித்துக்கொண்டே அங்குமிங்குமாக ஒடுமல்லவா. தாயின் அவைக்குரலைக் கேட்ட குஞ்சுகளும், ஒரேயோட்டமாக ஒடி, தாயின் விரிக்கப்பட்ட சிறகுகளுக்குள்ளே புகுந்து விடுகின்றன. கோழியும் குஞ்சுகளை மூடி மறைத்த வண்ணம், சத்தமின்றி அமர்ந்திருக்கும். இக் காட்சியைப் பார்க்கும்போது, நமது தேவனைப் பற்றி நீங்கள் சிந்தித்துப் பார்த்ததுண்டா?

சுதந்திரமாக அலைந்து திரியும் நம்மை சுற்றி வட்டமிடும் சாத்தானை, நாம் காணும் முன்பாக, கார்த்தர் காண்கிறார். காண்கிற அவர் சும்மா இருப்பதில்லை. பல வழிகளில் எச்சரிப்புத் தருகிறார். அன்று ஏரோது ராஜாவின் மனதை அறிந்த தேவன், முன்கூட்டுயே சாஸ்திரிகளை வேறுவழியில் வழிநடத்தி, யோசேப்பையும் எச்சரிக்கிறார். யோசேப்பும் கீழ்ப்படியத் தாமதிக்கவில்லை. தேவன் குழந்தையைத் தமது செட்டைக்குள் அடைக்கலம் வைத்து, எதிரியின் கொலைவெறிக்குத் தப்புவித்தார். நம்மை எதிர்நோக்கும் அபுத்துக்களில் தப்பித்துக்கொள்ள, நாம் என்ன செய்கிறோம்? தேவ சொல்லுக்குக் கீழ்ப்படிந்து, அவரது அடைக்கலத்தை நாடிச்செல்கிறோமா? அல்லது மனிதரை நாடிச்செல்கிறோமா? தேவன் நமக்காக விரித்திருக்கும் அவரது துளையுண்ட அணைக்கும் கரங்களுக்குள் நமக்கு நித்திய பாதுகாப்புண்டு. சத்துரு நம்மைக் கண்டு கொள்ளாதவாறு அவர் நம்மை மூடி மறைத்துக் காப்பாற்றுகிறவராய் இருக்கிறார். சத்துரு நம்மைத் தாக்கும்படி அணுகினாலும், முதலில் அவரது செட்டைகளை மோதியே நம்மை அணுகமுடியும். அது கூடுமான காரியமா?

கர்த்தருடைய செட்டைகளின்கீழ் அடைக்கலமுண்டு(ரூத்.2:12). அவரது செட்டைகளின் நிழலுக்குள்ளே விக்கிளங்கள் அணுகாது(சங்.57:1). அவரது செட்டைகளின் நிழலிலே களிக்கருதலுண்டு(சங்.63:7). அவரது செட்டைகளின்கீழ் ஆரோக்கியம் இருக்கும்(மல்.4:2). பிரியமானவனே, சிறகுகளினாலே மூடி மறைத்து காப்பவர், இன்றும் மாறாதவராகவே இருக்கிறார். “கோழி தன் குஞ்சுகளைத் தன் சிறகுகளின்கீழ் கூட்டிச் சேர்த்துக்கொள்ளும் வண்ணமாக நான் எத்தனையோ தரும் என் பின்னைகளைக் கூட்டிச் சேர்த்துக்கொள்ள மனதாயிருக்கின்றேன்” என்று நம்மை அழைக்கும் கர்த்தரின் சத்தத்துக்குச் நீ செவிகொடுப்பாயா? அவர் தமிடம் வருகிறவர்களை அணைத்து, முத்தமிட்டு தமது சிறகினாலே மூடிப் பாதுகாப்பார்.

“எனக்கு அடைக்கலமாயிருக்கும் என் தேவனே, உமது சிறகுகளுக்குள் நீர் வைத்திருக்கும் பாதுகாப்பிற்காக நான் உம்மை நன்றியோடே துதிக்கின்றேன். சத்துருவின் கண்களுக்கு என்னை விலக்கிக் காத்துக்கொள்ளும். ஆமென்.”

இலைசம்

13

புதன்

சத்தியம் கேடகமாம்

அவருடைய சத்தியம் உனக்குப் பரிசையும் கேடகமாகும்
(சங். 91:4)

போர்வீரனின் போர்க் கவசங்களில் ஒன்று கேடகமாகும். வலது கையில் வாளையும், இடது கையில் கேடகத்தையும் தாங்கி நிற்கும் போர்வீரன், வாளைவிட கேடகத்தையே எப்பொழுதும் தயார் நிலையில் வைத்திருப்பான். இக் கேடகமானது, நாம் சரியாகப் பாவிக்குமிடத்து, நம்மை எதிர்கொள்ளும் எதிரியின் எந்தவொரு அம்பையும் தடுத்து நிறுத்திவிடுகின்றது. அத்தோடு, நம்மைத் தாக்க வருகின்ற அம்பைத் தன்மேல் தாங்கிக்கொண்டு நம்மைப் பாதுகாக்கின்றது. மீண்டுமொரு வாழ்வை தருகின்றது. நம் கரங்களிலும் ஒரு கேடயம் தேவை. அதுவே உன்னதமானவரின் சத்திய வசனமாக இருக்கிறது.

“சத்திய பரனாகிய கர்த்தாவே” இது தாலீது, தேவனாகிய கர்த்தருக்குச் சூடிய நாம். ஆம் அவர் சத்தியபர்; அவர் உண்மையுள்ளவர். பத்முதீவிலே சிறையிருந்த யோவான் கண்ட தரிசனத்தில், பரலோகம் திறந்திருப்பதையும், ஒரு வெள்ளைக் குதிரையும், அதன்மேல் வீற்றிருக்கிறவரையும் கண்டார். அவர், “உண்மையும் சத்தியமுழுள்ளவரென்னப்பட்டவர்” என்று எழுதப்பட்டுள்ளது (வெளி. 19:11-13). அவர் நீதியாய் நியாயந்தீர்த்து யுத்தம்பண்ணுகிறார். “அவருடைய நாம் தேவனுடைய வார்த்தை” என்பதே. இந்த வார்த்தையே மாம்சமாகி, கிருபையினாலும் சத்தியத்தினாலும் நிறைந்தவராய் நமக்குள்ளே வாசம் பண்ணினார்(யோவா.1:4). “நானே சத்தியம்” என்ற கூறிய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து அவரே.

ஆம், இயேசுகிறிஸ்து தாமே, நம்மைத் துளைக்கவேண்டிய சாத்தானின் அம்புகளை தாமே ஏற்று நமக்கு வரவேண்டிய தண்டனைகளைத் தாமே கூந்து, நமக்கு நித்திய ஜீவனைப் பெற்றுத் தரும்படிக்கு இப் பூவுலகிலே மனுவானார். அக் கேடகமாகிய சத்தியத்தை நம் கைகளில் பிடித்து, அதனைப் பயன்படுத்தி னால் மாத்திரமே அது நம்மைக் காத்துக்கொள்ளும். “தேவனுடைய வசனமெல்லாம் புடமிடப்பட்டவைகள்; தம்மை அண்டிக் கொள்ளுகிறவர்களுக்கு அவர் கேடகமானவர்”(நீதி.30:5). ஆகையால் நீ தாமதிக்காது, உன்னதமானவரின் செட்டைகளுக்குள் இப்பொழுதே அடைக்கலம் புகுந்துகொள். பாதுகாப்பைத் தரும் அவரது சத்தியத்தை மேய்ந்துகொள்; அவரே சத்தியமாயிருப்பதனால் அவரையே பற்றிப்பிடித்துக்கொள்; கேடகம் எத்தனை உறுதியானதோ, அதிலும் அதிகமாக, சத்தியம் உறுதியானது. ஒருபோதும் மாறாதது. அந்த சத்தியம் உன்னை விடுதலையாக்கும்(யோவா.8:32). கேடகத்தை கைநழுவ விட்டுவிடு வாயானால், அதன் பாதுகாப்பும் அகன்று போய்விடும். ஆகவே வார்த்தையாகிய கேடகத்தை இறுகப்பற்றிப் பிடித்துக்கொள்.

“என் கேடகமாகிய சத்தியபரனே, உம்மையறிவதே நித்தியஜீவன். அதுவே என் மெய்வாழ்வு. உமக்கே துதியும் கனமும் உண்டாவதாக. ஆமென்.”

அனுதீனமும் தேவனுடன்

76

சத்தியவசன வெளியீடு

இரவிலும் பகலிலும்

‘இரவில் உண்டாகும் பயங்கரத்துக்கும் பகலில் பறக்கும் அம்புக்கும்... பயப்படாதிருப்பாய்’ (சங். 91:5.6)

இரவு பகலாக, நாள்முழுவதுமே சர்வ வல்லவரின் பாதுகாப்பு என்றும் நமக்குண்டு என்பதனை தேவனுடைய வார்த்தைகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன. அப்படியிருக்க நாம் ஏன் பயப்படவேண்டும்? வியாதி, கவலை, எதிர்பார்ப்பு, இப்படி எத்தனையோ காரணங்களினால் நம்மில் அநேகருக்கு, இரவுவேளையைக் கழிப்பது மிகவும் கஷ்டமாயிருக்கிறது. அது மாத்திரமல்ல, நடுநிசியில் ஒரு சிறு சத்தமும் கூட நமக்கு பயத்தையே ஏற்படுத்துகின்றன.

இந் நேரங்களில் நாம் சற்று இஸ்ரவேலரை நினைவுக்கருவோமாக. அவர்கள் எகிப்தை விட்டுப் பிரயாணப்பட்டுப் போகையில், பின்னால் தூரத்தி வந்த பார்வோனின் சேனையைக் கண்ட மாத்திரத்தில், இனி தப்புவதற்கு வழியில்லை என்று எண்ணித் தவித்தார்கள். ஆனால், இதுவரை அவர்கள் முன்னால் சென்ற தேவதூதனும், மேகஸ்தம்பமும், விலகி பின்னால் வந்து நின்றன. எகிப்தியருக்கு அது மேகமும் அந்தகாரமுமாயிற்று; இஸ்ரவேலருக்கோ இரவு வெளிச்சமானது. எத்தனை ஆச்சரியம்! தொடர்ந்து கர்த்தர் இரவு முழுவதும் அவர்களை பாதுகாத்து அவர்களுக்காக கிரியைசெய்து, ஜனங்களை சிவந்த சமுத்திரத்தைக் கடக்கப்பண்ணினார் என்று வாசிக்கிறோம். அந்நேரம், நிச்சயமாக “எப்போது இந்த இரவு விடியும்” என்று அவர்கள் அங்கலாய்த்திருப்பார்கள். ஆனால், விடியற்காலையில் தாம் சிவந்த சமுத்திரத்தைக் கடந்துவிட்டதையும், தூரத்தி வந்த எகிப்தின் சேனைகள் மாண்டு போயிருந்ததையும் கண்டார்கள். “சென்ற இரவு தேவன் நம்மோடிருந்திருக்கிறார்; நாம் வீணாகக் கவலைப்பட்டோமே” என்று அவர்கள் பேசியிருக்கவும் கூடும்.

இரவில் மாத்திரமல்ல, பட்டப்பகலிலும் ஆபத்துகளையும் சோதனைகளையும் நாம் எதிர்கொள்கின்றோம். ஆனாலும், தேவன் தம் பின்னைகளை அற்புதமாகக் காப்பாற்றுகிறார். அத்துடன் நேரடித் தாக்குதலைப் பார்க்கிலும் மறைமுகமாக எய்யப்படுகின்ற அம்புகள் மிகுந்த ஆபத்தை விளைவிக்கின்றன. “மறைவுகளில் உத்தமன்மேல் எய்யும்பொருட்டுக் கசப்பான வார்த்தைகளாகிய தங்கள் அம்புகளை நானேன்றற்றுகிறார்கள்”(சங்.64:4). சுடுதியான ஆபத்துக்கள் நம் சர்ரத்தைத் தாக்குகின்றன. ஆனால், அம்பு போன்ற கசப்பான வார்த்தைகளோ நம் ஆத்துமாவையே கிழித்து விடுகின்றன. தேவபிள்ளையே, பயப்படாதே, மரியாளையும் யோசேப்பையும் இரவு பகலாகக் காத்து வழிநடத்தியவர், இன்றும் உன்னை நடத்த வல்லமைமிக்கவராகவே இருக்கிறார். இரவின் பயங்கரத்தையும் பகலின் அம்பையும் எதிர்கொள்ளத் துணிந்து நில்.

“இஸ்ரவேலின் ஜெயபலமானவரே, உம்மாலே நானோரு சேனைக்குள் பாய்வேன். உம்மாலே மதிலைத் தாண்டுவேன். உமது பெலத்தை அருளிய தேவனே, நான் உம்மை நன்றியோடே துதிக்கின்றேன். ஆமென்.”

இலைசு

15

வெள்ளி

கிருளிலும், மத்தியானத்திலும்

‘இருளில் நடமாடும் கொள்ளை நோய்க்கும், மத்தியானத்தில் பாழக்கும் சங்காரத்துக்கும் பயப்படாதிருப்பாய்’ (சங். 91:6)

இருளை யார்தான் விரும்புவார்கள்? நான் வியாதிப்பட்டு வைத்திய சாலையில் இருந்த நாட்களில், இரவு நெருங்குகிறது என்றாலே, இனமறியாத ஒரு பயம் என்னைப் பிடித்துக்கொள்ளும். வியாதியும் பன்மடங்கு அதிகரிப்பது டன், சாவின் விளிம்புவரை என்னை கொண்டுசெல்லும். நான் தங்கியிருந்த அறை ஒரு பக்க ஓரமாக இருந்ததினால், மதிலுக்கு அப்பாலே இருந்த வீட்டில் நடைபெறும் காரியங்களை சத்தத்தின் மூலம் உணரக்கூடியதாயிருக்கும். விசேஷமாக, விடுமுறை தினங்களிலென்றால், எனக்கு விசனமாயிருக்கும். ஏனெனில், அந்த வீட்டிலே நடைபெறும் இரவு விருந்துகளில் உண்டாகும் பெருஞ் சத்தமானது, எனக்கு மிகுந்து வேதனையைக் கொடுத்தது. அந்நேரம் என் மனதில், “கார்த்தாவே, பகல் முழுவதும் வேலையில் களைத்துப்போகும் மனிதன் படுத்து இளைப்பாற என்றுதானே நீர் இவ் இரவை அனுமதித்தீர்; அப்படியிருக்க இம் மனிதர்கள் என்ன செய்கிறார்கள்? இவர்கள்தான் அந்தகாரத் தின் புத்திரர்களா?” என்று என்னுள்ளத்தில் பேசிக்கொள்வேன். உயிரைப் பறிக்கும் கொள்ளைநோயிலும் பார்க்க, அதிக வேதனை தரும் பிசாசானவனின் கை இரவுவேளைகளிலும் ஒங்கியிருக்கின்றதல்லவா? ஆனாலும், தேவனுடைய பிள்ளையே, நீ பயப்படாதே. ஏனெனில் பகலிலும் இரவிலும் உண்ணோடிருப்பவர் உலகத்திலிருப்பவனிலும் பெரியவரல்லவா.

அன்று எகிப்தியரின் தலைச்சன்களை சங்காரம்பண்ண சங்காரதூதன் நடுராத்திரியிலே வந்தான்(யாத்.12:29). ஆனால், சங்கீதக்காரன் மத்தியானத்தின் சங்காரத்தைப்பற்றிக் கூறுகின்றார். “அந்நாளிலே நான் மத்தியானத்திலே சூரியனை அஸ்தமிக்கப்பண்ணி, பட்டப்பகலிலே தேசத்தை அந்தகாரப்படுத்தி...” (ஆமோ.8:9). யாருமே தப்பிக்கொள்ள முடியாத சங்காரமொன்று பட்டப்பகலிலே உண்டாயிருக்கும். அந்நாட்கள் அதிக தூரத்திலில்லை. உண்மைதான். ஆனாலும், தேவபிள்ளையே, நீ பயப்படத் தேவையில்லை. சங்காரதூதன் வரும் போது, ஆண்டவரின் தூய இரத்தத்தால் மீட்கப்பட்ட நாமோ, ஆட்டுக்குடியான வரின் கலியாண விருந்தில் களித்திருப்போமல்லவா. ஆகவே, சோர்ந்துபோன சகோதரனே, இக் கிறிஸ்மஸ் நாட்கள் உனக்கு நல் விருந்தாக அமையட்டும். “அவர் அருளின் வெளிச்சத்தினால் இருளைக் கடந்துபோனேன்”(யோபு.29:3) என்று யோபுவைப்போலும், “இருளின் அதிகாரத்தினின்று நம்மை விடுதலை யாக்கி, தமது அன்பின் குமாரனுடைய ராஜ்யத்திற்கு உட்படுத்தினவருமாயிருக்கிற பிதாவை ஸ்தோத்தரிப்போமாக”(கொலோ 1:13) என்று பவுலைப்போலவும் நாம் தேவனை மகிழைப்படுத்துவோமாக.

“அன்பின் தகப்பனே, இருளின் வியாதிக்கும், மத்தியானத்தின் சங்காரத்துக்கும் என்னை விலக்கிக் காத்துக்கொள்ள வல்லவராயிருக்கிற உமக்கே கனமும் மகிழையும் என்றைக்கும் உண்டாவதாக. ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

78

சத்தியவசன வெளியீடு

ஆயிரமா? பதினாயிரமா?

‘உன் பக்கத்தில் ஆயிரம்பேரும். உன் வலதுபுறத்தில் பதினாயிரம் பேரும் விழுந்தாலும் அது உன்னை அணுகாது’ (சங். 91:7)

கர்த்தர் இஸ்ரவேலை யுத்தமின்றி ஓயப்பண்ணின பின்பு, முதிர்வயதை எட்டிவிட்ட யோசவா, இஸ்ரவேலின் முப்பர்களை அழைப்பித்து, தகப்பன் தன் பிள்ளைகளுக்குக் கூறுவதுபோல் சில காரியங்களை நினைப்புட்டனர். அவற்றில் ஒன்று, “உங்கள் தேவனாகிய கர்த்தர் உங்களுக்குச் சொன்னபடி, அவர்தாமே உங்களுக்காக யுத்தம் பண்ணுவார்” என்பதாகும்(யோச.23:10). ஆம், தேவனைத் தாபரமாகக் கொண்டால் பிரச்சினைகள் வராது என்றில்லை. அவை வந்தாலும் கர்த்தர் நமக்குத் துணை நிற்பார்.

ஒருவன் எவ்வளவுதான் பெரிய வீரனாக இருந்தபோதிலும் அவனை, அநேகர் ஒரே சமயத்தில் தாக்கும்போது, அவர்களை மடங்கிடப்பதும் கலபமல்ல. அனால் யோசவா அன்று இஸ்ரவேலுக்கு, “உங்களில் ஒருவன் ஆயிரம்பேரைத் தூரத்துவான்” என்று வாக்குக்கொடுத்தார். அதற்கும் மேலாக, இந்த சங்கீதக் காரன், எதிர்த்தாக்குதல் கொடுக்க முடியாத அளவுக்கு பதினாயிரம் எதிரிகள் ஒன்றுசேர்ந்து தாக்குவதுபோல பிரச்சினைகள் வந்தாலும், “நீ பயப்படாதே” என்று நமக்கு கூறுகிறார். ஏனெனில் நமக்கு அடைக்கலமானவர் நமக்குத் துணையாக நிற்பார். அல்லேலுயா!

தேவனுடைய பிள்ளையாகிய உன்னை, ஆயிரம் பேரோடும் பதினாயிரம் பேரோடும் ஒரு சேனையாக வந்து உன்னை அழித்துவிடுவதுபோல சத்துரு உன்னைத் தாக்கலாம். எதிர்பாராத கஷ்டங்கள், மனச்சோர்வுகள் எதிர்பாராத திசைகளிலிருந்து நம்மைத் தாக்கிவிடக்கூடும். மிகவும் அன்பாயிருந்தவர்கள், நாம் நம்பியிருந்தவர்கள், நாம் எதிர்பாராத நேரத்தில் நமக்கெதிராக எழும்பி நம்மைத் தினைஞிக்கக்கூடும். அடுநாலும், உனக்கொரு வாக்குத்தத்தம் உண்டு. “கர்த்தரின் கட்டளைகளின்படியெல்லாம் செய்யக் கவனமாயிருந்தால்,ஒரு வழியாய் உனக்கு எதிராகப் புறப்பட்டு வருவார்கள்; ஏழு வழியாய் உனக்கு முன்பாக ஓடிப்போவார்கள் (உபா.28:7). ஆம், நாமும் எலிசாவைப்போல “பயப்படாதே, அவர்களோடு இருக்கிறவர்களைப் பார்க்கிலும், நம்மோடிருக்கிற வர்கள் அதிகம்” (2இரா.6:16) என்று கூறுவோமாக. பிரியமானவர்களே, காபிரியேலும், அவன் சேனையும் துதிபாட, வந்துதித்த இயேசுதாமே, மீகாவேலுடனும், ஆராவார தூதர் சேனைகளுடனும் அந்தக் கடைசி யுத்தத்திற்கு ஆயத்தமாய் நிற்கிறார். ஆகையால், நானை மாறிப்போகும் இன்றைய தற்காலிக மான பிரச்சினைகளைக் குறித்துக் குழப்பமடையாதே. உன்னதமானவரின் பெலத்துடன் சத்துருவை எதிர்த்து நில். தேவனுடைய பெலன் உனக்குள் உண்டு.

“ஆயிரமா, பதினாயிரமா, எது வந்தாலும், நான் பயப்படேன். தேவீர் என்னுடனே கூட இருப்பதனால், என்றும் ஜெயம் எனக்கே. ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

இலிசம்
17
ஞாயிறு

இன்று கண்ட எகிப்தியன்

‘உன் கண்களால் மாத்திரம் நீ அதைப் பார்த்து, துன்மார்க்கருக்கு வரும் பலனைக் காண்பாய்’ (சங். 91:8)

இஸ்ரவேல் புத்திரர், எகிப்தைவிட்டு தேவபலத்தினாலேயே புறப்பட்டுப் போனார்கள். அவர்களுடன் இருப்பவர் மகா வல்லமையுள்ளவர் என்பதை அறிந்திருந்தும், எதிரியானவன், துணிகரத்துடன் அவர்களைப் பின்தொடர்ந்தான். “பார்வோன் சமீபித்து வருகிறபோது, இஸ்ரவேல் புத்திரர் தங்கள் கண்களை ஏற்றுத்துப் பார்த்து, எகிப்தியர் தங்களுக்குப் பின்னே வருகிறதைக் கண்டு மிகவும் பயந்தார்கள்”(யாத்.14:10). ஆம், எதிரியை அவர்கள் கண்டும், அவர்களால் எதுவும் செய்யக் கூடாததினால், மிகவும் பயந்து, “இஸ்ரவேல் புத்திரர் கர்த்தரை நோக்கிக் கூப்பிட்டார்கள்” என்றெழுதப்பட்டுள்ளது. அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பதில் என்ன தெரியுமா? “இன்றைக்கு நீங்கள் காண்கிற எகிப்தியரை இனி என்றைக்கும் காண்மாட்டார்கள்” என்பதாகும்.

நாம் எப்பொழுது உன்னதமானவருடைய அடைக்கலத்தில் வாழ தீர்மானிக்கிறோமோ, அப்பொழுது, அதற்கு எதிர்மாறான பலத்த சோதனைகளை நாம் சந்திக்கிறோம் என்பது பலருடைய அனுபவம். சத்துரு தீவிரமாக நம்மை எதிர்க்க ஆரம்பிக்கிறான். அவன் நமது வாழ்க்கைப் பயணத்தைத் தடுக்க முடியாது என்பதல்ல; அவனால் அது முடியும்; அழிரம் பதினாயிரம் சோதனை களோடு புற்றிலிருந்து புறப்படும் ஈசல்போல உன்னைப் பின்தொடருவான்; நீ தேவபிள்ளை என்று அறிந்தும் அவன் துணிவோடு உன்னை அணுகுவான். அதனை உன் கண்கள் காணும். நீ விலக முடியாதபடிக்கு அவன் உன்னை நெருக்கலாம். எதுவும் செய்ய முடியாதபடிக்கு நீ ஒடுங்கிப் பேர்கலாம். அந்த வேளையிலும் ‘பயப்படாதே’ என்று கர்த்தர் நம்மைப் பெலப்படுத்துகிறார். இஸ்ரவேலர் தேவனை நோக்கிக் கூப்பிட்டார்கள்; நீயும் கூப்பிடு, இன்று நீ பயப்படாதிருக்கவே இஸ்ரவேலர் அன்று பயப்பட்டதையும், பதிலுக்கு தேவன் கிரியை செய்ததையும் ஆவியானவர் நமக்கு எழுதி வைத்துள்ளார். துன்மார்க்க னுக்கு வரும் பலனை உன் கண்கள் காணும்.

சில சமயம், உன்னைத் துன்பப்படுத்துகிறவன் கை ஓங்குவதுபோலத் தோன்றலாம். சோர்வடையாதே! நீதியுள்ள ஆக்கினைத் தீர்ப்பு வழங்கப்படும் நாளினில், அவரவருக்கு ஏற்ற பிரதிபலனைக் கொடுக்க, கிறிஸ்துதாமே, தமது வல்லமையின் தூதரோடும், ஜௌவாலித்து எரிகிற அக்கினியோடும் வருவார். அவர் வானத்திலிருந்து வெளிப்படும்போது(2தெச.1:8) நீ நிச்சயம் அதனைக் காண்பாய். தேவபிள்ளையே, கிறிஸ்து பிறப்பின் கொண்டாட்டங்களில் தினைத்திருக்கும் நீ, அவரது நியாயத்தீர்ப்பின் நாளை மறந்துவிடாதே. ஆகைவே சர்வவல்லவருடைய கரத்திற்குள்ளே அமர்ந்திருப்பாயாக.

“சர்வவல்லமையுள்ள தேவனே, எனது யுத்தங்களையெல்லாம் நீர் நடத்துகிற படியினால் நான் உமக்குள் அமர்ந்திருப்பேன். ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

80

சத்தியவசன வெளியீடு

இலைச்

18

திங்கள்

தாபரம்

‘எனக்கு அடைக்கலமாயிருக்கிற உன்னதமான கர்த்தரை உனக்குத் தாபரமாகக் கொண்டாய்’ (சங். 91:9)

தாபரம் என்பதன் அர்த்தம் ‘புகலிடம்’ என்பதாகும். இந்த சங்கீதத்தைப் பாடியவர் பலவித சூழ்நிலைகளை, அபத்துக்களைச் சந்தித்திருக்கவேண்டும். அவ்வேளாகளிலெல்லாம் தேவன் தனக்கு அடைக்கலமாயிருந்து தன்னை அற்புதமாகக் காத்துக்கொண்டதை அனுபவித்திருக்கவேண்டும். ஆகவேதான், தனக்கு அடைக்கலமாயிருந்தவரை, புகலிடமாகக் கொள்ளும் எவருக்கும் பொல்லாப்பு நேரிட தேவன் இடமளிக்கமாட்டார் என்று உறுதியோடு இச் சங்கீதத்தைப் பாடியுள்ளார். வேதாகமத்திலே, தேவன் தம்முடைய பிள்ளைகள் யாவருக்கும் புகலிடமாக இருந்தார் என்பதையே காண்கிறோம். குழந்தைகள் கொலைசெய்யப்படுகின்ற பாதக சூழலில்தான் மோசே பிறந்தார். அபத்து நிறைந்திருந்தபோதும் தேவன் அவருக்குப் புகலிடமாயிருந்ததால் எதிரியின் மாளிகையிலேயே மோசே வளர்க்கப்பட்டார். தேவன் மோசேயை இறுதி வரைக்கும் கைவிடவேயில்லை. தேவனாலேயே அபிஷேகம் பண்ணப்பட்ட தாவீது, பயங்கரமான அபத்துக்களைச் சந்தித்தபோதும் கடைசிவரைக்கும் தேவனுடைய பாதுகாப்பு அவருக்கு இருந்தது. இப்படி அநேக அனுபவங்களை நாம் காணலாம். இயேசுகிறிஸ்துவும், மரணபயம் மிக்கதொரு சூழலிலேதான் பிறந்தார். ஆனால், உன்னதமானவரோ அவருக்கு அடைக்கலமாயிருந்து, சிலுவை பரியந்தம் தமது செட்டைக்குள் வைத்துப் பாதுகாத்தார்.

இன்று தமக்குப் புகலிடமாக இருக்கவேண்டுமென்று எத்தனை கரிசனை யுடன் வீடுகளைக் கட்டுகிறார்கள். உயர்ந்த மதில்களையும் கூரைகளையும் போடுகின்றார்கள். பலமுள்ள தூண்களும், பாதுகாப்பு முன்னெச்சரிப்புக்களும் என்று பல காரியங்களை மக்கள் ஏற்படுத்துகிறார்கள். ஆனால் இவை ஒரு வினாடியில் நொருங்கி தரைமட்டமாக கூடுமல்லவா! அச்சமயங்களில் நாம் வீட்டைவிட்டு வெளியே நிற்பதுதான் பாதுகாப்பு என்று எண்ணக்கூடிய சூழ்நிலைகளும் உருவாகின்றன.

ஆனாலும் கர்த்தர் நமக்கு வாக்களிக்கிறார். பிரியமானவனே, “உன் கண்கள் ஏருசலேமை அமரிக்கையான தாபரமாகவும், பெயர்க்கப்படாத கூடார மாகவும் காணும்”(ஏசா.33:20). அமரிக்கையான தாபரம், இது எத்தனை ஆறுதல் அளிக்கும் வார்த்தைகள். யாராலும் தகர்க்க முடியாத கூடார மறைவாகிய தேவனுடைய அடைக்கலத்துள் நீயும் வந்துவிடு. இக்கிறிஸ்மஸ் நாட்களில் கலக்கம் நிறைந்த உள்ளத்துடன் இருக்கிறாயா? அந்த உன்னதமானவரை உனக்குத் தாபரமாகக் கொண்டு அவரையே அண்டிக்கொள். அங்கே உனக்கு நித்திய பாதுகாப்பு உண்டு.

“உன்னதமானவரே, உமது கூடாரத்தையே எனக்கும் தாபரமாகக்கொண்டு, உமதன்டை வருகிறேன். என்னையும் ஏற்றுக்கொள்ளும். ஆமென்.”

வாதை அணுகாது

‘ஆகையால் பொல்லாப்பு உனக்கு நேரிடாது.
வாதை உன் கூடாரத்தை அணுகாது’ (சங். 91:10)

உள்ளதுமானவரை புகலிடமாகக் கொள்ளும்போர்து, கூடவே அவரின் வாக்குறுதிகளும் நமக்குச் சொந்தமாகின்றன. இவற்றை நாம் உறுதியான உள்ளத்தோடு பற்றிக்கொள்ளவேண்டும்.

“பொல்லாப்பு உனக்கு நேரிடாது”. பொல்லாங்கனோ பொல்லாப்புச் செய்து கொண்டேயிருப்பான். “பொல்லாப்பு செய்தாலோழிய துன்மார்க்கர் களுக்கு நித்திரை வராது” (நீதி 4:16). ஆகவே, அவனை மாற்றிவிட முடியாது. பொல்லாப்பு நேரிடுவதைத் தடுக்கவும் முடியாது. ஆனால் தேவன் நமக்கு அடைக்கலம் அளிக்கும்போது, பொல்லாப்பு நம்மை அணுகிட முடியாது என்று தேவன் வாக்களிக்கிறார். இதற்கு நல்லதொரு உதாரணம் தாவீது. சவுல் ராஜா தாவீதைத் தொடர்ந்து கொண்டேயிருந்தான். ஆனால், தாவீது பாடுவது என்ன? “நான் மரண இருளின் பள்ளத்தாக்கிலே நடந்தாலும், பொல்லாப்புக்குப் பயப்படேன்; தேவீர் என்னோடே கூட இருக்கிறீர்”. ஆம், தாவீது மாத்திரமல்ல மரண இருளின் பள்ளத்தாக்கிலே நாம் தள்ளப்பட்டாலும் கூட, நாம் பயப்படத் தேவையில்லை. ஏனெனில் அதைக் கடந்து, ஜோதிமண்டலம் நமக்குண்டு.

“வாதை உன் கூடாரத்தை அணுகாது”. அன்று கர்த்தர், தம்மை யார் என்று பார்வோனுக்கு உணர்த்தும்படிக்கு, பார்வோன்மேலும், அவனது ஊழியர் கள், ஐனங்கள்மேலும், வாதைகளை அனுமதித்தார் என்று வாசிக்கிறோம். ஆனால் இஸ்ரவேலரோ தங்கள் கூடாரங்களில் வாதையின்றி உபத்திரவழின்றிச் சுகமாய் தங்கியிருந்தார்கள். அவர்கள் தங்கியிருந்த கூடாரத்தை, ஆட்டுக்குடியின் இரத்தம் காவல் செய்தது. அந்த இரத்தம் பூசப்பட்ட எந்தக் கூடாரத்தையும் சங்காரதுராதனால் அணுகமுடியவில்லை. அன்று ஆட்டுக்குடியின் இரத்தம் அவர்களைக் காத்தது. இன்றைக்கோ, பாவத்தின் வாதையிலிருந்து நம்மைக் காப்பதற்கு தேவ ஆட்டுக்குடியானவரின் இரத்தம் சிந்தப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே நாம் பயப்படத் தேவையில்லை.

பார்வோனும், எகிப்தியரும், இந் நாட்கள் வரை வாழ்ந்து கடந்து போனவர்களும், காணாத வாதைகள் பூமியின்மேல் ஊற்றப்படும் நாட்கள் சமீபித்திருக்கிறது. வாதைகள் நிரம்பிய கலசங்களைக் கொண்ட ஏழு தூதர்கள் பூமிக்கு அனுப்பப்பட ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், தேவ பிஸ்ளையே, அதிலே எந்தவொரு வாதையும் உண்ணை அணுகிவிடமாட்டாது. நமக்கு ஒரு கூடாரம் ஆயத்தமாய் இருக்கிறது. ஆட்டுக்குடியானவரின் இரத்தம் தோய்ந்த கூடாரத்தில் நமக்கு என்றும் அடைக்கலம் உண்டு. நாம் அதற்குள் இருக்கிறோமா இல்லையா என்பதை இப்போதே நிச்சயப்படுத்திக் கொள்வோமா! “எனக்காக சிந்தப்பட்ட ஆட்டுக்குடியானவரின் தூய இரத்தத்திற்காக பிதாவே, உம்மைத் துதிக்கின்றேன். ஆமேன்.”

காக்கும் தூதர்கள்

உன் வழிகளிலெல்லாம் உன்னைக் காக்கும்படி. உனக்காகத் தம்முடைய தூதர்களுக்குக் கட்டளையிடுவார்' (சங். 91:11)

இன்றும் நமக்கு தேவனின் வாக்குத்தத்தும் வருகிறது. நாம் போகும் இடங்களில் நமக்கு தீங்கு நேரிடாவண்ணம் நம்மைக் காத்துக்கொள்ளும்படிக்கு, தேவன், தமது தூதர்களை அனுப்பிவைப்பார். எத்தனை ஆச்சியமான காரியம்! மற்றுப்பமலையிலே கூடாரம் போட்டு தங்கிவிட பேதுரு மனதாயிருந்தார். ஆனால் முகங்குப்பற விழுந்துகிடந்த சீஷ்டை எழுப்பி, "பயப்படவேண்டாம் எழுந்திருங்கள்" என்று சொல்லி கீழே அழைத்து வந்தார். நல்லதொரு தயாரம் கிடைத்ததும் நாம் தங்கி சுகமாயிருக்க விரும்புகிறோம். ஆனால் ஆண்டவரோ புறப்பட்டுச் செல்ல அழைக்கிறார். நாம் புறப்பட்டுச் செல்லவேண்டியவர்கள். பாதையில் என்ன அப்பத்து வந்தாலும் கர்த்தர் எம்மை நிச்சயம் காப்பார்.

இஸ்ரவேலர் புறப்பட்டபோது, தூதன் அவர்கள் முன்பாகச் சென்றான்; பின்பு தேவையேற்பட்டபோது, விலகி பின்னால் சென்றான். கண்றுக்குடியிடம் சோரம்போன இஸ்ரவேலர்மீது தேவன் கோபம் கொண்டாலும், அவர்களைக் கைவிட்டுவிடாமல், ஒரு தூதனை அவர்களுக்கு முன்பாக அனுப்பி வைத்தார் (யாத். 33:1,2). தானியேல் சிங்கக்கெபிக்குள் போடப்பட்டபோது அங்கேயும் தேவன் தமது தூதனை அனுப்பி காத்துக்கொண்டார். "சிங்கங்கள் என்னைச் சேதப் படுத்தாதபடிக்குத் தேவன் தம்முடைய தூதனை அனுப்பி, அவைகளின் வாயைக் கட்டிப்போட்டார்" என்றார் தானியேல(தானி.6:22). அப்போஸ்தலர்களின் வழிகளில் கஷ்டங்கள் சிறையிருப்புகள் வந்தன. கர்த்தருடைய தூதனோ, இராத்திரி நேரத்திலே சிறைச்சாலைக் கதவுகளைத் திறந்து, அவர்களை அப்பிடியிலிருந்து வெளியேற்றினான் என்றும் வாகிக்கிறோம்(அப்.5:19).

எங்கள் வழிகளிலும் நமக்குத் துணையாக மாத்திரமல்ல, மரண நேரத்திலுங்கூட தேவனால் அனுப்படும் தூதன் வந்து, நம்மை தேவ சமுகத் திற்கு அழைத்துச் செல்வான்(லுக்.16:22). "இரட்சிப்பைச் சுதந்தரிக்கப் போகிறவர் களின் நிமித்தமாக ஊழியம் செய்யும்படிக்கு அவர்கள் எல்லோரும்(தூதர்கள்) அனுப்பப்படும் பணிவிடை ஆவிகளாயிருக்கிறார்கள்(எபி.1:14). ஆம், உன்னத மானவரையே அடைக்கலமாகக் கொண்ட நமக்கு ஊழியம் செய்யும்படிக்கு தேவதூதர்கள் தேவனிடமிருந்து கட்டளை பெற்றிருக்கிறார்கள். கிறிஸ்து பிறக்கும் முன்பிருந்தே தேவதூதர்கள் தமக்குக் கொடுக்கப்பட்ட ஊழியங்களைத் தொடர்ந்து செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். தேவபிள்ளையே, கர்த்தருடைய வழிகளில் நடக்கின்ற யாவரும் தமது வழிகளிலே தனித்துப் போகத் தேவையில்லை. தேவனால் கட்டளை பெற்ற தூதர்கள் நம்மோடேகூட வருவார்கள். ஆகவே தைரியத்தோடே முன்னேறுவோம்.

"என் வழிகளிலெல்லாம் என்னைக் காக்கும்படிக்கு நீர் அனுப்புகின்ற உமது தூதர்களுக்காக, பிதாவே உமக்கு நன்றி செலுத்துகிறேன். ஆமென்."

எந்திச் செல்லும் தூதர்கள்

‘உன் பாதும் கல்லில் இடறாதபடிக்கு அவர்கள் உன்னைத் தங்கள் கைகளில் ஏந்திக்கொண்டு போவார்கள்’ (சங். 91:12)

தேவ பாதுகாப்பு என்பது நம் வழிகளிலெல்லாம் தீங்கனுகாமல் காத்துக்கொள்வதோடு நின்றுவிடுவதில்லை. நாம் முன்னேற முடியாமல் இடறி விழும்போதும், அல்லது சாத்தான் கொண்டுவரும் தடைகளைச் சந்திக்கும் போதும், எமக்காக தேவனால் நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் தூதர்கள் பறந்துவந்து நம்மை வாரி அணைத்துக்கொண்டு உதவி செய்வார்கள். எத்தனை ஆச்சரிய மான வாக்குத்தத்தம். நம் தேவன் நம்மில் கரிசனையுள்ளவராய் இருக்கிறார்.

பாவ இருளில் வாழ்ந்த ஒரு சகோதரி, தேவனுடைய அளவற்ற கிருபையால் மீட்கப்பட்டாள். சொல்லிமுடியாத மகிழ்ச்சி. ஆனால், சில மாதங்களுக்குள் எந்தப் பாவக்கிடங்கில் இருந்து மீட்கப்பட்டானோ, அதே சேற்றுப்பள்ளத் தாக்கை நோக்கி மெதுமெதுவாக நழுவி கீழே விழுத்தள்ளப்பட்டாள். விழுந்து கொண்டிருந்த பாதி வழியிலே, திடீரென சுய நினைவடைந்தவளாக, விழித்துக் கொண்டு, அவ்விடத்தைவிட்டு ஞானமாக விலகிவிட்டாள். அவன் தன் சாட்சியைப் பகிர்ந்துகொண்டபோது கூறியதாவது, “உண்மையாகவே எந்த பாவ வாழ்க்கை எனக்கு வேண்டாம் என வெறுத்துத் தள்ளினேனோ, அதே குழிக்குள் தந்திரமாக, விழுத்தள்ளப்பட்டேன். தலைக்கூக விழுந்து உருண்டு உருண்டு சென்றபோது, என்னை நானே விடுவித்துக் கொள்ளமுடியாது தவித்தேன். என் பெலன் எல்லாம் அற்றுப்போய்விட்டது போலிருந்தது. அந்தச் சமயம் யாரோ வந்து, தம் கரங்களில் அப்படியே என்னை ஏந்திக்கொண்டு, என்னை விழுவிடாமல் காப்பாற்றி வெளியேற்றியதை நான் நன்கு உணர்ந்தேன்” என்றாள்.

தேவபிள்ளையே, மீட்கப்பட்ட நீ இனிமேல் விழுந்துவிடமாட்டாய் என்று பெருமை கொள்ளாதே. இந்த மாம்ச சர்த்திலும், இப் பாவ உலகிலும் நாம் ஜீவிக்கும்வரை நமக்கும் வீழ்ச்சிகள் வரத்தான் செய்யும். ஆனால், உன்னதரை தாபரமாகக் கொண்டிருக்கும் நமக்கு ஒரு விசேஷித்த சகாயமுண்டு. விழுந்துவிட நேர்ந்தாலும், கர்த்தநுடைய தூதர்கள் நம்மைத் தம் கரங்களில் ஏந்திக்காத்துக் கொள்வார்கள். (காப்பாற்றுவார்கள் என்பதற்காக துணிகரமாக விழ எத்தனிக்கக் கூடாது) “என் கால் சறுக்குகிறது என்று நான் சொல்லும்போது, கர்த்தாவே, உமது கிருபை என்னைத் தாங்குகிறது”(சங்.94:18) இது தாவீதின் அனுபவமாக இருந்தது. இயேசுவையும் பிசாசு சோதித்தபோது தூதர்கள் காப்பார்கள் என்று சொல்லி சோதித்தான். ஆனால் ஆண்டவர் தேவனுடைய சத்திய வார்த்தை களைக் கொண்டே அவனை ஜெயித்தார். தேவனுடைய வசனத்தை சார்ந்து அதே வழியில் நாமும் நின்று ஜெயிப்போமாக.

“பிதாவே, நம் வழிகளில் நம்மைக் காக்கவும், நம் பாதும் கல்லில் இடறாதபடிக்கு எம்மை ஏந்திக்கொள்ளவும், நீர் ஏற்படுத்தியிருக்கும் உமது தூதர்களுக்காக உமக்கு ஸ்தோத்திரம் ஜூயா. ஆமென்.”

கழுகின் செட்டை

‘உன் பாதம் கல்லில் இடறாதபடிக்கு அவர்கள் உன்னைத் தங்கள் கைகளில் ஏந்திக்கொண்டு போவார்கள்’ (சங். 91:12)

எந்திச் செல்லும் கரங்களை சிந்திக்கும்போது, கழுகின் ஞாபகம் வருகிறது. கன்மலையில் தன் கூட்டைக்கட்டி, குஞ்சு பொரித்து, அவற்றைப் பராமரித்துவரும் கழுகு, தகுந்தவேளையிலே கூட்டைக் கலைத்து விடுகின் றது. அக்கூதான் அடைக்கலம் என்றிருந்த குஞ்சுகள், வெளியே விழுத் தொடங்குகின்றன. கன்மலையின் உச்சியிலிருந்து கீழே பார்க்கும் குஞ்சுகள் பறப்பதற்கு முயற்சித்து, முடியாமல் தடுமாறி தலைக்கீழாக உருண்டு கீழே விழும் குஞ்சுகளை அவதானித்துக் கொண்டிருக்கும் தாய்ப்பறவை, அந்தக் கணத்தில்தானே தன் செட்டைகளை அகலவிரித்து, கீழ் நோக்கி வேகமாகப் பறந்துசென்று, குஞ்சுகள் விழுந்து சிதறிவிடுவதற்கு முன்னதாகவே, தனது பலத்த செட்டைகளின் மேலே அவற்றை எந்திக்கொண்டு திரும்பவும் மேலே சென்று விடுகின்றது(உபா.32:11). ஒரு கழுகு, தன் குஞ்சுகளில்மேல் இத்தனை கரிசனையுள்ளதாய் இருக்குமானால் தமது சாயலில் தமக்கென்று உருவாக்கிய பரமிதா நமது விடயத்தில் கரிசனையற்றுப் போய்விடுவாரா?

“ஒரு நீண்ட தூர் இரவுப் பயணத்திலே நாம் சென்றடைய வேண்டிய இடத்திற்கு குறுக்கு வழியாகச் செல்ல விரும்பிய சாரதி, வழியில் கண்ட ஒரு வயது முதிர்ந்தவரிடம் விசாரித்தார். அவரோ ஒரு திசையைக் காட்டி விட்டுக் கடந்து சென்றார். அவ்வழியே போனபோது அந்தப் பாதை நீண்டுகொண்டே சென்றது. விடியற்காலையானதும் ஒரு சிறுகிராமத்தைக் கண்டு அங்கே விசாரித்தபோது நாம் குறுக்கு வழியில் அல்ல சரியான வழியிலே வழிநடத் தப்பட்டதை அறிந்துகொண்டோம். நாம் குறுக்கப் பாதையில் வந்திருந்தால் ஒரு கொள்ளைக்கூட்டத்திடம் அகப்பட்டிருப்போம் என்றும், அந்த வழியில் கடந்த இரவிலே இருவர் கொலை செய்யப்பட்டுக் கிடந்தனர் என்றும் கிராமத் தவர்கள் கூறினார். இதைக் கேட்டதும் எனக்கு 91ம் சங்கீதம்தான் நினைவுக்கு வந்தது” என்று கண்ணீர் மல்க ஒரு சகோதரன் தன் கதையைக் கூறினார். இப்படியாக கர்த்தர் தம்முடைய பிள்ளைகளை சத்துருவின் கைகளிடமிருந்து பாதுகாக்க தம்முடைய பிள்ளைகளையே காத்து வழிநடத்துகிறார்.

“நான் உங்களைக் கழுகுகளுடைய செட்டைகளின் மேல் கூமந்து, உங்களை என்னைடையிலே சேர்த்துக்கொண்டதையும், நீங்கள் கண்டிருக்கிறீர்கள்”(யாத்.19:4). நாம் இடறிப்போவதற்கு முன்னதாகவே, தமது தூதர் களைக் காற்று வேகத்தில் அனுப்பி, தேவன் நம்மைக் காக்கின்றார். அவர் தமது தூதர்களை நமக்காக காற்றுகளாகவும், அக்கினி ஐவாலைகளாகவும் மாற்றுகிறார். இந்தத் தேவனுக்கு நன்றி செலுத்துவோமா!

“தகப்பனே, எனக்காக நீர் செய்கின்ற எல்லாமே ஆச்சரியம். என்மேல் இத்தனை கரிசனையுள்ளவராய் நீர் இருக்க நான் எம்மாத்திரம்? ஆமென்.”

பாலசிங்கமா? வலுசர்ப்பமா?

‘சிங்கத்தின்மேலும் விரியன் பாம்பின்மேலும் நீ நடந்து பாலசிங்கத்தையும் வலுசர்ப்பத்தையும் மிதித்துப்போடுவாய்’

(சங். 91:13)

சிங்கம், விரியன் பாம்பு, பாலசிங்கம், வலுசர்ப்பம் என்று வாசிக்கும் போதே மகா பயங்கரத்தின் சாயல் தெரிகிறதல்லவா. உலகத்தின் பொல்லாப்பு முழுவதையும் இவை தமக்குள் அடக்கி வைத்திருக்கின்றன. இவற்றின் வாயில் அகப்பட்டால் பின்பு விமோசனம் ஏது? நீண்டதூரம் காடுகளுக்குள்ளும், நகரங்களுக்குள்ளும் தேவ வசனத்தைக் கொண்டு சென்ற சாது சுந்தர் சிங் ஒரு தடவை தொலிவாலா என்ற கிராமத்திற்கு வந்தார். இருப்பி விட்டதால் தங்க இடம் தேடித் திரிந்த அவரை, கிறிஸ்தவரென்பதால் அவ்வூர் மக்கள் வெளியே தூரத்திலிட்டார்கள். களைப்படைந்த சுந்தர், மழையும் இருட்டும் சேர்ந்துகொள்ள, ஒரு குடிசையைக் கண்டு, அதன் மூலையொன்றில் படுத்து, துதி செலுத்திக் கொண்டே தூங்கிலிட்டார். காலையில் எழுந்து பார்த்தபோது, அவர் அருகே கொடிய விஷப்பாம்பு ஒன்று நன்றாகச் சுருண்டு தூங்கிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். அவரது உள்ளம் நன்றியால் நிறைந்தது. தேவனைத் துதித்துக் கொண்டே தன் வழியே சென்றுவிட்டார்.

பாம்பின் வாயில் அகப்படாமல் காத்துக்கொள்வது ஒன்று; பாம்பின்மேல் நடந்து அதனை மேற்கொள்ள வைப்பது இன்னொன்று. உன்னதமானவரைத் தாபரமாகக் கொண்டுள்ள நாமோ, விரியனின் மேலே நடந்து செல்லுவோம். அல்லேலுராயா. சிங்கம் அகங்காரமுள்ளது; விரியன் தந்திரமுள்ளது. விரியன் கடித்தால், இரத்தப்பெருக்கு உண்டாகிவிடும். இவைகளிலும் பார்க்க பயங்கரமான அகங்காரிகளுக்கும் தந்திரபுத்தியுள்ள துஷ்டனுக்குங்கூட நீ பயப்படாதே. ஏனெனில், நீ அவர்களை மேற்கொள்வது மாத்திரமல்ல, மகா பொல்லாததும் இவ்வுலகையே தனக்குள் வைத்திருப்பதுமான பொல்லாத வலுசர்ப்பத்தையும் கூட நீ மிதித்துப்போடுவாய் என்று கர்த்தர் உரைக்கிறார்.

தேவபிள்ளையே, பொல்லாப்பின் முழுமையையும் ஜெயிக்கும் ஜெயம் நம் கரங்களில் வாக்குத்தத்தமாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இயேசு சிலுவையிலே பிசாசின் தலையை நக்கிப்போட்டார். நாழும் அவருடன்கூட உலகையும் பிசாசையும் ஜெயிக்கும்படி அழைக்கப்பட்டுள்ளோம். “உலகமனைத்தையும் மோசம் போக்குகின்ற... பெரிய வலுசர்ப்பம் தள்ளப்பட்டது” (வெளி.12:9) என்ற சத்தம் கேட்கும் நாட்கள் சமித்துவிட்டது. ஆகவே, “எழும்பு, எழும்பு, பெலன் கொள்”(ஏசா.51:9) என்று கர்த்தர் உரைக்கிறார். சோர்வுற்றிருக்கும் தேவ பிள்ளையே இக் கிறிஸ்மஸ் நாட்கள் உள்கு வெறும் கொண்டாட்டத்தின் நாட்களாக இராமல், சத்துருவை மிதித்துப்போட பெலன் கொள்ளும் நாட்களாக அமையட்டும். அதை நீ வாஞ்சிப்பாயா?

“பிதாவே, உமது வல்லமையான வாக்குறுதிகளை இதுவரையிலும் நினையாமற் போனேன். சத்துருவை மிதித்துப்போட பெலன் தந்தேரே ஸ்தோத்திரம். ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

தேவனே என் வாஞ்சை

‘அவன் என்னிடத்தில் வாஞ்சையாயிருக்கிறபடியால் அவனை விடுவிப்பேன்’ (சங். 91:14)

பிரியமானவனே, உன் ஆத்துமாவின் வாஞ்சைதான் என்ன? “வாஞ்சை” இது சாதாரண எதிர்பார்ப்போ அல்லது வெறும் நேசமோ அல்ல. ஏதோவொன்றுக்காக ஏங்கத் தவித்து, அது நிச்சயமாகக் கிடைக்கவேண்டும் என்ற தாகமுண்டாயிருத்தலே வாஞ்சை என்று பொருள்படும். சமுகமானதும், இலக்கு அற்றதுமான வாழ்விலே “வாஞ்சை” என்று ஒன்று இருக்கமுடியாது. ஆபத்தில் விடுதலை வேண்டுமா? ஆண்டவரின் பிரசன்னம் வேண்டுமா? தாங்கொண்ணாத வியாதியா? அல்லது, தாபரமின்றி அலைகிறாயா? தாகம் கொண்ட வயிறுதான் உணவுக்காக ஏங்கும். நமது ஆத்துமா எதற்காக வாஞ்சிக்கிறது?

நாம் எதன்மேல், அல்லது யார்மேலே வாஞ்சையுள்ளவர்களாய் இருக்கிறோம் என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்ப்போம். பரம்பொருளா? பரலோகமா? பணமும் பதவியுமா? அல்லது அழிவுக்குள்ளாகும் என்று தெரிந்தும் இந்த உலகத்தின்மீதுள்ள வாஞ்சையா? ஆனால் கார்த்தரோ, “அவன் என்னிடத்தில் வாஞ்சையாயிருக்கிறபடியால் அவனை விடுவிப்பேன்” என்று வாக்களிக்கிறார். “மானானது நிரோடைகளை வாஞ்சித்துக் கதறுவதுபோல, தேவனே, என் ஆத்துமா உம்மையே வாஞ்சித்துக் கதறுகிறது.” “என் ஆத்துமாவே, நீ தேவனையே நோக்கி காத்திரு” இப்படியாக தாவீதின் ஆத்துமா தேவனையே எதிர்பார்த்துத் தன் விடுதலைக்காகக் கதறுவதுபோல நாழும், “உமது நாழுமும், உம்மை நினைக்கும் நினைவும் எங்கள் ஆத்தும வாஞ்சையாயிருக்கிறது” (ஏசா.26:8) என்று கூறக்கூடுமா?

தேவனிடத்தில் வாஞ்சையாயிருந்தால் நமக்குக் கிடைப்பது என்ன? “விடுதலை”. மெய்யாகவே விடுதலை கொடுக்கவே மனுஷிகுமாரன் உலகத்தில் வந்துதித்தார். இவ் உலக பாரங்களிலிருந்து விடுதலை; பாவத்திலிருந்து விடுதலை; சாபத்திலிருந்து விடுதலை; ஆக்கினைத் தீர்ப்பிலிருந்து விடுதலை. “இந்தக் கூடாரத்திலே நாம் தவித்து, நம்முடைய பரம வாசஸ்தலத்தைத் தரித்துக்கொள்ள மிகவும் வாஞ்சையுள்ளவர்களாய் இருப்போமாக(2கொரி.5:2). பிரியமானவர்களே, இக் கிறிஸ்மஸ் நாட்களிலே நம்மை ஆராய்ந்து பார்ப்போம். தூர்குணங்களை அகற்றிவிட்டு, திருவசனமாகிய களங்கமில்லாத ஞானப்பாவின் மேல் வாஞ்சையாய் இருப்போமாக(1பேது.2:3). ஏனெனில் சத்தியமே நம்மை விடுதலையாக்குகிறது(யோவா.8:32). தேவபிள்ளையே, இந் நாட்களில் களிக்குருதலையும் ஆடம்பரங்களையும் தவிர்த்து, தேவன்பேரிலும், அவரது வார்த்தைமேலும் வாஞ்சையுள்ளவர்களாக இருப்போமாக. அதுவே நமது உள்ளத்திற்கு விடுதலையையும் சமாதானத்தையும் தருகிறது.

“பிதாவே, நான் உம்மீது வாஞ்சையாய் உம்மையே சார்ந்து நிற்கிறேன். இக் கிறிஸ்மஸ் நாட்களில் என்னை உயிர்ப்பியும். ஆமென்.”

இலைசம்
25
திங்கள்

இயேசு என்னும் நாமம்

‘என் நாமத்தை அவன் அறிந்திருக்கிறபடியால் அவனை உயர்ந்த அடைக்கலத்திலே வைப்பேன்’ (சங். 91:14)

“உன்னை நம்மிடம் அனுப்பிய அந்த தேவனுடைய நாமம் ‘என்ன?’ என்று இஸ்ரவேலர் கேட்டால், நான் என்ன பதில் சொல்வேன் என்று மோசே தேவனிடம் கேட்டான். அதற்கு அவர், “இருக்கிறவராக இருக்கிறேன்” என்னும் நாமத்தை வெளிப்படுத்தினார். அதாவது, தேவன் மோசேயை நோக்கி: “நான் யேகோவா” என்றார்(யாத்.6:2). யேகோவா, என்றால் “எப்போதும் இருக்கிறவர்” என்று அர்த்தமாகும். ஆபிரகாமை அழைத்த தேவன், அவருக்கு இந்த நாமங்களில் தம்மை வெளிப்படுத்தாமல், நாறு வயதிலும் குழந்தையைக் கொடுக்கத்தக்க “சர்வ வல்லமையுள்ளவர்” என்னும் நாமத்தையே வெளிப்படுத்தினார். ஆனால், மீட்பின் கிரியைக்கு இறங்கியபோதோ, “நான் எப்போதும் இருக்கிறவர்” என்னும் நாமத்தில் மோசேக்கும், ஐனங்களுக்கும் தம்மை வெளிப்படுத்தினார். ஐனங்களும் அவரது நாமத்தை அறிந்துகொண்டார்கள். அப்படியே விடுவித்து காணானில் அவர்களைச் சேர்க்கும் வரை அவர்களோடே இருந்தார்.

அன்று, எகிப்தின் அடிமைத்தனத்திலிருந்து தமது ஐனங்களை விடுவிப்பதற்குத் தமது வல்லமையிக்க நாமத்தைத் தெரியப்படுத்திய தேவன், பாவ அடிமைத்தனத்திலிருந்து நம்மை மீட்கும்படிக்கு, “இயேசு” என்னும் நாமத்தைத் தாங்கியவராக இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளின் முன், வெளிப்பட்டார். இயேசு என்பதற்கு, “அவர் தமது ஐனங்களின் பாவங்களை நீக்கி அவர்களை இரட்சிப்பார்”(மத்.1:21) என்று அர்த்தமாம். ஆம், “நாம் இரட்சிக்கப்படும் படிக்கு வானத்தின் கீழேங்கும் மனுஷர்களுக்குள்ளே அவருடைய நாமமே அல்லாமல், வேறொரு நாமம் கட்டளையிடப்படவுமில்லை”(அப்.4:12). அவர் நம் மீட்பர்; நம்மை இரட்சிக்கிறவர். அந்த நாமத்தைத் தொழுதுகொள்ளுகிறவன் எவனும் இரட்சிக்கப்படுவான்(ரோம.10:12). அந்துடன் “இம்மானுவேல்” என்னும் நாமமும் நமக்கு அறிவிக்கப்பட்டுள்ளதால், “எப்போதும் இருக்கிறவர் - நம்முடனே இருக்கிறார்” என்பது இதனால் உறுதியாகிறது.

தேவபிள்ளையே, நமக்குக் கிடைக்கின்ற கிறிஸ்மஸ் செய்தி இதுதான். அன்று “இருக்கிறவராக இருக்கிறவர்” இஸ்ரவேலரை மீட்டார். இன்றும், “அவர் நமது பாவங்களை நீக்கி நம்மை இரட்சிப்பார். அவர் இயேசு” என்று நீ அறிகிறாயா? உனக்கு மீட்பு வாக்களிக்கப்படுகிறது. “எப்போதும் இருக்கிறவர்” இஸ்ரவேலுக்கு அடைக்கலமளித்தார். என்றால் “நம்மோடிருக்கிற” அவரை நீ அறிந்திருக்கிறாயா? அவரிடத்தில் நீ செல்லும்போது அவரது அடைக்கலம் உனக்கு நிச்சயம் உண்டு. “இரட்சிப்பும் அடைக்கலமும்” - இதுவே தேவன் நமக்கருளும் கிறிஸ்மஸ் பரிசு.

“கர்த்தாவே, பலத்த துருகமாகிய உமது நாமத்தினுள் நானும் ஓடி வந்து கூமாக தங்கியிருக்க இந்த நல்ல நாளினில் எனக்கு அருள் செய்யும். ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

நீ கூப்பிடுவதற்கு ஒருவர்

‘அவன் என்னை நோக்கிக் கூப்பிடுவான்’
(சங். 91:15)

எத்தனையோ ஆயத்தங்கள் ஆரவாரங்கள் மத்தியில், நேற்றைய தினம் கிறிஸ்மஸ் கொண்டாடி முடித்துள்ளோம். இனி என்ன? கிறிஸ்மஸ் செய்தி, கிறிஸ்மஸ் தினத்துடன் முடிந்துவிட்டதல்லவா? இப்படித்தான் நம் அனேகஞ்சைய வாழ்வு. கிறிஸ்மஸ் முடிந்துவிட்டால், அடுத்து புதுவருட கொண்டாட்டம் ஆரம்ப மாகி விடும். நமக்கு மீப்பளிக்க, அடைக்கலமளிக்க வந்த இரட்சகரின் கதை நேற்றைய நாளுடன் முடிந்துவிடுகிறதா? “எப்படி கிறிஸ்மஸ்?” என்று அடுத்த வீட்டுக்காரர் கேட்டதற்கு, “எனக்கு எந்தநாளும் கிறிஸ்மஸ் தான்” என்று ஒரு கிறிஸ்தவர் சொன்னார். அதற்கு அவர், “அப்போ ஏவ்வொருநாளும் எமக்கு கேக் கிடைக்குமா?” என்று கேட்டாராம். அப்படியான ஒரு மனிலையை நாமே பிற்க மத்தியில் உருவாக்கியிருக்கிறோம். இது துக்கத்துக்குரிய ஒரு காரியம். கிறிஸ்மஸ் என்பது கொண்டாட்டமல்ல; நமக்காக கடவுள் மனுவருவானார் என்பதை நினைவுகூர்ந்து, நம்மைப் புதுப்பிக்கும் நான். இதை மறந்து, உலகப் பிரகாரமான கொண்டாட்டங்களில் மூழ்கிவிடாதபடிக்கு எச்சரிக்கையாயிருப்போம். ஏனெனில் அடுத்தவருடம் கிறிஸ்மஸ் தினத்தை சந்திப்போம் என்பதில் நம்மில் நமக்கு என்ன நிச்சயம்?

நமக்கு வரும் ஆபத்துக்களிலும், அந்தகாரத்தின் துரைத்தனங்களால் உண்டாகும் தவிர்க்கமுடியாத போராட்டங்களிலும், மாம்ச பலவீனங்களிலும் நம்மைத் தப்புவித்து இரட்சிக்கும் இயேசுவை இம்மானுவேலரை உள்ளத்தில் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறோமா? இனிமேல் நாம் துக்கமுகத்துடன் இருக்க வேண்டியதில்லை. எதிரிக்கு பயப்படத்தேவையில்லை. சாவு வந்தாலும், இவ்வெல்லை எதை இழந்துவிட நேர்ந்துவிட்டாலும், சோர்ந்துபோய்விடத் தேவையில்லை. நமக்கொருவர் இருக்கிறார். அவர் நம்மோடு இருக்கிறார்.

‘யேகோவா’ என்னும் நாமமுள்ளவர், “என்னை நோக்கிக் கூப்பிட அப்பொழுது நான் உனக்கு உத்தரவு கொடு(ப்பேன்)...”(எரே.33:3) என்கிறார். இந்த தேவனையே தாவீது கூப்பிட்டார். “இந்த ஏழை கூப்பிட்டான்; கர்த்தர் கேட்டார். நமது முகங்கள் வெட்கப்படவில்லை”(சங்.34:5,6) என்று அவனால் கூறக்கூடியதாயிருந்தது. ஆம், சகோதரனே, நீ சங்கடமின்றி கூப்பிட உனக்கு ஒருவர் இருக்கிறார். இனிமேல் நீ மனம் மாறுகின்ற மனிதனை நோக்கிக் கூப்பிட்டு வெட்கப்படத் தேவையில்லை. உன் இரட்சகர் உன்னைத் தமது செட்டைக்குள் அடைக்கலம் வைப்பார். ஆகையால் தெரியமாகக் கூப்பிடு. உன் குரலுக்கு அவர் நிச்சயம் பதிலளிப்பார்.

“நான் கூப்பிட எனக்கொருவர் இருப்பதால் உம்மைத் துதிக்கிறேன். நீர் கல்லும் மண்ணுமல்ல; தேவாதி தேவனாகிய கர்த்தாவே, உம்மை நோக்கிக் கூப்பிட எனக்குக் கிருபை ஈந்ததால் நன்றியோடே துதிக்கின்றேன் பிதாவே! ஆமென்.”

இலைசம்
27
புதன்

உத்தரவு அருளும் தேவன்

‘அவன் என்னை நோக்கிக் கூப்பிடுவான். நான் அவனுக்கு மறுஉத்தரவு அருளிச்செய்வேன்’ (சங். 91:15)

அண்டவராகிய இயேசு, எருசலேமுக்கு தனது இறுதிப் பயணத்தைத் தொடருகையில், வழியருகே நின்ற ஒரு குருடன், இயேசு வருகிறாரென்று அறிந்து, “தாவீதின் குமாரனே, எனக்கு இரங்கும், இரங்கும்” என்று சத்தமிட்டுக் கூப்பிட்டு அவரைத் தொடர்ந்தான். ஆனால், ஜனங்களோ போதகரை தொந்தரவு பண்ணாதே; அவரது பயணத்தைத் தடை பண்ணாதே, என்று அவனை அதட்டி னார்கள். பின்னாக தள்ளினார்கள். நடந்தது என்ன? அந்த ஏழைக் குருடன், கூப்பிட்ட சத்தம் இயேசுவின் காதுகளைத் துளைத்தது. அவர் நின்றார்; அவனை அழைப்பித்தார்; என்ன வேண்டுமென்று கேட்டார். அவன் கேட்டுக்கொண்டதை அவர் அவனுக்கு அருளினார். கண் பார்வையை மாத்திரமல்லாமல், அவனது விசுவாசத்தினால், இரட்சிப்பையும் கூடவே வழங்கினார். எப்பொழுது அவன் தன் தடைகளை மீறி வாஞ்சையுடன் கதறினானோ, அப்பொழுது கர்த்தர் அவனது குரலைக் கேட்டார். வாஞ்சைகளை நிறைவேற்றினார்.

பலவேளைகளில் நமது ஜெபங்கள், தேவனுடைய செவிகளுக்கு எட்டுகின்றனவா என்ற சந்தேகம் நமக்குள் உண்டாகிறதல்லவா? அபுத்துக்கள் நெருங்கும்போது, பதில் கிடைக்காவிட்டால் பதறிப்போய் விடுகிறோம். ஏறத்தாழ நானுறு வருடங்களாக இஸ்ரவேலரும் கூப்பிட்டார்கள். தேவன் கேட்காதது போல் இருந்தாரா? இல்லை. “இஸ்ரவேல் புத்திரர் அடிமைத்தனத்தினால் தவித்து முறையிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்; அவர்கள் அடிமைத்தனத்திலிருந்து முறையிடும் சத்தம் தேவ சந்நிதியில் எட்டினது(யாத்.2:23). உண்மையாக வாஞ்சித்துக் கதறிய அவர்கள் சத்தத்தைத் தேவன் கேட்டார்; கண்ணோக்கினார்; விடுவித்தார். அந்துடன் கானான் தேசத்தையும் அவர்களுக்குக் கொடுத்தார். “என்னை நோக்கிக் கூப்பிடு; அப்பொழுது நான் உனக்கு உத்தரவு கொடுத்து, நீ அறியாத தும் உனக்கு எட்டாததுமான பெரிய காரியங்களை உனக்கு அறிவிப்பேன்” (எரே.33:3) என்பதே தேவனருளும் இன்றைய வாக்குத்தத்தமாகும்.

இவ்வருடத்தின் கடைசியில் இன்னமும் விடுபட முடியாத துயரங்களோடு போராடிக்கொண்டிருக்கிறோமா? நமக்கு அடைக்கலமாயிருக்கிறவரை தைரியத்துடன் கூப்பிடுவோம். “சிறுமையும் எளிமையுமானவர்கள் தண்ணீரைத் தேடி, அது கிடைக்காமல், அவர்கள் நாவு தாகத்தால் வறஞும்போது, கர்த்தராகிய நான், அவர்களுக்குச் செவிகொடுத்து, இஸ்ரவேலின் தேவனாகிய நான் அவர்களைக் கைவிடாதிருப்பேன்”(ஏசா.41:17) என்ற நமது அண்டவர் உன் குரலுக்கும் நிச்சயம் பதிலளிப்பார். நீ தேவனைத் தேடுவாயானால் கர்த்தர் உனக்கு செவிகொடுப்பது அதிகமல்லவா?

“பரம தகப்பனே, என் கூப்பிடும் சத்தத்திற்கு செவிகொடுத்து உத்தரவு அருளிச்செய்யும். நீர் எனக்கிருக்கையில், எனக்கேது குறை ஜயனே. ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

90

சத்தியவசன வெளியீடு

தப்புவிக்கும் தேவன்

...ஆபத்தில் நானே அவனோடிருந்து, அவனைத் தப்புவித்து...
(சங். 91:15)

“தங்கள் ஆபத்திலே கர்த்தரை நோக்கிக் கூப்பிட்டார்கள்; அவர்கள் இக்கட்டுகளிலிருந்து அவர்களை நீங்கலாக்கி இரட்சித்தார்” 107ம் சங்கீதத் திலே இவ் வாக்கியம் நான்கு தடவைகள் திரும்பத் திரும்ப வருகின்றது. இஸ்ரவேலரின் கானான் பயணம் அவர்களுக்கு இலகுவானதாய் இருக்க வில்லை. ஆனாலும், தமக்கு நேர்ந்த ஆபத்துக்களிலெல்லாம், தாம் அறிந்த தேவனையே நோக்கிக் கூப்பிட்டார்கள்; தேவன் மறு உத்தரவு கொடுத்து எல்லா இக்கட்டுகளிலுமிருந்து அவர்களை விடுவித்தார். “என் சமுகம் உனக்கு முன்னே செல்லும்”(யாத்.33:14) என்று வாக்களித்தவர் தாமே தமது சமுகத்தை அளித்து அவர்களோடிருந்து, அவர்களைத் தப்புவித்து வழிநடத் தினார். இதனை அனுபவித்த மோசே ஜனங்களைப் பார்த்துக் கூறுகிறான். “நீ உன் சத்துருக்களுக்கு எதிராக யுத்தஞ்செய்யப் புறப்பட்டுப் போகையில், குதிரைகளையும் இரதங்களையும், உன்னிலும் பெரிய கூட்டமாகிய ஜனங்களையும் கண்டால், அவர்களுக்குப் பயப்படாயாக; உன்னை எகிப்து தேசத்திலிருந்து புறப்படப்பண்ணின உன் தேவனாகிய கர்த்தர், உன்னோடே இருக்கிறார்”(உபா.20:1) என்றான்.

தேவபிள்ளையே, பரம கானானை நோக்கிய இவ் வழிப்பயணத்திலே இவ்வாண்டை முடித்துவிட்டாய். அல்லது உன் பயண காலத்தில் ஓர் ஆண்டு கடந்து போகிறது என்று கூறுவதே அதிக பொருத்தமாகும். அதாவது, கானானை நீ சமீபிக்கின்றாய். இதுவரையிலும் நீ சந்தித்த ஆபத்துக்களைப் பார்க்கிலும், இனிவரும் நாட்களில் இன்னும் அதிகமான ஆபத்துக்களை சந்திக்கக்கூடும். ஆனாலும் பயப்படாதே, “இயேசு” என்னும் நாமமுடையவர், “இம்மானுவேலாக” உன்னோடே கூட வருவார். நீ அவரை அறிந்து, ஏற்றுக் கொண்டு, அவரையே வாஞ்சையோடு தேடி, அவரையே நோக்கிக் கூப்பிடுகிறாயா? இதோ, இன்று அவர் உனக்கு வாக்கு தருகின்றார். “ஆபத்தில் நானே உன்னோடே இருப்பேன். உன்னை நானே தப்புவிப்பேன்” என்கிறார். ஆம், அவர் நம்மோடேகூட இருப்பார்; உன் உபத்திரவங்களை அவர் பார்த்துக் கொண்டிரார். இரதங்களையும் குதிரைகளையும் அவர் தாமே மூழ்கிடப்பார். எதிரிகளை மடங்கடிப்பார். இன்று அவர் கொடுத்த வாக்குறுதியை இறுகப் பற்றிக்கொண்டு, புதிய ஆண்டின் நுழைவாயிலன்டை தெரியமாக நட. புதிய ஆண்டிலே அவர் உனக்காக வைத்திருக்கும் புதிய கிருபைகளை உன் கண்களே காணும்படி அவர் கிருபை செய்வார். எப்பொழுதும் நீ அவருடைய கிருபைகளை என்னி அவரைப் போற்றுவாயாக.

“என் வழிப்பயணம் முழுவதிலும் எனக்குத் துணைநிற்கும் என் அன்புத் தெய்வமே, உமது சமுகம் தொடர்ந்தும் என்னோடேகூட இருக்கவேண்டு மென்று தாழ்மையுடன் ஜெபிக்கின்றேன் பிதாவே! ஆமென்.”

இலைசம்
29
வெள்ளி

கனப்படுத்துபவர்

‘...அவனைக் கனப்படுத்துவேன்’ (சங். 91:15)

இவ் வசனத்தை வாசிக்கும் போதெல்லாம் ஒரு போதகர் கூறிய சாட்சி என் ஞாபகத்திற்கு வரும். முகாமோன்றிலே, பலவந்தமாகத் தடுத்து வைக்கப் பட்ட ஜனக்கூட்டத்துடன், ஒருதடவை அப் போதகரும் அகப்பட்டுக்கொண்டார். என்ன நடக்குமோ என்று யாவரும் பயந்து, நடுங்கி, தத்தமது தெய்வங்களை கண்ணோரோடு வேண்டிக்கொண்டார்கள். போதகரும் ஜெபித்தார். திட்டரென சங். 91:15ம் வசனம் அவருக்கு ஞாபகம் வந்தது. போதகருக்கு ஒரு புதிய பெலன் உண்டானதுபோலிருந்தது. உள்ளம் சமாதானத்தினால் நிறைந்தது. அவரும் திரும்பத் திரும்ப இவ் வசனத்தைக் கூறிக்கொண்டும் துதித்துக்கொண்டும் இருந்தார். அதிசயம் நிகழ்ந்தது. அருகிலே பயங்கரமான சம்பவங்கள் நடந்து கொண்டிருந்தபோதும் மிகவும் ஆச்சரியமாக, எவ்வித விசாரணையுமின்றி போதகர் மிகுந்த மரியாதையுடன் அனுப்பி வைக்கப்பட்டார். இத்தனைக்கும் இவர் போதகர் என்று அங்கிருந்த ஒருவரும் அறிந்திருக்கவில்லை.

யோசேப்பிற்கும் பல ஆயத்துக்கள் வந்தன. ஆனால் அவனோ எந்த சூழ்நிலையிலும் தன் தேவனை மறந்துவிடவேயில்லை. அவன் தேவன் பேரில் வாஞ்சையுள்ளவனாகவும், அவருக்கு உண்மையுள்ளவனுமாகவே இருந்தான். குழியிலும், போத்திபார் அரண்மனையிலும், சிறைக்கூடத்திலும், அவனோடேகூட தேவனிருந்தார். யோசேப்பு எகிப்தின் அதிபதியாக உயர்த்தப்பட்ட பின்னரும் தேவன் அவனைவிட்டு விலகிவிடவில்லை. எகிப்தியரின் முன்னிலையில் தேவன் அவனைக் கனப்படுத்தினார். அவனை வெறுத்து ஒதுக்கிவிட்ட சகோதரர்களுக்கு முன்பாக உயர்த்தினார். அவனை அடிமையாக விற்றுப்போட்ட சகோதரர்கள், அவனுக்கு முன்னே தம்மையே அடிமைகள் என்று ஒப்புக்கொண்டு அடிபணியும் அளவிற்கு, தேவன் யோசேப்பைக் கனப்படுத்தினார்.

தேவபிள்ளையே, உன் குடும்பத்தில் நீ அற்பமாக என்னப்படுகிறாயா? ஆயத்தில் அகப்பட்டிருக்கிறாயா? வருகிற புதிய ஆண்டிலும், இந்தச் சூழ்நிலை கள் தொடருமா என்று அங்கலாய்ப்படுவன் இருக்கிறாயா? பயப்படாதே! உன் தேவனை நோக்கி நீ நம்பிக்கையுடனே கூப்பிடு. அவர் உனக்குச் சமீபமாக இருப்பார்; உன்னைத் தப்புவிப்பார்; மாத்திரமல்ல, யார் முன்னிலையில் நீ கனவீனமடைந்தாயோ, அவர்கள் முன்னிலையிலேயே கர்த்தர் உன்னை உயர்த்துவார். நீ எந்த நிலையிலும் தேவனைக் கனப்படுத்த ஜாக்கிரதையாய் மாத்திரம் இருந்துகொள். ஏனெனில் “என்னைக் கனம் பண்ணுகிறவர்களை நான் கனம்பண்ணுவேன் என்று கர்த்தர் கூறியுள்ளார்(சாமு. 2:30). நீ எந்த சூழ்நிலையிலும் தேவனாகிய கர்த்தரை மாத்திரம் கனம்பண்ணுவாயா?

“கர்த்தாவே, நீர் என் கேடகமும், என் மகிழையும், என் தலையை உயர்த்துகிற வருமாயிருக்கிறதினால் அடியேன் உம்மைத் துதிக்கிறேன். ஆழமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

ழீசம்

30

சனி

நீடித்த நாட்கள்

‘நீடித்த நாட்களால் அவனைத் திருப்தியாக்கி. என் இரட்சிப்பை அவனுக்குக் காண்பிப்பேன்’ (சங். 91:16)

ஓர் புதிய ஆண்டினுள் பிரவேசிக்க இருக்கும் நமக்கு, இச் சங்கீதத்தின் கடைசி வசனமானது, வாக்குத்தத்தத்தையும் ஆசீர்வாதத்தையும் சேர்த்துக் கொடுக்கின்றது. நம் வாழ்வில் இன்னொரு ஆண்டை கிருபையாக அருளிய ஆண்டவர், நமக்கு நீடித்த நாட்களையும் வாக்குறுதியாக இன்று தந்துள்ளார். மட்டுமல்ல, இரட்சிப்பை ஆசீர்வாதமாக அருளியுள்ளார்.

அம், உன்னதமானவரை உன் மறைவாகவும், நிழலாகவும் அடைக்கல கோட்டையாகவும், தேவனாகவும் கொண்டிருக்கிறாயா? அவரையே நம்பி, அவர் பேரிலேயே வாஞ்சையுள்ளவனாயிருந்து, அவர் நாமத்தை அறிந்து, சுகத்திலும், துக்கத்திலும், ஆபத்திலும் அவர் முகத்தையே தேடி, அவரையே நோக்கிக் கூப்பிடுகிறவனாக நீ இருக்கிறாயா? அப்படியானால் வாக்குத்தத்தமும், ஆசீர் வாதமும் உன்னுடையவைகளே. சர்வவல்லவரின் நிழலுக்குள் தன்னை மறைத்துக்கொள்ளும் ஒருவனால், அவரை மீறி நடந்திடவும், அவருடைய வார்த்தைகளை உதாசீனம் செய்யவும் இயலாது. இப்படியாக தேவனை தனது அடைக்கலமாகக் கொண்டிருக்கிறவன் அவரோடே வாசம்பண்ணுவான். அப்படிப் பட்ட ஒருவராக நாம் இருப்போமானால் இவ் உலகிலும் நித்தியத்திலும்கூட நமக்கு நித்திய ஆசீர்வாதம் உண்டு. “என் மகனே, என் போதகத்தை மறவாதே; உன் இருதயம் என் கட்டளைகளைக் காக்கக்கடவது. அவைகள் உனக்கு நீடித்த நாட்களையும், தீர்க்காயுசையும், சமாதானத்தையும் பெருகப்பண்ணும்” (நீதி.3:1,2). இதுவே அவர் நமக்கருஞும் வாக்குறுதியாகும். இம்மையிலும் நீடித்த ஆயுசு, மறுமையிலும் நித்திய வாழ்வு. ஆனால் நாம் செய்யவேண்டிய பங்கை நிறைவேற்ற மாத்திரம் நாம் ஜாக்கிரதையாய் இருக்கவேண்டும். அவருக்குள் அமர்ந்திருந்து, அவருடைய வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பதே நாம் நிறைவேற்ற வேண்டியதும் நமது பங்குமாகும்.

நீடித்த நாட்களை வாக்களித்த தேவன், அதனோடு நிறுத்திவிடாமல் “என் இரட்சிப்பை அவனுக்குக் காண்பிப்பேன்” என்று நம்மை ஆசீர்வதிக்கிறார். “தமது மூலமாய் தேவனிடத்தில் சேருகிறவர்களுக்காக வேண்டுதல் செய்யும் படிக்கு, அவர் எப்பொழுதும் உயிரோடிருக்கிறவராகையால், அவர்களை முற்று முடிய இரட்சிக்க வல்லவராயும் இருக்கிறார்”(எபி.7:25). பிரியமானவனே, தேவன் உனக்கு நீடித்த ஆயுசை வாக்களிப்பதுடன், முதிர்வயதுவரை அவரே உன்னை ஏந்தி, வழிநடத்தி, முடிவுபரியந்தம் உன்னை நடத்துவார். இந்த விசவாசத்துடன் புதிய ஆண்டைச் சந்திக்க ஆயத்தப்படு. தேவன் உன்னை கைவிடவே மாட்டார். “என் பிரிய தகப்பனே, என் சுயபெலத்தைக் கொண்டல்ல, உமது வாக்கையும் நீர் அருளும் ஆசீர்வாதத்தையுமே பற்றிப்பிடித்துக்கொண்டு இன்னுமொரு புதிய ஆண்டுக்குள் செல்ல நீரே என்னைக் கரம் பிடித்து நடத்தும். ஆமேன்.”

நடத்தியவர் நடத்துவார்!

‘உம்முடைய ஆலோசனையின்படி நீர் என்னை நடத்தி.
முடிவிலே என்னை மகிழையில் ஏற்றுக்கொள்வீர்’ (சங். 73:24)

வருடத்தின் கடைசி நாளுக்குள் வந்துவிட்டோம். இயேசு கிறிஸ்து நம்மை இரட்சித்து, “இம்மானுவேலாய்” நம்மோடிருந்து, வழிநடத்திய தேவன், இவ் ஆண்டின் கடைசி நாளாகிய இன்றைய தினத்தை நாம் கண்டுகொள்ள கிருபை சந்ததால் இச் சங்கீதத்தை எழுதிய ஆசாப்பைப்போல நாமும் அவரைத் துதிப்போமாக.

இவ் வார்த்தையில் வரும் “நடத்தி” என்ற சொல்லைக் கவனியுங்கள். நடத்தி முடித்தவராக அல்லாமல், நம் தேவன் நம்மை நடத்திக்கொண்டே இருக்கிறவராக இருக்கிறார். ஆசாப் அடைந்த குழப்பமான மனநிலை மாத்திர மல்ல, கண்ணிகள், ஆபத்துக்கள், சுட்டெரிக்கும் வெய்யில் போன்ற சோதனைகள், பெருவெள்ளாம் போன்ற மரண ஆபத்துக்கள் ஆகியவற்றை நாம் இன்னும் சந்திக்கத்தான் போகிறோம். ஆனாலும், நம் தேவன் தமிழ்முடைய உன்னதமான ஆலோசனையின்படி நடத்த வல்லவராக இருக்கிறார்.

நடத்துகிறவர் நடத்திவந்த நாட்களை சற்றுப் பின்னோக்குவோமானால் அவர் நம்மில் எவ்வளவாய் அன்புகளர்ந்து, செட்டைகளுக்குள் அடைக்கலம் வைத்து நடத்தி வந்தார்; ஆபத்துக்களிலும், கண்ணிகளிலுமிருந்து தப்புவித்து, மீட்டு, தமது இரட்சிப்பை தந்து, வாக்குத்தத்தங்களையும் நமக்கு சந்தார்; அவர் இரக்கங்களுக்கு அளவுமில்லை; முடிவுமில்லை என்பது தெரிகிறதல்லவா.

இறுதியாக, நடத்துகிறவர், நடத்துகிறவர், தொடர்ந்தும் காலாகாலங் களுக்கு நம்மை நடத்துவார். புதிய ஆண்டினைச் சந்திக்கவிருக்கும் நாம், பலவித குழந்தைகளால் கலங்கியவர்களாக நடத்துவாரா என்ற கேள்வியைக் கேட்கக்கூடும். மகனே, மகளே, கலங்காதே. நம் தேவன் குழந்தைகளிலும் மேலானவர். “உலகத்தின் முடிவுபரியந்தம் சகல நாட்களிலும் நம்மோடேகூட இருப்பதாக” வாக்களித்தவர். நம் வாழ்வின் முடிவிலே, “தமது மகிழையுள்ள சந்திதானத்திலே மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடே நம்மை மாசற்றவர்களாய் நிறுத்தவும்” வல்லமையுள்ளவராவார். அவரையே நீ முற்றுமாக அண்டிக்கொள்.

தேவிலினையே, கர்த்தர் முடிவு பரியந்தம் நம்மோடேகூட வருவார். ஆகவே தெரியத்தோடே “உம்மையல்லாமல் பரலோகத்தில் எனக்கு யார் உண்டு; புலோகத்திலே உம்மைத் தவிர எனக்கு வேறே விருப்பமில்லை” என்று அறிக்கையிடுவோம். நடத்தினவர் நடத்துகிறார்; இனிமேலும் நடத்துவார். முடிவிலே நம்மைச் சேர்த்துக்கொள்வார். ஆமென். சத்தியவசன் “அனுதினமும் தேவனுடன்” வாசகர்களுக்கு எமது அன்பான புத்தாண்டு வாழ்த்துக்கள்.

“தகப்பனே, உமது கரங்களுக்குள் என்னை முற்றிலும் ஓப்புவிக்கிறேன். புதிய ஆண்டில் உமக்குள், உமக்காக உம்மோடு ஜீவிக்க அருள் தாரும். ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

நினைவுபடுத்துகிறோம்

எமது வெளியீடுகளை புதிதாக பெறவிரும்புகிறவர்களுக்காக எமது சந்தா கட்டண விபரங்கள் கீழே தரப்பட்டுள்ளன. எமது வெளியீடுகளை தொடர்ந்து பெற்றுவரும் பழைய சந்தாதாரர்கள், வருடம் ஒரு முறை உங்கள் சந்தாவை அனுப்பி உங்கள் பெயரைப் புதுப்பித்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பதை அன்போடு நினைவுபடுத்துகிறோம்.

வருட சந்தா எவ்வளவு?

இலங்கையில் உள்ளவர்களுக்கு	- ரூ. 250.00
தென்னாசிய நாடுகளில் உள்ளவர்களுக்கு	- ரூ. 750.00
மத்திய கிழக்கு நாடுகளில் உள்ளவர்களுக்கு	- ரூ. 750.00
ஐரோப்பிய நாடுகளில் உள்ளவர்களுக்கு	- ரூ. 1,500.00
அமெரிக்க நாடுகளில் உள்ளவர்களுக்கு	- ரூ. 1,500.00

பதித்தை எவ்வாறு அனுப்புவது?

மணியோடர் மூலம் பணம் அனுப்புவதாயின்

“கொடுபட வேண்டிய இடம்” என்ற இடத்தில் சினமன் கார்டின்ஸ் (CINNAMON GARDENS POST OFFICE) என்றும், பணம் பெறுபவரின் பெயர் என்ற இடத்தில் (BACK TO THE BIBLE) என்றும் குறிப்பிட்டு அனுப்பவும்.

காசோலை மூலம் அனுப்புவதாயின்

(BACK TO THE BIBLE) என்ற பெயருக்கு காசோலை எழுதவும். தயவு செய்து சத்தியவசனம் என்றோ அல்லது எமது தனிப்பட்ட ஒருவரின் பெயரைக் குறிப்பிட்டோ மணியோடர், காசோலை எழுதவேண்டாம் என அன்போடு கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

மத்திய கிழக்கு நாடுகளிலுள்ளவர்களுக்கு மட்டும்

(BACK TO THE BIBLE) என்ற பெயரில், மணியோடர் அல்லது காசோலை எடுக்க முடியாதிருக்குமானால் (SATHIYAVASANAM) என்ற பெயரில் காசோலை எழுதலாம். ஆனால் தயவுசெய்து அக்காசோலையை குறுக்குக்கோடிட அதாவது CROSS செய்ய வேண்டாம்.

மேலே குறிப்பிடப்பட்ட விதங்களில் பணம் அனுப்புவதில் உங்களுக்கு சிரமம் இல்லது சிக்கல்கள் ஏதும் கிருக்குமானால் எம்மோடு தொடர்புகான்னாங்கள்.

இங்கிலாந்து மற்றும் கனடாவில் உள்ளவர்களுக்கு

பணம் அனுப்பிவைக்க விசேஷ ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. விபரங்களுக்கு எம்மோடு தொடர்பு கொள்ளுங்கள்.

(சந்தாதாரருக்கான மறவும் மறுபக்கத்தில் உள்ளது)

புதிய சந்தாதாரருக்கானது

எமது வெளியீடுகளை புதிதாக பெற்றுக்கொள்ள விரும்புகிறவர்கள், அல்லது உங்களுக்குத் தெரிந்த புதியவர்களுக்கு இப்புத்தகத்தை அறிமுகப்படுத்த விரும்பினால் இந்த படிவத்தை தெளிவாக (முடிந்தால் ஆங்கிலத்தில்) நிரப்பி அனுப்பவும்.

புதியவரின் பெயர்:

புத்தகங்கள் அனுப்பப்படவேண்டிய முகவரி:

பெயர்: 16 - 27

ஒக்டோபர் - டிசம்பர் மாதத்துக்கான சத்தியவசன வெளியீடுகளை பெற்றுவிட்டார்களா? []

எந்த மாதத்திலிருந்து எமது வெளியீடுகளைப் பெற்றுக்கொள்ள விரும்புகிறீர்கள்? []

இப் படிவத்துடன் ரூபா..... ஐ காசோலை/மணி ஓடர் மூலம் அனுப்பி வைத்துள்ளேன்.

அனுப்பியவர் பெயர்:

பழைய சந்தாதாரருக்கானது

பெயர்: கணனி இல.:

முகவரி:

உங்களுக்குப் புத்தகங்கள் வழமையாக அனுப்பிவைக்கப்படும் விதமாக, (அதாவது எம்முடைய கணனியில் பதியப்பட்டுள்ளவாறு) உங்கள் பெயர், முகவரியை எழுதுங்கள். உங்கள் முகவரியில் மாற்றம் ஏற்பட்டால், உங்கள் புதிய முகவரியுடன் உங்கள் பழைய முகவரியையும் குறிப்பிட மறவாதீர்கள்).

இந்தப் படிவத்துடன் ரூபா..... ஐ காசோலை / மணி ஓடர் மூலம் அனுப்பி வைத்துள்ளேன்.

பரிசுத்த வேதாகமத்தை ஓராண்டிற்குள்
வாசித்து முடிப்பதற்கான கால அட்டவணை

நவம்பர்

ஏசம்பர்

காலை	மாலை
எரேமி. 51-52	தீத்து. 2
புலம். 1-2	தீத்து. 3
புலம். 3,4,5	பிலே. 1
எசேக். 1-2	எபிரே. 1
எசேக். 3-4	எபிரே. 2
எசேக். 5,6,7	எபிரே. 3
எசேக். 8,9,10	எபிரே. 4
எசேக். 11-12	எபிரே. 5
எசேக். 13	எபிரே. 6
எசேக். 14-15	எபிரே. 7
எசேக். 16	எபிரே. 8
எசேக். 17-18	எபிரே. 9
எசேக். 19-20	எபிரே. 10:1-25
எசேக். 21-22	எபிரே. 10:26-39
எசேக். 23-24	எபிரே. 11:1-21
எசேக். 25-26	எபிரே. 11:22-40
எசேக். 27-28	எபிரே. 12
எசேக். 29-30	எபிரே. 13
எசேக். 31-32	யாக். 1
எசேக். 33-34	யாக். 2
எசேக். 35-36	யாக். 3
எசேக். 37-38	யாக். 4
எசேக். 39	யாக். 5
எசேக். 40-41	1பேது. 1
எசேக். 42-43	1பேது. 2
எசேக். 44-45	1பேது. 3
எசேக். 46,47,48	1பேது. 4
தானி. 1	1பேது. 5
தானி. 2	2பேது. 1
தானி. 3	2பேது. 2

திகதி	காலை	மாலை
01	தானி. 4	2பேது. 3
02	தானி. 5	1யோவா. 1
03	தானி. 6	1யோவா. 2
04	தானி. 7-8	1யோவா. 3
05	தானி. 9-10	1யோவா. 4
06	தானி. 11	1யோவா. 5
07	தானி. 12	2யோவா. 1
08	ஒசியா. 1-3	3யோவா. 1
09	ஒசியா. 4-6	யுதா. 1
10	ஒசியா. 7-9	வெளி. 1
11	ஒசியா. 10-11	வெளி. 2
12	ஒசியா. 12-14	வெளி. 3
13	யோவேல். 1-2	வெளி. 4
14	யோவேல். 3	வெளி. 5
15	ஆழோஸ். 1-3	வெளி. 6
16	ஆழோஸ். 4-6	வெளிப். 7
17	ஆழோஸ். 7-9	வெளி. 8
18	ஒபதியா. 1	வெளி. 9
19	யோனா. 1-4	வெளி. 10
20	மீகா. 1-3	வெளி. 11
21	மீகா. 4-5	வெளி. 12
22	மீகா. 6-7	வெளி. 13
23	நாகம். 1-3	வெளி. 14
24	அப்பக். 1-3	வெளி. 15
25	செப்பனி. 1-3	வெளி. 16
26	அகாய். 1-2	வெளி. 17
27	சகரியா. 1-3	வெளி. 18
28	சகரியா. 4-7	வெளி. 19
29	சகரியா. 8-10	வெளி. 20
30	சகரியா. 11-14	வெளி. 21
31	மல்கியா. 1-4	வெளி. 22

திது திலங்கை சுத்தியவசன வெளியீடு

- இந்நாலை புதிதாக வாசிப்பவர்கள் தொடர்ந்து இதனைப் பெற்றுக்கொள்ள விரும்பினால் விபரங்களுக்கு எம்முடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்.
- நீங்கள் எம்முடன் தொடர்புகொள்ளும் ஒவ்வொரு முறையும் உங்கள் கணனி (கம்பியூட்டர்) பதிவு இலக்கத்தையும் குறிப்பிட்டுத் தொடர்பு கொண்டால் அது உங்கள் தேவையை நாம் உடனடியாக நிறைவேற்ற எமக்கு உதவும். உங்கள் கணனி பதிவு இலக்கம், உங்களுக்கு எமது வெளியீடுகள் அனுப்பப்படும் உறையில் ஒட்டப்பட்டுள்ளது உங்கள் முகவரிக்கு கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.
- எமது வெளியீடுகள் ஏதாவது தவறுதலாக உங்களுக்கு இரண்டு பிரதிகள் வந்தால், தயவு செய்து உங்களுடைய கணனி பதிவு இலக்கத்துடன் எமக்கு அறியத்தரும்படி அன்போடு கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

நீங்கள் மாறும் போது

உங்கள் பழைய முகவரியையும் புதியமுகவரியையும் அறியத்தாருங்கள். அத்துடன் எமது வெளியீடுகள் உரிய காலத்திலே உங்களுக்கு வந்து சேராவிடில், அது குறித்து உடனடியாக அறியத்தாருங்கள்.

எமது தபால் முகவரி
SATHIYAVASANAM
P.O. Box 1012
Colombo

நேரில் எமது முகவரி
120 A, Dharmapala Mw
Colombo 7
Sri Lanka

Tel & Fax: 2695441, 2698843
E-mail: svsl@slt.net.lk